

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

tg:@novaebook

YABAN ÇİÇEĞİ

Veda

MICALEA SMELTZER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HOLMES AİLESİ SON KEZ SİZLERLE!
EVLENDİLER VE HÂLÂ ÇOK ÂŞIKLAR...
BU TUTKU DOLU ÇİFTİN HİKÂYESİNE
HAZIR OLUN. BU KEZ AĞLAMAK YOK.
TAMAM, BELKİ BİRAZ.

Thayer Holmes ile tanıştığım zaman, hayatımı
böylesine değiştirebileceği hakkında hiçbir fikrim
yoktu.

Serüvenimiz kolay olmamıştı, yine de bize aitti.
Zorluklarla mücadele ederek daha da güçlendik.

Mutluluk bir varış noktası değildi, daima tümsek-
lerle dolu bitmek bilmeyen bir yolculuktu.
Bazı tümsekler diğerlerine göre daha büyük ola-
bilirdi ama birbirimize sahip olduğumuz sürece
bunların hiçbir önemi yoktu, değil mi?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

MICALEA SMELTZER

YABAN ÇİÇEĞİ

Veda

YABAN ÇİÇEĞİ *Veda*

MICALEA SMELTZER

Özgün Adı: Endurance of Wildflowers

Çeviren: Gamze Belge

Editör: Sude İlter Kahramanoğlu

Düzeltili: Öznur İlter

Son Okuma: İrem Küçük

Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Doğukan Çebi

Grafik Tasarım: Şeyma Kırbaş

Baskı Tarihi: Aralık 2023

ISBN: 978-625-98774-1-9

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2023 Ren Kitap

© Copyright 2023 Micallea Smeltzer

Bu kitabın Türkçe yayın hakları SBR MEDIA tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Gülmat Matbaacılık

Maltepe mahallesi fazılpaşa caddesi No:8 Kat:4

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 49388

www.renkitap.com

MICALEA SMELTZER

YABAN ÇİÇEĞİ *Veda*

Çeviren: Gamze Belge

“Biraz daha” fazlasını isteyen herkes için.

BÖLÜM BİR

Cadılar Bayramı

“Şeker mi şaka mı?” Çocukların sesi kapı açılır açılmaz hep bir ağızdan yükselmişti.

“Ah, ne kadar şirin! Küçük bir Tinkerbelle ve... şey, sen nesisin?” Kadının sorusu doğrudan Seda’ya yönelik olsa da bu sessizliğin soruyu soran dördüncü ya da beşinci kişiyle karşılaşmasından ötürü olduğunu hissedebiliyordum.

Nasıl oluyor da bu insanların hiçbiri onu tanı mıyordu?

“O Dani,” diye açıkladım. “Hocus Pocus’tan. Benim karakterimle uyumlu olmak istedi.” Thayer, Billy gibi giyinmişken Sarah Sanderson olmak için giydiğim kıyafetimi işaret ettim.

“Ah.” Kadın gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. “Şimdi anlıyorum.”

Gerçekten mi?

Sanmıyordum.

Gelecek Cadılar Bayramı'nda DVD'sini toplu olarak satın alacak ve gelmiş geçmiş en iyi Cadılar Bayramı filmi izlememiş cahil insanlara vererek şeker mi şaka mı diye soracaktım.

Çocukların balkabağı şeklindeki kovalarının her birine biraz şeker koydu. Kızlar, hafta başında onları simli yapıştırıcı ve çıkartmalarla süslemişlerdi. Oldukça dağınık bir çalışma olmasına rağmen kahkahaları o günden beri evin her yerinde sim bulmama değmişti... Masadan temizlemek zorunda kaldığım yapıştırıcıdan bahsetmiyordum bile.

Kapının kapanmasıyla birlikte Thayer'ın arabayla birlikte beklediği yere doğru yürümeye başladık. Caleb'in de bizimle olması gerekse de geç saate kadar çalışmak durumunda kalmıştı. Bunu telafi etmek için ona milyonlarca fotoğraf göndermiştim. Yoğun iş temposuna rağmen Caleb çok iyi bir babaydı, bu yüzden yanında olmak istediği etkinlikleri kaçırdığında bunun onu üzdüğünün farkındaydım.

"Baba," diye seslendi Seda, kovalarını ileri geri sallayarak. "O kadın da benim kim olduğumu bilmiyordu. İnsanlar aptal mı?" Yanaklarını öfkeyle şişirmişti.

Beni hazırlıksız yakaladığı için gülüşümü bastırmaya çalışarak, "Seda," diye azarladım. Çocuklar gerçekten de çok garip şeyler söyleyebiliyorlardı. "Böyle şeyler söyleme."

Gözlerini devirdi. "Bu bir gerçek, anne."

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama sekiz yaşında olmasına rağmen şimdiden otuzuna merdiven dayamıştı. Ergen-

lik çağına geldiğinde ne yapacağımı bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, biriyle çıkmaya başladığında asıl endişeleneceğim kişiler Thayer ve Caleb olacaktı. Caleb'in sicil kontrolü yapacağından hiç şüphem yoktu.

Soleil babasına uzandığında babası da onu kollarımdan aldı. Artık iki yaşına girmişti ve geçtiğimiz ay boyunca haftada en az bir kez bu gerçek için ağlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurdum. Özellikle de kızlar dokuz ve üç yaşlarına hızla yaklaşıırken.

İnsanlar hayatın göz açıp kapayıncaya kadar geçtiğini söylediklerinde hep deli olduklarını düşünürdüm ama yalan söylemediklerini şimdi anlayabiliyordum.

Sanırım onları görmek için burada olmalarını dilediğim insanlar bunu daha da zorlaştırıyordu.

Annem.

Forrest...

Bazen Seda'ya bakıp Forrest'ın bazı şeyleri hiç yapamadığını düşünmeme engel olamıyordum. Hayat gerçekten güzel bir şeydi fakat aynı zamanda son derece adaletsizdi.

“Başka evlere de uğramak istiyor musun?” diye sordu Thayer, Seda'ya dönerek. Arabanın kapısını çekmeye çalışmama rağmen hâlâ kapıyı tutmaya devam ediyordu.

Esnemesini bastırarak kovalasını salladı. “Daha fazla şeker asla hayır demem.”

Thayer gülümserken gözleri sokak lambasının ışığında parlıyordu.

Bunca yıldan sonra nasıl oluyordu da hâlâ nefesimi kes-

meyi başarabiliyordu? Zaman geçtikçe daha yakışıklı bir hâle geldiğine yemin edebilirdim. Mutluluk kocama çok yakışıyordu.

“Pekâlâ,” dedi sokakta ilerlemeye devam ederken. “İki eve daha uğrayıp döneceğiz. Bayan Tink omzumda horluyor. Galiba salyası da akıyor.”

Seda önümüzde zıplarken kahkahalarla güldü. “Gerçekten öyle mi?” Soleil tam o sırada ölüleri uyandıracak kadar yüksek bir horlama sesi çıkarmıştı. “Belki bir tane daha yapmalıyız?” diye öneride bulundu Seda.

“Eğer senin için de uygunsa.” Soleil’in kovalasını arabaya bıraktım ve Thayer’a çantanın kolunu işaret ederek, “Şunu ben alayım,” dedim.

“Hayır, ben alırım,” diye karşılık verdi ısrarcı bir tavırla. İnatçı adam.

Seda bir sonraki eve doğru koşturup şekerini aldıktan sonra eve geri döndük. Neyse ki eve varmamız sadece üç dakikalık bir yürüyüş uzaklığındaydı. Binx ve Winnie’nin döndüğümüze çok sevineceklerinden emindim.

Seda, “Babam eve gelmedi mi daha?” diye sorarken gözleri yandaki Caleb’in evindeydi.

Artık annemin evi gibi hissettirmemesi çok tuhaf geliyordu. Caleb son birkaç yıl içinde evi onarmış, etrafta bazı küçük değişiklikler yapmıştı. Hepsi bir araya gelince yepyeni bir yer gibi görünmesini sağlamıştı.

“Bilmiyorum.” Ev karanlıktı fakat bu pek bir şey ifade etmiyordu. “Gidip bakalım.”

“Ben Soleil’i yatırayım.” Thayer eğilip bana bir öpücük kondurdu.

“Teşekkür ederim.” Ben Seda’yla Caleb’in evine doğru yürürken, o da arabayı çekerek garaj yoluna doğru yöneldi.

Seda elinde şeker kovaıyla ön kapıya doğru koşup zili çaldı.

Birkaç adım geride durup Caleb’in kapıyı açıp açmayacağını bekledim. Son mesajıma cevap vermemişti. Eğer geldiyse, muhtemelen yemek yemek ve duş almak istemişti.

Kapı açılmayınca Seda suratını astı. “Sanırım evde değil.”

“Her ihtimale karşı tekrar çal.”

Dudağını ısırıktan sonra zile bastı.

Ön kapının ışığı yandığında tüm yüzü aydınlandı. Caleb ile arasında böyle bir bağ olduğu için sonsuza dek minnettar kalacaktım. Biyolojik babası olmadığı için, boşanmamızdan sonra ona kolayca sırtını dönebilirdi ama asla yapmamıştı. Caleb böyle biri değildi. Kan bağıyla bağlı olmadığı hâlde, her açıdan baba-kız gibiydiler.

Kapıyı açtığında saçları ıslaktı ve sadece birkaç haftadır sahip olduğu aşırı hareketli Golden Retriever cinsi yavru köpeğini tutuyordu.

“Şeker mi şaka mı baba?” Seda hevesle kovağını uzattı.

Caleb kıkırdayarak kapıyı araladı. “En sevdiğinden aldım. Bekle.”

“Anne?” Seda omzunun üzerinden bana bakarken sarı saçları hareketiyle birlikte salınıyordu. O yaştaki hâlime o kadar benziyordu ki, babam olmasaydı nasıl bir çocuk

olabileceğimin bir versiyonunu görmek gibiydi. “Bu gece babamda kalmamın bir sakıncası var mı?”

Caleb kaşlarını çatarak yanıtlımı bekledi. “Sakıncası yok.”

“Benim için de sorun değil.”

“Yaşasın!” Caleb’e sarılıp içeri koşarken yavru köpek de onu takip etti.

“Bu gece çok heyecanlı ve henüz şeker bile yemedi,” diye uyardım onu.

Tebessüm etti. “Başa çıkabilirim.”

Biliyordum.

Thayer’la evimize gitmek için çimenleri geçmeden önce el salladım. İçeride, Soleil’in odasında, onu yatağına yatırırken buldum. Soleil uyanıktı ama gözleri yarı kapalıydı.

“Merhaba,” dedim kapı aralığından.

Odaya girmemi işaret ettiğinde yatağının başucunda yanına oturdum. Sırayla masal okumaya başladık. Şeker mi şaka mı gecesini yüzünden yorgun düşmüştü. Biz daha son sayfaya gelmeden uyuyakaldı. Battaniyeleri üzerine örtüp saçlarını öptüm.

Anne olmayı sevmiştim. Zor olduğu kesindi ve kesinlikle herkese göre de değildi. Çocuklarımı dünyadaki her şeyden daha çok seviyordum. Anne olmak için yaratılmış olabilirdim. Thayer ve ben bir çocuk daha istiyorduk fakat bu sefer kolayca hamile kalmamıştım. Bir çocuğumuz daha olmasını çok istediğimiz konusunda hemfikiridik; geleceğim, anlaşılan bu bizim için hemen olacak bir şey değildi. Sanırım zaman gösterecekti.

Thayer elimi tutup beni odamıza doğru yönlendirdi. “Seda Caleb’la mı kalıyor?”

Gözlerine ateş yayılırken ne düşündüğünün farkındaydım. “Evet.” Sesim nefes nefese çıkınca sııttı. *Lanet olsun ona.* Kocamdan etkilenmem benim suçum değildi. İki küçük çocukla baş başa kalmak biraz zor oluyordu. Ayda en az bir kez dışarı çıkıp, anne ve baba kelimelerinin elli kez üst üste tekrarlandığını duymadan konuşabilmek için bir randevu gecesi yapmaya özen gösteriyorduk.

“Öyleyse sadece sen... ben... ve çoktan kendinden geçmiş bir bebek mi var?”

“Ve Binx ile Winnie,” diye hatırlattım ona. “Hayvanlarımızı unutamayız.”

Dudaklarını boynumun kıvrımına bastırmak için hafifçe eğildi. “Bu kostümü gerçekten beğendim.” Belimden tutup beni kendine doğru çekti. Ereksiyonunun sert hatlarını hissetmemek imkânsızdı. “Gördüğümden beri üzerinden çıkarmayı planlıyorum.” Sıkıca bağlanmış korsemin sayesinde neredeyse üst kısımdan dışarı taşacak şekilde yukarı itilmiş göğüslerime odaklanmıştı.

Boynumdan aşağıya ıslak öpücükler bırakıyordu. Nefesim kesilirken kollarını tutuyordum. Orası benim için çok hassas bir noktaydı ve beni oradan öpmekten büyük zevk alıyordu. Sanırım hâlâ dizlerimin bağını çözebildiğini bilmek hoşuna gidiyordu.

“Duş almam lazım,” diye mırıldanırken sakallarının tene mi gıdıkladığını hissederek gülümsedim.

“Seninle duş alabilirim. Ne dersin?” Ellerini yanaklarından çekerek uzaklaştı.

Onu öpmek için parmak uçlarımda duruyordum, kocamı çıplak görmeye fazlasıyla hevesliydim. “Evet.”

Banyoya giderken birbirimizi soyduk. Korsemi çıkarması uzun sürse de sonunda başardı.

Uzanıp duşu açtı, sonra hemen önümde dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımı açmaya zorladı.

“Thayer,” derken nefes nefeseydim, dili içime işlerken parmaklarım saçlarına gömülmüştü. Bunu hiç beklemiyordum, şikâyet ettiğimden değildi tabii. Başımı duvara yasladım. Parmakları ağzıyla birleştiğinde inliyordum. Yıllar geçse de aramızdaki cinsellik hiç sıkıcı hâle gelmemişti. Aksine, daha da mükemmelleşmişti. Aşinalık, ne istediğini, neye ihtiyacın olduğunu söylemeyi kolaylaştırıyordu. “Daha fazla,” diye yalvardım saçlarını çektiirerek.

Kıkırdamasının bana çarptığını hissediyordum. Omurgama bir ürperti gönderiyordu.

Durup yerde diz çökmüş pozisyonundan bana bakarak yavaşça aletini okşamaya başladığında itiraz ederek inliyordum. Bu manzara karşısında dudağımı ısırdım. “Ağzıma boşalmak ister misin, Günişığım?” Nefes nefese başımı salladım, iniltimi bastırmak için dudağımı ısırdım. “Söyle bebeğim. Söylediğini duymak istiyorum.”

“Ağzına... boşalmak... istiyorum.”

Hiçbir şey söylemedi. Güçlü elleriyle kalçalarımın ar-

kasını kavrayarak beni hareketsiz tutuyor ve dilini klitorisime bastırıyordu.

“Evet, evet, evet,” diye sayıkladım, bedenim güçten düşmüştü. Thayer bu noktada vücudumu benden daha iyi tanıdığı için beni doğru şekilde yönlendiriyordu. “Tam orası. Sakın durma.” Muhtemelen nefes nefese çıkan ses tonuma bakarak gülümsedi.

Orgazmım içimde paramparça olduğunda, beni yakalamak için oradaydı, beni kollarına alıp duşa taşıdı, belirli bölgelere ekstra özen göstererek beni temizledi.

Beni duşta becermeyerek daha fazlası için çaresiz kalarak kıvranmamı bekledi. Duştan çıktığımızda vücudumu havluyla kurularken düpedüz yalvarıyordum.

“Kaba davranıyorsun,” dedim ona, yarı ciddi bir şekilde.

Bacaklarımı kurularken bana gülümsüyordu. Beni kucağına alıp banyodan çıkarmadan önce tek söylediği, “Hoşuna gidiyor,” oldu ve beni yatağa atıp vücudumu kendi vücuduyla örttü.

Oldukça kaslı ve kuvvetli vücudu vücudumu adeta yutuyordu.

Burnunu benimkinin üzerinde gezdirdikten sonra öpücükler kondurdu.

Yavaş. Şehvetli. Böylece içim daha da sızladı. Kalçalarımı kavrayıp ona sürtünmeye çalıştığımda beni sabit tutuyordu.

Gülerken şakacı bir şekilde çenemi ısırdı. “Her zaman çok isteklisin.”

Dudakları vücudumda aşağı doğru hareket ederken inledim. Dilini önce sağ, sonra sol meme ucumun etrafında gezdiriyordu. Aşağı uzanıp elimi ereksiyonuna dolamak istiyordum ancak o, parmaklarını benimkilerle birleştirip başımın üzerinde sabitledi.

“Thayer.” Tutuşundan kurtulmaya çalışsam da boşunaydı.

“İzin ver keyfime bakayım.” Boynumun kenarından öptü.

“Benim keyfime ne olacak?” Dudaklarımı büzdüm.

Bana gülümseyebilmek için hafifçe geri çekildi. “İkinci raunt bunun için.”

Thayer benimle alay ederek oyalanıyordu, böylece sonunda içime girdiğinde bedenim onu karşılamaya fazlasıyla hazır olacaktı.

Bazen her seferinde nasıl bu kadar iyi, bu kadar yoğun olmaya devam edebildiğimizi merak ediyordum. Hem yatak odasında hem de dışında kimyamız eşsizdi. Thayer’a ilk âşık olduğum zamanlarda çok gençtim, aşkı hatta hayatı henüz tam olarak kavrayamamıştım ama ona karşı hissettiklerim sayısız sınavdan ve zorluktan başarıyla geçmişti.

“Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun bebeğim,” diye kulağıma fısıldadı. “Bu tatlı amın aletimin etrafına sarılmasının ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok.”

Sırtına tırnaklarımı geçirdim, sessizce daha fazlası için yalvardım.

Daha sert.

Daha hızlı.

Bana vermesi gereken her şey için.

Parmakları klitorisimi buldu, tam gereken kuvvet ve sertlikte okşuyordu.

“Evet, ah Tanrım evet, tam orası.” Orgazmım içimde dağılırken pazılarına tutunarak bağırdım.

“Ah, sikeyim. Bebeğim, ben-” Kalçalarımı daha sıkı kavrayarak kendi orgazmı boyunca beni sabit tuttu.

Tükenmiş bir hâlde olduğu yerde dönüp beni de kendisiyle birlikte çekerek vücudunun neredeyse yarısına kadar uzanmamı sağladı.

Dudaklarını alnımda gezdirerek, “Sanırım bu sefer başardım,” diye fısıldadı.

Esnememi bastırdım. “Neyi başardın?”

“Seni hamile bırakmayı,” diye cevap verdi, sanki ne demek istediğini çoktan anlamalıymışım gibi bir ses tonuyla. Galiba anlamam gerekirdi; fakat bana yaşattığı iki inanılmaz orgazmı ve beynimin şu anda tam olarak çalışmamasından kaynaklanan yorgun hâlimi sorumlu tutuyordum.

“Hmm,” diye mırıldandım. “Belki.” Gözlerimi açmaya zorlayarak yüzüne baktım: Burnunun eğimine ve dudaklarının kıvrımına. Thayer Holmes ateşli bir erkek örneğiymiş üstelik tamamen bana aitti.

“Ne düşünürsün... eğer tekrar hamile kalmazsam nasıl hissedersin?”

Bana komik bir bakış attı. “Kalacaksın.”

“Ama ya kalmazsam?” Aklımın bir köşesinde dolaşıp duran korkuyu dile getirmiştım.

İki akıllı, muhteşem küçük kızım olduğu için inanılmaz derecede şanslıydım. Belki de evren sahip olmam gereken şeylerin sadece onlar olduğunu düşünüyordu. Benim için sorun değildi, peki ya onun için? Özellikle de bir çocuğunu kaybettikten sonra?

Forrest'in boşluğu her gün hissediliyordu. Bu öyle geçecek bir şey değildi, onun ebeveyni bile olmayan benim için bile. Başka bir çocuğun onun yerini tutmayacağını biliyordum, bunu kastetmiyordum. Belki de böylesine yıkıcı bir kayıptan sonra, benim ona verebildiğimden daha büyük bir aile istiyordu.

"Bu da nereden çıktı?"

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak iç geçirdim. Sevişme sonrası keyfi tamamen bölüyordum ama bu, yapmam gereken bir konuşmaydı.

"Bilmiyorum." Doğru kelimeleri arayarak sustum. "Seda ve Soleil oldukça kolay ve hızlı oldu." Seda'nın nasıl bir sürpriz olduğunu düşünerek kızardım. "Bu sefer öyle olmuyor. Sadece iki kızımızın olması benim için sorun değil, *senin* için sorun mu?"

Bir an bana bakarak söylediklerimi düşünmeye başladı. "Kahretsin, Salem, tabii ki sorun değil."

"Güzel. Bu iyi." Bu konuda duygusallaştığım için kendime kızarak ağlamaya başladım. "Ben de başka bir bebek istiyorum ama..." Düşüncelerimi nasıl ifade edeceğimi bir kenara bırakın, ne söylemek istediğimden bile emin değildim.

Birçok kadın kısırlıkla mücadele ederken ben iki küçük kızım olduğu için çok şanslıydım ancak gönlüm bir çocuk daha istiyordu. Anne olmayı gerçekten çok seviyordum. Dünyadaki en zor görevdi ve kesinlikle herkese göre değildi, ancak kızlarım gerçekten bu dünyada sahip olduğum en harika varlıklardı. Dünyaya bir çocuk daha getirmeyi kesinlikle çok isterdim. Başka bir kız ya da erkek, fark etmez. Sadece kalbimde sevmek için daha fazla çocuğa yer olduğunu hissediyordum.

“Salem.” Adımı usulca, sevgiyle söyleyerek çıplak bedenimi kendisine daha da yaklaştırdı. Vücudum ona karşı yumuşacık oluyordu. Thayer Holmes benim mutlu alanımdı. “Olması gereken neyse o olacaktır.”

Küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Şu falcıları andıran bir cümle.”

Yanağımı şakacı bir şekilde çimdikledi. “Gülme bana.”

Parmağımı göğüsünde gezdirdim. “Sadece seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

Aniden yer değiştirdi, böylece ben onun altındaydım ve ağırlığını benim üzerime bırakıyordu. “Böyle düşündüğüne inanamıyorum. Sen benim hayatımın aşkıydın. Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın, hele de böyle bir şey yüzünden.”

Kollarımı boynuna doladım. “Fazla düşünüyorum, değil mi?”

“Düşünüyorsun.” Alnımdan öptü. “Başka bir bebek sahibi olmak konusunda stresli hissetmeni istemiyorum. Denemekten vazgeçmek mi istiyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Bir doktora görünmemi ister misin?”

Teklif etmesi beni şaşırttı ama belki de o kadar şaşırmamalıydım. Ne de olsa karşımdaki Thayer’dı.

“Bilemiyorum. Belki ikimiz de gitmeliyiz?”

Başını hafifçe salladı. “Bir randevu ayarlayacağım.”

“Teşekkür ederim.” Onu öpmek için başımı yukarı kaldırdım. “İkinci raunt için havayı mahvettim mi?”

Başını sallarken sırttı. “Kesinlikle hayır.”

BÖLÜM İKİ

Bir buçuk hafta sonra.

Sunshine Cupcakes benim iş yerim olabilirdi ama aynı zamanda mutluluk alanımdı. Saati kontrol ederken sessizce kendime küfredip ellerimdeki pudra şekerini temizledim. Pudra şekeri her yere dağıldı. Eve üstüm başım pudra şekeriyle kaplı gitmediğim bir gün bile olmamıştı.

“Ne oldu?” Susanne, çiçek gibi görünmesi için buzla kapladığı kekten başını kaldırıp sordu. Kek buketleri satmanın eğlenceli bir fikir olacağını düşünmüştüm ki küçük kasabamızda da çok sevilmişti. İnsanlar bunları doğum günleri, düğünler ve istedikleri her etkinlik için sipariş ediyorlardı. Susanne’ın şu anda üzerinde çalıştığı, sezonluk olanları bile yapmaya başlamıştık.

“Öğrenci-öğretmen toplantıları,” diye açıkladım, önlüğümü başımdan çekip askıya asarken. Ellerimi yıkadıktan sonra, “Thayer ve Caleb ile orada buluşmam gerekiyor,” dedim.

Şansıma, okul dükkânımdan çok uzakta değildi. Zamanın akıp gitmesine istemeden de olsa izin vermiştim, bazen pişirme işine kendimi kaptırdığımda gerçekliği unutabiliyordum.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet, evet.” Saçlarımı düzelttim, telefonumun kamerasından tipimi kontrol ettim. “Bu sadece sıradan bir toplantı. Seda’nın başı belada falan değil. Hemen dönerim.”

Bu kez saate bakan Susanne oldu. “Geri gelmene gerek yok. Günün geri kalanını ailenle birlikte geçir. Hannah ve ben burada idare edebiliriz.”

Susanne ile Hannah işleri biraz daha fazla onlara bırakmam konusunda beni her zaman cesaretlendiriyorlardı. Kontrol manyağı olduğumdan değil –tamam, belki biraz öyleydim– ama küçük dükkânımda olmayı gerçekten seviyordum.

Kaşlarımı çatıp dudağımı ısırdım. “Emin misin?”

“Kesinlikle.” Beni arka kapıya doğru yönlendirdi.

“Pekâlâ, öyleyse... geri gelmem gerekirse beni ara.”

“Biz hallederiz. Sen toplantına git.”

Ceketimi üzerime geçirip çantamı aldım ve cipime binmeden önce vedalaştım. Daha geri geri çıkmamıştım ki Thayer’dan gelen bir telefonla aracın paneli aydınlandı.

“Hey,” diye cevap verdim, aracı geri vitesine takarak. “Vakit biraz geçmiş. Yoldayım.”

Thayer kıkırdadı. “Anaokulundan Soleil’in ateşinin yükseldiğine dair bir telefon aldım. Bu yüzden az önce onu

oradan aldım ve çocuk doktoruna götürüyorum, araya alabilecekleri bir boşlukları varmış. Toplantıda sadece sen ve Caleb olacaksınız. Umarım sorun olmaz.”

“O iyi mi?” Annelik kaygılarım devreye girerken sordum. Çocukların hasta olmasından nefret ediyordum, acı çektiklerini görmek çok çaresiz hissettiriyordu. Özellikle de Soleil kadar küçük olduklarında ve kendilerini neyin rahatsız ettiğini ifade edemediklerinde. “Sizinle gelmeme gerek var mı? Caleb toplantıyı halledebilir. Ben-”

“Soleil için benden daha fazla yapabileceğin bir şey yok. Ayrıca, neredeyse doktorun ofisine varmak üzereyim ve dükkânın şehrin diğer ucunda. Okula git, ben bir şey öğrenir öğrenmez sana mesaj atarım. Şu anda durumu iyi.”

“Pekâlâ.” Okula doğru yöneldim. “Tamam. Onu benim için öp, tamam mı?”

“Öperim.”

Tam ben okulun otoparkına dönerken aramayı sonlandırdı. Caleb zaten oradaydı, kendi aracının içinde bekliyordu. Beni görünce dışarı çıkıp sürücü tarafında beklemeye başladı.

Arabadan inip çantamı aldım ve kulaklarımı soğuktan korumak için başıma bir bere geçirdim. Başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyordum, Hawthorne Mills’i severdim; gelgelelim kışlar bazen biraz fazla olabiliyordu.

Okulun girişine doğru ilerlerken Caleb’a, “Sadece ikimiziz,” dedim. “Soleil anaokulunda hastalanmış, o yüzden Thayer onu doktora götürüyor.”

Kaşlarını çattı ve çenesindeki açık sarı kirli sakalını kaşıdı. “Üzüldüm. O iyi mi?”

“İyi olduğunu söyledi. Muhtemelen soğuk algınlığı ya da onun gibi bir şeydir. Yemin ederim, yılın bu zamanlarında çocukların tek yaptığı hastalıklarını birbirlerine bulaştırmak. Bazen onu anaokuluna göndermeye değer mi diye düşünüyorum.”

Kapıda, içeri alınmadan önce kimliklerimizi kameraya göstermek zorundaydık.

Koridorda birlikte Seda’nın sınıfına doğru ilerledik. “Soleil hastayken Seda’nın benimle kalmasını istersen haber ver. Sorun etmeyeceğimi biliyorsun.”

“Biliyorum.” Gülümseyip kolunu sıktım. “Seda da isterse olabilir.”

Şu anda, nerede olmak istediği konusunda kendi bildiğini yapmasına izin verdiğimiz bir yaştaydı ve çoğunlukla zamanı istemeden de olsa dengeli bir şekilde paylaşıyordu. Hepimiz iyi anlaştığımız ve aramızda herhangi bir soğukluk olmadığı için tatilleri ve doğum günlerini birlikte geçiriyorduk.

Bayan Bloom’un sınıfında kapının dış kısmını ve duvar boşluğunun bir kısmını süsleyen bir kâğıt çiçek cümbüşü vardı.

“Vay canına,” dedi Caleb, hepsine dikkatle bakarken. “Bu harika bir şey.”

“Değil mi?”

Odaya girdiğimizde sınıfın dışı gibi içinin de bir renk

cümbüşü olduğunu gördük. Bayan Bloom masasında oturuyordu. Seda için harika bir öğretmendi, muhtemelen şimdiye kadar sahip olduğu en iyisiydi. Üstelik üniversiteden yeni mezun olmuş, genç bir kadındı ve buradaki ilk senesiydi.

Odaya girdiğimizde gülümsedi. “Bayan Holmes, sizi görmek çok güzel.”

“Merhaba.” Gülümseyerek öğrenci sıralarından onun-
ne yakın olanına geçtim. “Nasılsınız?”

“İyiyim. Ya siz?” Caleb’a elini uzattı.

“Ah... ben Caleb.” Boğazını temizledi. “Caleb Monroe. Seda’nın babası?” Bu bir soru gibi çıkmıştı ve kıs kıs gülmekten kendimi alamamıştım.

Caleb bana bir bakış fırlattı.

Bayan Bloom kesinlikle çok çekici bir kadındı bu yüzden Caleb’in ona biraz tutulmuş olabileceğini düşünmeden edemiyordum. İş nedeniyle ağustos ayındaki okula dönüş gecesini kaçırdığı için bu yıl henüz onunla tanışma fırsatı bulamamıştı.

Bayan Bloom utanmıştı ve şimdi gerçekten gülmemeye çalışıyordum. Görünüşe göre, çekim sadece tek taraflı değildi.

“Kocanızın Seda’nın babası olmadığını bilmiyordum,” dedi ve hemen ardından eliyle ağzını kapattı. “Çok özür dilerim, lütfen böyle bir şey söylememişim gibi davranın. Bu benim için hiç profesyonelce değildi.”

Gülümsedim. “Kolay kolay darılmam ve kocam Seda’nın babası. Aslında biraz karmaşık bir hikâye. Caleb

benim eski kocam, Seda'yı o büyüttü. Thayer'la ben, biz boşandıktan sonra tekrar bir araya geldik. Caleb, DNA açısından olmasa bile hâlâ Seda'nın babası sayılır.”

“Vay canına.” Gözleri ikimizin arasında gidip geldi. “Bu... oldukça ilginç bir hikâye.” Ve daha yarısını bile bilmiyordu. “Tanıştığımıza memnun oldum Caleb. Ben Bayan Bloom, Seda'nın üçüncü sınıf öğretmeniyim.”

“Ben de memnun oldum.” Caleb vücudunu küçük çocuk sandalyelerinden birinin içine sığdırmaya uğraştı ama vazgeçti ve ayakta durdu.

İkimiz de onu eğlenerek izledik.

“Seda'nın sınıfımızda olması büyük bir keyif. Gerçekten. İnanılmaz derecede nazik ve sevecen. Aynı zamanda zeki. Sınıfta asla yaramazlık yapmıyor ve her zaman ödevini yapıyor. Ama-” *Olamaz.* “-okumayla ilgili bazı sorunları var, bu yüzden bugün görüşmek istedim. Haftada birkaç kez okuldan sonra onunla kalıp üzerinde çalışmak beni mutlu eder. Dışarıdan müdahaleye ihtiyacı olduğunu düşünecek kadar kötü değil, sadece biraz daha fazla bire bir zaman. Bence hep birlikte hareket edersek, yıl sonuna kadar kendi yaş seviyesinde ya da üzerinde okumasını sağlayabiliriz.”

“Ah, ben...” Sorun yaşadığını fark etmemiştim ve kendimi bir şekilde onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettim. “Bilmiyordum.”

Bayan Bloom bana güven verici bir gülümsemeyle baktı. “Lütfen bu konuda kendinizi üzmeyin. Benim de anlamam biraz zaman aldı. Bunu saklamakta çok iyi.”

Caleb boğazını temizledi. “Onunla okuldan sonra kalmayı teklif etmeniz çok nazik bir davranış ama sizin de bir hayatınız var. İş yerinde gereğinden fazla kalmanıza gerek yok.”

Gülümsedi. “Güvenin bana, sorun değil. Başka ne yapacağım ki? Eve gidip örgü mü öreceğim?” Yine kızardı. “Örgü örmek kötü bir şey değil, aslında hoşuma gidiyor ama ben... Konudan uzaklaşıyorum, üzgünüm.” Başını hafifçe salladı. “Demek istediğim, boş zamanım var ve hiç sorun değil.”

Dudağımı ısırdım ve Caleb ile bakiştık. “Eğer sizin için sorun olmayacağından eminseniz.”

“Elbette. Herkes için uygunsa pazartesi, çarşamba ve cuma günleri yapabiliriz diye düşünüyordum. Sanırım okuldan sonra fazladan bir saat yeterli olacaktır.”

“Tamam.” Başımı salladım. “Bunu halledebiliriz.”

Üçümüzden biri onu her zaman okuldan alabilirdi.

Toplantı bitmeden önce birkaç şeyi daha konuştuk.

Caleb ve ben dışarı yöneldik ama sınıftan tamamen çıkmadan önce dönüp ona bakmasını gözümünden kaçırmadım.

“Seda’nın öğretmeninden hoşlanıyorsun!” diye bağırmadan önce koridorun sonuna gelmemizi bekledim.

“Hayır!” dedi çok hızlı bir şekilde. “Onunla daha yeni tanıştım.”

“Onun güzel olduğunu düşünüyorsun. Bana yalan söyleyemezsin, Caleb. Seni tanıyorum.”

Parmaklarını altın sarısı saçlarında gezdirerek iç geçirdi. “Güzel,” diye onayladı. “O Seda’nın öğretmeni.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Yani?”

“Yani?” Gülererek tekrarladi. “Salem, kızımızın öğretmenine çıkma teklif edemem. Bunun yasadışı olduğuna eminim.”

Koluna şakacı bir yumruk attım. “Sen bir avukatsın, bunun yasadışı olmadığını biliyorsun. Eğer ondan hoşlandıysan, çıkma teklif etmelisin.”

Caleb bileğimden tutarak durdu, ben de onunla durdum. “Neden?”

Ona göz kırptım. “Ha?”

“Neden ona çıkma teklif etmemi bu kadar çok istiyorsun?”

Koridorda geriye doğru baktım, koridorun sonunda kâğıttan çiçeklerle kaplı bir sınıf vardı. “Onun senden, senin de ondan hoşlandığına dair hisler aldım ve düşündüm ki-”

“Ve bunun hâlâ bekâr olduğum için kendini suçlu hissetmenle hiçbir ilgisi yok mu?”

Başımı eğdim. Beni orada yakalamıştı. Elbette Caleb boşandığımızdan beri birkaç kişiyle çıksa da hiçbiri ciddi düzeyde olmamıştı. Onun birini bulmasını istiyordum, suçluluk ya da bencillik yüzünden değil; Caleb, benim Thayer’la yaşadığım gibi aşkı bulmayı hak eden, gerçekten harika bir adam olduğu için. Onun için böyle biri olamadığıma hep üzölmüşümdür ama kendine ait birini bulduğunda bunu anlayacağını biliyordum.

“Suçlu hissetmiyorum,” diye cevap verdim nihayet, kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorlayarak. “Sadece senin mutlu olmanı istiyorum.”

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. “Mutlu olmak için bir kız arkadaşına mı ihtiyacım var?”

Kıpırdanmaya çalıştım. “Hayır ancak kimyanızın uyuştğu çok açık. Eğer devam etmek istiyorsan, etmelisin.”

Bileğimi bırakarak iç geçirdi. “Biriyle çıkmak için çok meşgulüm.”

“Caleb,” dedim usulca, tereddütle. “Biz evliyken ne benim ne de Seda için çok meşguldün. İş yoğunluğuna rağmen bize hep zaman ayırdın.”

Gözleri kısıldı. “Nereye varmaya çalışıyorsun?”

Omuz silktim. “Sadece sevdiğimiz şeylere, insanlara zaman ayırıyoruz. Ne zaman,” diye vurguladım, ona baskı yapmaya çalışmadığımı bilmesini sağlayarak. “Yeniden hayata dönmeye hazır olursan, mutlaka zaman bulursun.”

Tekrar okulun önüne doğru yöneldik ve kapıya ulaşana kadar hiçbir şey söylemedi. “Haklısın. Doğru zaman geldiğinde, zaman da olacak.”

Ona yumuşak bir gülümseme ile karşılık verdim. Sadece mutlu olmasını istiyordum, onu mutlu edecek şey her neyse ve onu henüz tam olarak o noktada olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum. “Bu akşam yemeğe gelmek ister misin? Taco salatası yapacağım.”

Gülümsedi fakat gözlerinde hâlâ bir şey vardı. Otoparktan çıkarken okula dönüp baktığında acaba Bayan Bloom’u mu düşünüyor yoksa aklında başka bir şey mi var diye merak ettim.

Arabalarımıza ulaştığımızda nihayet tekrar konuştu.
“Yapmak zorunda olmadığım bir yemeğe asla hayır demem.”

Gülümseyip arabasına bindi.

Ben de aynısını yaptım. Eve gidip ilgilenmem gereken hasta, küçük bir kızım vardı.

BÖLÜM ÜÇ

Seda, hasta kardeşi Soleil’le birlikte kanepeye uzanmıştı. Hasta olduğunda onu küçük kardeşinden uzak tutmaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmiştim. Seda’nın doğal bir annelik damarı vardı. Bu yüzden Soleil ne zaman kendini iyi hissetmese, onu daha iyi hissettirmek için kolları sıvıyordu. Bu gece Caleb gittiğinde Soleil’in en sevdiği filmi açmıştı ve o andan beri kanepede birbirlerine sarılarak oturuyorlardı.

“Ben işimi bitirip hepimiz için sıcak çikolata yapacağım.” Thayer alnımın yan tarafına bir öpücük kondurup tezgâhları temizlemeyi bırakmam için elimdeki bezi aldı. Çocuklardan biri hasta olduğunda takıntılı bir temizlik moduna geçiyordum. Özellikle geçen yıl Seda’dan kaptığım mide mikrobundan sonra iyice paranoyak olmuştum. Hepimiz hastalandığımızda Holmes’larda korkunç bir hafta yaşanmıştı. “Git ve kızlarla otur.”

Bazen bu adam gerçek mi diye düşünmeden edemiyordum.

“Neredeyse bitirmek üzereydim,” diye itiraz ettim, bezi geri almaya çalışırken.

“Ve şimdi tamamen bitirdin.” Popoma vurarak göz kırptı. “Uzun sürmez.”

Onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum, bu yüzden Tinkerbelle filmlerinden birinin izlendiği salon-da kızlara katıldım. Bir gün evi temizlerken Soleil’i eğlendirmek umuduyla rastgele açmıştım ve o zamandan beri bağımlısı olmuştu.

Başparmağını dudaklarının arasına sıkıştırmış bir şekilde ablasına sarılıyordu.

Bu onu vazgeçirmek için çok uğraştığım bir alışkanlıktı; ama ne zaman aşırı yorgun olsa ya da kendini iyi hissetmese bir şekilde başparmağı ağzında beliriyordu.

“Gel buraya anne.” Seda yanındaki boş yere hafifçe vurarak bana yer açmak için altındaki battaniyeyi kaldırdı.

Gülümseyerek onlara katıldım. Seda battaniyeyle bacaklarımı örttü. Daha yeni oturmuştum ki Binx zıplayıp bacaklarımın arasına kıvrıldı. Winnie köşede, oyuncak bir ıstakozu ileri geri silkeliyordu.

“Baban sıcak çikolata yapıyor,” diye kulağına fısıldadım ve parmaklarımı nazik bir dokunuşla saçlarında gezdirdim.

Heyecandan gözlerini kocaman açarak yutkundu. Thayer’in sıcak çikolatası buralarda büyük bir olaydı. Gerçekten de en iyisiydi.

“Öyle mi?”

Başımı salladım. “Sezonun ilk sıcak çikolatası.”

Soleil başparmağını ağzından indirdi. “Sıcak çikolata mı?”

Çikolatayı söyleme şekline bayılıyordum. Yeni yürüme-ye başlayan çocukların kelimeleri kendilerine özgü bir hâle getirme yöntemleri vardı ve o da harfleri hafif bir pelteklikle bir araya getirirken son kısma, *lata*’ya vurgu yapıyordu. Kulağa daha çok *lota gibi geliyordu*.

“Evet ama kendini iyi hissetmediğin için sana sadece birazcık.” Seda’nın kucağından uzanıp kaşlarını çatan Soleil’in burnuna dokundum.

“Daha iyi hissedeceğim. Söz veriyorum.”

Birkaç dakika sonra Thayer elinde bir tepsi kupa ve çikolata kaplı atıştırmalıklarla bize katıldı. Bu adam bizi nasıl şımartacağını kesinlikle biliyordu ki bu hem iyi hem de kötü bir şeydi.

“Çikolata.” Soleil ellerini uzatarak ona bir kupa uzatmasını ima ediyordu.

Thayer gülümsedi. “Bekle, küçük prenses.” Kupaları dikkatlice dağıttı.

Seda soluk soluğa kupasına bakakalmıştı. “Bu kardan adam şeklinde bir marshmelov mu?”

Thayer gülerek kanepeye yaslandı. “Evet, öyle.”

“Ve nane cipsi?”

“Tabii ki.” Soleil’in yanındaki koltukta yerini alıp kızları aramıza sıkıştırdı.

Fincanı dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. Muhteşem. “Bizim için fazla iyisin.”

Göz kırptı. “Elimde değil.”

Soleil küçük fincanından bir yudum aldı. “Nefis. Ohh.” Dudaklarını yüksek sesle şapırdattı.

Thayer’ın kardeşi Laith, yazın ziyaretine geldiğinde ona bunu öğrettiğinden beri içeceğinden her yudum aldıktan sonra *ohh* demeyi alışkanlık hâline getirmişti.

“Yine Tinkerbelle’i mi izlemek istedin?” Thayer onun kısa sarı buklelerini muzipçe karıştırdı.

Başını sallarken küçük kupasını iki eliyle tutuyordu, gözleri televizyondaydı.

Thayer bana baktı ve neşeli bir gülümsemeye başını salladı. Ebeveynlik el kitabında bir yerlerde, durmadan aynı filmi ya da diziyi izlemeye alışmanız gerektiğinin yazılı olduğuna emindim.

Çok geçmeden Thayer kupayı Soleil’in elinden almak zorunda kaldı çünkü Soleil uykuya dalmıştı. Ağzı açıktı ve çoğu yetiştikten çok daha yüksek sesle horluyordu.

“Onu yatağına kadar taşıyayım,” dedi bana, kollarına almadan önce rahatsız etmeyecek kadar nazikçe koltuktan kalktı. Thayer, uyuyan bir çocuğu kucağına alma ve uyandırmama konusunda tam bir profesyoneldi. Ben mi? Onun kadar iyi değildim. O yüzden bu işi hep ona bırakıyordum.

“Peki ya sen? Yatmaya hazır mısın?” Seda’yı hafifçe dürttüm.

Okuldan izinli olduğu günü arkadaşının evinde geçirmiş ve yemekte söylediğine göre yoğun bir oyun günü olmuştu.

“Biraz daha uyanık kalabilir miyim?”

Gözleri kapanıyordu. Uykulu olduğunu biliyordum; ama bana sokulduğunda başımla onayladım. Yaşı ilerliyordu ve yürümeye yeni başlayan bir çocuk varken bazen onunla birebir vakit geçirmek zor olabiliyordu. Ayda bir kez sadece ikimizin olduğu bir şeyler yapmak için çaba sarf ediyordum. Thayer ve Caleb de onunla aynı şeyi yapmaya çabalıyorlardı. Son birkaç yıldır her şeyin üstesinden büyük bir zarafetle gelmişti ve iki babaya sahip olma durumuna oldukça sorunsuz bir şekilde uyum sağlamıştı.

“Başka bir şey açmamı ister misin?”

“Şu Hallmark filmlerinden birine ne dersin? Onlara bayılırım.”

O gerçekten benim kızımdı. Kumandayı elime alıp filmi kapattım. “Tabii. Bakalım ne varmış.”

Film başlayalı yaklaşık kırk dakika olmuştu ki Seda’nın pek umurunda değil gibi görünüyordu. Başını kucağıma yaslamış keyfine bakıyordu. Parmaklarımı yumuşak sarı saçlarında gezdirdim.

Ona bakarken ne kadar büyüdüğüne inanamıyordum. Bunu çok fazla düşünmek istemesem de ergenlik yılları yaklaşıyordu ve ben farkına bile varmadan üniversiteye ya da her ne yapmaya karar verirse ona yönelecekti. Dünyada kendi yolunu çiziyor olacaktı.

“Anne?”

Parmaklarım hâlâ saçlarındaydı. “Evet?”

“Bana baktığımı hissedebiliyorum.”

Kıkırdadım. “Özür dilerim.”

Dönüp bana bakmaya çalıştı. “Neden bana bakıyordun?”

Hafifçe gülümsedim. “Sadece seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum.”

“Ah, tamam. Ben de seni seviyorum, anne.”

Televizyona doğru döndüğünde Thayer da kanepede bize katılmak için gelmişti.

Burada onunla, kızlarımızla birlikte oturduğumu ve asla sahip olamayacağımdan emin olduğum hayatı yaşadığımı düşündüğümde bir an nefesim kesildi. Bazı şeylerin daha farklı olmasını isterdim, kalbim annemin ve Forrest’ın da hâlâ burada bizimle olmasını arzuluyordu; ancak her şeyi göz önünde bulundurduğumuzda iyi durumda sayılırdık.

Bazen, her şeyin yolunda olması yeter de artardı bile.

BÖLÜM DÖRT

Sunshine Cupcakes'in girişindeki kapı açıldı. Kasaya yerleştirmek için dikkatle dengelediğim kek tepsisinden başımı kaldırdığımda Thayer'ın dükkâna girdiğini gördüm. Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım; çünkü bir kot pantolon, bir Carhartt ceket ve kulaklarının üzerine kadar çekilmiş beresiyle bu kadar iyi görünmeye hakkı yoktu.

"Hey," diye gülümsedi bana, gözlerinin kenarları kırışarak. "Kurabiye hamurlu kek var mı?"

Kalbim fırlayacak gibiydi. "Senin için mi? Her zaman."

Bu adamın beni kendimden geçirmedeği bir zaman olacak mı?

Hayır, hiç sanmıyorum.

Sıcak şekerlemeli sundae kek tepsisini kasaya bırakıp bir kurabiye hamuru kaptım ve tezgâhın diğer tarafına uzattım.

Thayer parasını almayacağımı bildiği için bahşiş kavanozuna on dolarlık bir kâğıt para sıkıştırdı. Tüm bahşişlerin Hannah ve Susanne'a gitmesine izin verdiğim için şikâyet etmedim.

Kekin paketini açıp bir ısırık aldı. “Günün nasıl geçti?”

“Yoğun.” Kirli önlüğüme baktım. Saatlerdir kek pişiriyordum. Bazı günler müşteriler yüzünden durgun geçiyordu ama bugün o günlerden biri değildi. “Sonunda sakinleşiyor.”

“Öğle yemeği için vaktin var mı?” Şüpheyile baktığımı fark etmiş olmalı ki hemen ekledi: “Bir şeyler alıp buraya getirebilirim.”

Başımı salladım. “Bu olabilir.”

“Güzel, hemen dönerim.” Tezgâhın üzerinden eğilip beni öptü ve dışarı çıkıp park ettiği kamyonetine doğru ilerledi.

Mutfağa açılan kapının çarpma sesi başımı çevirmeme sebep oldu. Hannah elini göğsüne götürerek hülyalı bir iç çekti. “Kulak misafiri olduğumdan falan değil ama bir gün, Thayer gibi bir adam istiyorum.”

Hafifçe tebessüm ettim. “Umarım onu bulursun.” Ona henüz yirmi yaşında olduğunu ve aradığını bulmak için bolca zamanı olduğunu söylemek isterdim ancak Thayer’a on sekiz yaşındayken âşık olduğumu düşünürsek, yargılayacak hâlim yoktu. Aşk, bizi hayatımızın farklı dönemlerinde bulurdu. Bazen yavru köpek aşkı, bazen de size bir şeyler öğretmek için orada olan türden bir aşk. Eğer şanslıysanız o nadir ve mükemmel gerçek aşkı bulurdunuz. Thayer ve benim böyle bir aşkımız olduğunu biliyordum; bu mutluluğa giden yolun kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Yıllarca birbirimizden ayrı kalmıştık.

“Bu kırmızı kadife keklere bir göz atmanı istiyorum. Düzgün kabarmadılar, işe yararlar mı yoksa atmalı mıyım emin değilim.”

“Bir bakayım.”

Beni takip ederek mutfağa doğru ilerledi. Keklerin ortası ciddi miktarda çökmüştü. Kesinlikle tam fiyatına satmak isteyeceğim bir şey değillerdi.

“Devam et ve buzlarını çöz, bitene kadar onları ücretsiz ikram olarak kullanınız.”

Bana başparmağıyla onay verdi. “Kulağa iyi bir plan gibi geliyor.”

Hannah ve Susanne mutfakla ilgilendikleri için ben de gelen müşterilerle ilgilenmek üzere ön tarafa döndüm. Mutfakta yemek pişirmeyi tercih ederdim dükkânda üstlendiğim işleri dönüşümlü olarak yapmayı alışkanlık hâline getirmiştım. Özellikle de müşterilerimle ilişki kurmanın iyi olduğunu düşündüğüm için. Etrafıma bakarken gülümsemekten kendimi alamıyordum. Annemin antika dükkânı olduğu zamanlardan çok farklı görünüyordu.

Kısa bir süre önce mum yapmaya yeniden başlamıştım. Seda eskiden yaptığım bir şey olduğunu öğrenince merak etmişti. Eski malzemelerimi çıkarıp yeni malzemeler sipariş etmeye ve ona öğretmeye karar vermiştim. Sattığımız keklere uygun mum kokuları yapıyorduk üstelik bu şaşırtıcı derecede popüler olmuştu. Bazen Seda bir şey denemek istediğinde tek seferlik bir koku deniyorduk, sakız ya da meyveli çakıl taşı gibi.

Thayer'in geri dönmesi için geçen süre içinde küçük bir müşteri yoğunluğu daha olmuştu. Hannah'nın halletmesine izin vermem için yeterince sakinleşene kadar elindeki yiyeceklerle masalardan birinde sabırla bekledi.

Önlüğümü asıp ellerimi yıkadım ve masada ona eşlik ettim.

Yemeğimi bana uzattı. Masanın diğer tarafına geçip patates kızartmasının kokusu burnuma gelene kadar aç hissetmemiştim. Ağzıma bir kızartma atıp içeceğe uzandım. Diyet kola, günün geri kalanını atlatmam için fazlasıyla ihtiyacım olan bir içecekti.

"İşin bitti mi?" diye sordum. Elbette, henüz erkendi kış yaklaşırken, düzenli kar yağmaya başlayana ve anlaşmalı olduğu arsaları küreyene kadar sahip olduğu iş miktarını olumsuz etkiliyordu.

Başını salladı, hamburgerini paketinden çıkardı. "Sakin bir gündü." Boğazını temizleyerek, "Doktorun ofisinden geri aradılar," dedi.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Şey hakkında..."

Ben kızarınca kahkaha attı. "Sperm sayısı konusunda mı? Evet. Mart ayına kadar beni teste alamıyorlar."

Omuzlarım düştü. Ocak ayına kadar jinekoloğumdan kontrol için randevu alamamıştım ve bu tamamen şanstı çünkü daha yeni randevuları iptal olmuştu. Yine de başka iptaller olursa beni listeye ekleyebileceklerini söylemişlerdi. Doktorum beni tekrar görene kadar bir kadın doğum uzmanına sevk etmemişti. Lanet olası doktorlar.

“Hey,” dedi usulca, masanın öbür ucuna uzanıp parmağının ucuyla çenemi hafifçe yukarı kaldırdı. “Cevapları alacağız. Söz veriyorum. Ve kim bilir,” diye sırttı, parmağını indirdi. “Belki de kendiliğinden olur.”

Ona gülümseyerek derin bir nefes verdim. “Keşke senin iyimserliğine sahip olabilseydim.”

“Neyse ki ikimize de yetecek kadar iyimserliğim var.”
Kesinlikle vardı.

BÖLÜM BEŞ

“Bakın, Noel alışverişimi erkenden yapıyorum. Bu bir tür rekor falan olmalı.” Georgia heyecanla önümde döndü.

Bütün bir günü birlikte geçirmemiz nadiren mümkün olurdu kocası Michael, Thayer ve Caleb çocuklara bakıyordu, böylece birlikte takılabiliyorduk.

Tatil alışverişi yapmak için alışveriş merkezine gelmeden önce tırnaklarımızı yaptırmıştık bile. Alışverişe erken başlayacağı için ne kadar heyecanlı olsa da ona alışverişe yaz boyunca başladığımı söylememeye karar verdim; indirime girdiklerinde oradan buradan bir şeyler satın alıyor ve Thayer’ı onları tavan arasına saklamaya zorluyordum.

“İlk önce nereye gideceğimi bile bilmiyorum.” Georgia yine heyecan ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle döndü. “Artık çocuklar olmadan alışverişe çıkamıyorum.”

“Bunu yapabildiğimize sevindim,” dedim, onu agresif büfeciden uzaklaştırmaya çalışıyordum çünkü dikkatini vermiyordu ve ellerini kana bulamasına yaklaşık iki saniye kalmıştı. “Yaşlandıkça bir araya gelmek çok zorlaşıyor.”

“Bana mı söylüyorsun?” Gözleri kadın kıyafetleriyle dolu bir mağazaya kayarak uzaklaştı. “Şu atkıya bak. Çok güzel.” Başını sertçe salladı. “Çocuklar için alışveriş yapıyorum. Çocuklar için,” diye söylendi.

Gülerek elini tuttum. “Hadi, bu taraftan gidelim. Köşede LUSH mağazası var, Seda için bir şeyler almak istiyorum.”

“Ooh, bu iyi bir fikir. Ben de bir şeyler alabilirim.” Ona kaşlarımı kaldırdım ve o da sırtıttı. “Ne? Michael’a çoraplarım için yardımcı olmalıyım.”

Mağazaya vardığımızda o parfüm ve losyonların olduğu bölüme doğru ilerlerken ben de banyo toplarına doğru ilerledim. Seda’nın hoşuna gideceğini bildiğim birkaç tanesini seçmem uzun sürmemişti, ardından hoşuna gidebilecek başka bir şey var mı diye mağazaya göz atmaya başladım. Arka planda çalan Noel müziği, hepimizi neşeli bir ruh hâline sokmaya çalışıyordu.

Sepetini arkasına saklamaya çalışan Georgia’ya doğru ilerledim. İç çekerek saklayamayacağını anladı. “Sana söyledim, Michael’ın yardıma ihtiyacı var,” dedi savunmaya geçerek.

Zavallı adamın bu kadar yardıma ihtiyacı olduğundan mı yoksa Georgia’nın hediyeler konusunda titiz olduğundan mı kaynaklanıyor bilmiyordum. Annemiz için yıllardır kapsamlı bir Noel listesi hazırlar hatta bunları kategorilere ayırırdı.

“Bana karşı kendini savunmak zorunda değilsin.” Yalnızından geçerken şakacı bir şekilde kalçasına vurdum.

Yaklaşık on beş dakika sonra poşetlerle dolu bir şekilde mağazadan çıktık ve Georgia'yı yargılayamıyordum bile çünkü ben de kendim için birkaç şey almıştım.

“Sırada neresi var?”

“Mmm,” diye düşündü. “Çocuklar ve Michael için video oyunu mağazasına gitmem gerekiyor. Victoria'nın da yeni ayakkabılara ihtiyacı var. Ona almak istediğim bir oyuncak bebek de var,” diye devam etti.

“Bölüşelim ve fethedelim mi? Sonra öğle yemeğinde buluşuruz.”

Dudağını dişlerinin arasında sıkı. “Emin misin? Arayı kapatıyor olmamız gerekiyordu. Tanrı bilir bir daha ne zaman böyle bir fırsatımız olacak?”

“Manikür salonunda biraz sohbet ettik, öğle yemeğinde de devam ederiz.”

“Bu doğru. İki saat sonra yemek alanında buluşalım mı?”

“Kulağa harika geliyor.”

O bir yöne doğru gitti, ben de diğer yöne.

İki saat çok uzun bir süre gibi hissettirse de telefonuma bakıp on dakika sonra Georgia ile buluşmam gerektiğini görünce aslında hiç zamanım olmadığına karar vermişim. Fakat Thayer ve kızlar için de bir şeyler almayı başarmıştım. Almam gereken fazla bir şey kalmamıştı, umarım internetten bir şeyler bulabilirdim.

Çantalarımı toparlayıp en yakın asansöre bindim ve yemek alanının bulunduğu en üst kata çıktım.

Kapı açıldığında kahkahalara boğuldum çünkü karşımdaki asansör de aynı şeyi yaparak Georgia'nın benzer sayı da çantayla boğuştüğünü gördüm.

Beni fark ettiğinde o da kahkaha krizine girdi. İnsanlar bize bakarak neyin bu kadar komik olduğunu merak ediyorlardı biz gülmeye devam ediyorduk.

Georgia eğilerek, "Gülmeyi kes," diye yalvardı. "Vajinamdan üç çocuk çıkardım. Mesane kontrolüm eskisi gibi değil."

Adamın biri iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıp, ayakkabılarına işeyecekmiş gibi yanından geçip gitti.

Ne yazık ki bu durum beni daha çok güldürdü.

Hâlâ kahkaha atarken, asansörlerden uzaklaşacak kadar kendimizi toparlamak için elimizden geleni yaptık.

Gülmekten hıçkırarak gözlerimdeki yaşları sildim.

Bir şekilde bir masaya ulaşmayı ve çantalarımızı bırakmayı başardık.

Kendimi toparlamaya çalışıp ona ne istediğini sordum ve o çantalara bakarken yemeğimizi almaya gittim.

Döndüğümde telefonuyla uğraşıyordu ancak hemen bir kenara bıraktı. "Üzgünüm, Michael'ı kontrol etmek istedim ve endişelendiğim için beni azarlıyordu. Her şeyin yolunda gittiğine dair bilgi verdi."

Gülmemek için kendimi zor tutarak başımı salladım. "Keşke şu anda hepsini görebilseydik." doğrusu, üç erkek arasında işler çok da kötü gitmiyor olmalıydı.

Kızlara bakmak oldukça kolaydı –benim iki kızım ve Georgia’nın en küçüğü– Georgia’nın iki oğlu ise ele avuca sığmıyorlardı.

Çantamda el dezenfektanını önce kendi elime, sonra da Georgia’nın eline biraz sıktım.

“Bu çok güzel,” dedi Georgia bir parça tavuğu çatallarken. “Bir çocuk tekrar tekrar anne diye bağırmadan yemek yiyorum.” Gözlerini kapatıp anın tadını çıkarıyordu.

Çatalımı ona doğrulttum. “Ya da biraz alıp alamayacaklarını sormadan.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ah, o da var! Biliyor musun, bir gün işten eve dönerken bir sandviç aldım ve eve ilk vardığımda tuvalete gittim. Çıktığımda sandviçim bitmişti.” Başını sallayarak iç geçirdi. “Bu çocuklar her şeyi yiyor. Ergenliklerini düşünmek bile istemiyorum.” Kendi kendine gülümseyerek ekledi: “Onları çok seviyorum.”

Georgia’ya asla söylemeyecek olsam da ilk yeğenime hamile kaldığında biraz endişelenmişim. Georgia harika bir insandı onu asla annelik yapacak biri olarak tanımlamazdım. Açıkçası hiç çocuk sahibi olmayacağını düşünmüştüm. Gerçekten de en iyi annelerden biri olmuştu ve çocukları için her şeyi yapacağını biliyordum. Bu onun beklenmedik bir şekilde yumuşak tarafını ortaya çıkarmıştı.

“Her neyse,” dedi Georgia, dikkatini tekrar yemeğine vererek. “Şükran Günü için getirmemi istediğin bir şey var

mı? Dinle, en iyi aşçı olmadığımı biliyorum eminim elimden geldiğince iyi bir şeyler hazırlayabilirim.”

Şükran Günü’nde herkesi evimizde ağırlayacaktık ve herkes derken ciddiydim. Anne-babası, kardeşi, Caleb, Georgia ve ailesi hatta komşularımız Thelma ve Cynthia bile katılacaklardı.

Herkesin bir arada olması çok hoşuma gidiyordu. Her şeyden sonra, Forrest’ı ve annemi kaybettikten sonra, bu bana etrafınızdaki insanların değerini bilmenin önemini öğretmişti. Zamanın yeri doldurulamazdı.

Sorusunu düşündüm. “Yeşil fasulye güvecine ne dersin? Benden daha iyi yapıyorsun. Seninkinin tadı anneminkine daha çok benziyor.”

Her zamanki gibi ne zaman annemi düşünsem, midemde anlık bir daralma hissediyordum. Onu çok özlemiştim. İçimde, onunla yaşamayı öğrenmek zorunda kaldığım sürekli bir acı vardı. Bazı şeyler bu acıyı yoğun bir zonklamaya dönüştürüyordu; tatiller, doğum günleri gibi şeyler ya da telefonu açıp onu aramak istemek ve sonra bunu yapamayacağımı fark etmek gibi basit bir şey bile.

Georgia’nın yüzünde hüznünlü bir ifade belirince onun da benim gibi hissedip hissetmediğini merak ettim. “Öyle mi?”

Yarım bir kahkaha attım. “Senin yapman benim yapmamdan çok daha iyi.”

Başıyla kısa bir onay verip gülümsedi. “Evet, kulağa harika geliyor. Bunu yapabilirim.”

Yemeğimizi bitirip çöprü attıktan sonra ikimiz de birbirimize bakıp tekrar kahkahalara boğulduk, her nasılsa diğerrinin de aynı istekte bulunacağını biliyorduk.

“Eve mi?”

Asansöre doğru ilerlerken kolumu Georgia’nın koluna dolayarak başımı omzuna yasladım. “Hiç sormayacaksın sanmıştım.”

BÖLÜM ALTI

Şükran Günü

Kaos.

Georgia'nın çocukları ve ben, Winnie'nin boynuna hindilerle süslü bir bandana takmak için mutfakta çılglık çılgılığa koşarken aklıma gelen tek kelime buydu. Winnie'nin buna rızası yoktu.

Binx mutfak dolabının üstünden bana bakıp sanki yerini belli etmemem için bana meydan okuyordu. Onu ispiyonlayacak değildim.

Thayer fırından bir güveç dolusu dolma çıkarıp nihalen üzerine koyarak, “ Siparişlerinizi verin,” diye şaka yaptı. Bayram için bu kadar çok insan toplandığından, her şeyi açık büfe tarzında mutfak adasına yerleştirdik. Adanın öbür ucundaki Laith, sabırsız bir bekleyişle ellerini ovuşturuyordu.

“Bir tabak alabilir miyim?”

Thayer küçük kardeşine, “Hayır,” diye çıkıştı. “Bazı yemekler hâlâ pişiyor. Sabırlı ol.”

“Sadece bir ısırığa ne dersiniz?” Başparmağıyla işaret-parmağını bir santimetre arayla kaldırdı.

“Hayır.” Thayer kardeşini boğazlamaya hazır gözüküyordu. Kardeşken asla aşılamayan bazı şeyler vardır ve Laith’in abisinirahatsız etmesi de bunlardan biriydi.

Laith bana bakıp göz kırptı. “Onu kızdırmak çok eğlenceli,” dedi aklımdan geçenleri okuyarak.

Nedense, ikisi de önümde durana kadar kardeşlerin birbirine ne kadar benzediğini hep unutuyordum. Aynı dalgalı kahverengi saçlar, Laith’in henüz gri telleri olmaması dışında, aynı gözler ve ağız şekli. Laith’in burnu küçükken kırıldığı için biraz eğri olsa da o hâlde bile burunları birbirine benziyordu. Aralarındaki en büyük fark davranış biçimleriydi. Thayer çok daha ciddiye, Laith her zaman bir şeylere espri yapıyor, gözleri sessiz kahkahalarla parlıyordu.

Tüm tabaklar ortaya çıkıp herkes için hazır olduğunda Thayer çenesini Laith’e doğru eğerek sonunda bir tabak almasını işaret etti.

“Çok tatlı.” Laith ellerini birbirine sürterek çenesinin altında birleştirdi. “Hey, millet! Yemek hazır!”

Herkes mutfağa doğru ilerlerken basamaklar parke ze-

minde ağırlaşıyordu. Sanırım hepimiz yemek için fazlasıyla hazır durumdaydık.

“Çocuklar,” diye seslendim, parmağımı sallayarak. “Buraya gelin ve oturun. Size tabak getireceğiz.”

Çocuklar isteksizce bu gibi etkinlikler için getirdiğimiz küçük piknik masasına oturdular. İçeceklerini masaya çoktan koymuştum ve şimdi tabaklarını alabilmek için ortalığın sakinleşmesini bekliyordum Thayer’ın çoktan başladığını fark edince ona katıldım.

“Hey.” Kalçasına hafifçe vurdum. “Her şey harika kokuyor.”

Bana gülümseyerek alnıma hızlı bir öpücük kondurdu. “Yarısını sen pişirmemişsin gibi davranma.”

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirdim. İltifatlarla aram hiç bu kadar iyi olmamıştı. Bu noktadan sonra yapabileceğimden de emin değilim. Başkalarına övgü yağdırmak, kendim için kabul etmekten çok daha kolaydı.

“Tanrım, siz ikiniz çocuklar için tabak mı yapıyorsunuz?” Georgia parmaklarını saçlarında gezdirerek iç geçirdi. “Ben de onlara yapacaktım, yemin ederim.”

“Merak etme,” dedi Thayer, ben daha konuşmadan. “Seda ve Soleil için tabak yapıyordum zaten.”

Sonra bir ifade belirdi yüzünde; Buz gibi bir acı. Forrest’ı düşündüğünü anlayabiliyordum. Boğazını temizledi ve elindeki işe odaklandı.

Bu yaşandığında ne yapacağımı hiç kestiremiyordum. Açıkçası, yapabileceğim ya da söyleyebileceğim bir şey olduğunu zannetmiyordum. Bu, sarılmakla ya da güzel sözlerle daha iyi hâle getirebileceğiniz türden bir şey değildi. Birini kaybetmek her zaman zordur, keder asla geçmez; ya bir çocuğun kaybı? Kızlardan birinin başına bir şey geleceğini düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor. Thayer'ın, Forrest'ın ölümünden sonra o durumda olmasına şaşmamak gerekirdi. Muhtemelen ben çok daha kötü durumda olurdum.

Georgia'ya baktığımda, ona sempatik bir bakış atıyordu. Acaba annemizi kaybetmemiş olsaydık, onun bu bakışını fark eder miydik? keder kalbinizde yaşadığında, başkalarında bunu fark etmek kolaydı.

Elimi Thayer'ın sırtına koydum. “Bırak da bitireyim. Daha fazla kâğıt havlu için garaja bakmanı istiyorum. Kilerde kalmamış.”

Başını sallayıp hızla gözden kayboldu ve ben de ona biraz yalnız kalma fırsatı vermekte haklı olduğumu anladım.

“Gidip onunla konuşmalı mısın?” Georgia kısık bir sesle sordu, elleri iki yanında çırpınıyordu ve ben söylersem görevi devralmaya hazırды.

“Hayır,” diye iç geçirdim, gittiği yöne bakarak. “Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var.”

“Pekâlâ.”

Tüm çocukların önüne tabakları koyup kendi başıma işe koyulduğumda Thayer kâğıt havlularla döndü ve onları kirlere yerleştirdi.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı kulağıma, yanımdan geçerken.

Ben de ona anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Sonunda yemek masasında herkese katıldık. Tatil; ziyaretçiler, yemek pişirme ve tipik çılgınlıklarla yorucu geçse de başka türlü olmasını istemezdim.

“İkinizi, kızları da alıp Noel’de ziyarete gelmeniz için ikna etme şansımız var mı?” Thayer’ın annesi masumca sordu.

Caleb masanın ilerisinde, Thelma ve Cynthia’nın yanında oturuyordu uzaktan bile bu soru karşısında tetikte olduğunu hissedebiliyordum. Omuzları gerildi ve neredeyse kabuğuna saklanan bir kaplumbağa gibi içe doğru kıvrıldı. Sanırım ne söyleyeceğimizi duymaya çalışırken nefes almayı tamamen bırakmıştı.

“Hayır,” dedim parmaklarımı peçeteye silerek. “Üzgünüm burada kalacağız. Belki bahar tatilinde gelebiliriz? Ya da herkesin programına uyarsa yaz tatilinde?”

Umarım Noel’i onlarla geçirme isteğini reddederek kabalık etmiyordum; çünkü Caleb’a bunu yapmamın imkânı yoktu. Noel günü Seda’yı görememenin onu mahvedeceğini biliyordum. Thayer’ın ailesi, Caleb’ın Seda ile olan ilişkisini hiçbir zaman gerçekten anlamamıştı çünkü Seda

onun kanından değildi. Ebeveyn olmanın, DNA'mızda ne olduğundan çok daha fazlası olduğunun farkında değillerdi. Caleb, Seda için çabalıyordu ve ben aynı şeyi kan bağı olan pek çok ebeveyn için söyleyemezdim. İsteddiği kadar müdahaleyi hak ediyordu.

“Ah.” Kaşları çatıldı, sanki onu reddetmemin asıl sebebinin o olduğunu biliyormuş gibi gözleri masadaki Caleb'a kaydı. “Bu çok kötü evet, belki o zaman için bir şeyler ayarlayabiliriz.”

Masanın altında Thayer, onayladığını belirtmek için dizimi güven verici bir şekilde sıktı. Ona küçük, minnettar bir gülümseme gönderdim. Duruma karşı her zaman çok anlayışlı ve saygılı olmuştu.

Laith yüksek sesle boğazını temizleyip dikkat isteyene kadar boş sohbet devam etti.

Herkes sustu, bakışlarımız ona doğru döndü. Saçlarını geriye doğru düzeltti, gözleri Laith'e hiç benzemeyen bir hareketle neredeyse gergin bir şekilde sağa sola kayıyordu. Tekrar boğazını temizledi, bu sefer bilinçsizce.

“Hepimiz burada olduğumuza göre, size her şeyi anlatmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm-”

“Kız arkadaşın mı var?” Annesi sersemlemiş bir şekilde araya girdi.

“Ne? Hayır anne, bırak da bitireyim.” Bir elini çenesine götürdü, dudakları utançla büzüldü. “Taşınıyorum.”

“Taşınıyor musun?” Annesi, babası ve Thayer aynı anda bağırdı.

“Evet,” dedi, onun için normalden daha ciddi bir sesle. “Buraya taşınıyorum.”

“Buraya mı?” Thayer, masayı işaret etti.

“Eğer ima ettiğin buysa, evinize değil, Hawthorne Mills’e. Bir ev satın aldım.”

“Ev mi aldın?” Annesi çığlık attı. “Laith, neden hiçbir şey söylemedin?”

Omuz silkti. “O kadar önemli olduğunu düşünmedim.”

“Colorado’ya geri mi uçuyorsun yoksa...” Thayer, kardeşinin boşlukları doldurması için sözünü yarıda kesti.

“Evet, geri dönüp taşınmayı planlamam gerekiyor ama-”

“Laith Amca, buraya mı taşınıyorsun?” Seda çocuk masasından çığlık attı, onu duymuştu.

Laith ona sırtıttı. “Evet, doğru.”

“Ahhh,” diye çığlık atarak masanın onun tarafına doğru koştu. Tam zamanında geri çekilerek ona sarılmasını sağladı. “Aman Tanrım, çok eğleneceğiz. Nereden ev aldın? Yakın mı? Bu mahallede mi? Orada bisiklet sürebilir miyim? Ne hakkında-”

“Yavaş ol, evlat. Hayır, bu mahallede değil ve hayır oraya bisikletle gidemezsin. Yani, yapabilirsin belki ama buna izin vermem, ailen de vermez çünkü güvenlik önemlidir.” Burnuna şakacı bir şekilde vurdu.

“Bu da nereden çıktı?” Annesi olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı hâlâ telaşlı olduğu belli bir şekilde sordu.

Laith omuz silkti. “Aileme yakın olmak için doğru zaman olduğunu düşündüm.”

“Peki baban ve ben neyiz? Doğranmış ciğer mi?” Bunu şakacı bir şekilde söylemiş olsa da sesindeki incinmişlik herkes, kız kardeşi ve kuzenlerinin yanına koşan Seda tarafından bile fark edilmişti.

“Anne, böyle yapma. Soğuk havayı tercih ettiğimi biliyorsun.” Onun üzüntüsünü omuzlarından atmaya çalıştı. “Florida’da asla mutlu olamam.”

Omuzları bir iç çekişle çöktü. “Biliyorum. Haklısın. Yine de burası daha iyi olacak sanırım. Seni daha sık görebileceğiz.”

Laith ellerini birbirine vurdu, konuşmayı uzatmadığı için biraz rahatlamış görünüyordu. “Gördün mü, tamamen iyi tarafından bak.”

“Ve-” Gözleri parladı. “Ziyaret ettiğimizde seninle kalabiliriz. Thayer ve Salem’in evi biz olmasak da yeterince dolu zaten.”

Bu yorum gayet masumaneydi ve evimiz gerçekten de doluydu; ama burada, bizimle olması gereken Forrest’ı ve umutsuzca istediğim bebeği düşünmeden edemiyordum. Gözlerimi masaya indirdim, midem hafifçe bulandı. Suç-

luluk duygusu içime yerleşiyor, üzgün olduğum için bile utanıyordum. İki güzel, sağlıklı kızım vardı. Bu yeterli olmalıydı. Yeterliydi de zaten. Yine de kalbimin başka bir çocuk için yanıp tutuştuğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Hayır anne, kesinlikle benimle kalmak istemezsin. Her zaman benim çok gürültücü ve küstah olduğumu söylersin, Thayer senin favorin, unuttun mu?” Laith panik içinde saçmalıyor, parmaklarını sinirli bir şekilde saçlarında gezdiriyordu.

Her iki ebeveyn de Laith’in tepkisiyle eğlenerek kahkahalara boğulduktan sonra sohbet başka konulara döndü.

Akşam sona ererken, yemekler paylaşılarak konuklarla birlikte uğurlanırken ve mutfak bir kez daha temizlenirken, kendimi bu insanlar ve bu hayat için çok minnettar hissediyordum. Kolay olmamıştı. Hiçbir insanın yüzleşmek zorunda kalmaması gereken şeyler yaşamıştım; ama bunlar yüzünden şu anda sahip olduğum şey için daha da çok şükrediyordum.

Thayer; ailesi uyumuş, çocuklar yataklarına girmiş, mutfakta sadece ikimiz varken müziği açtı ve beni kendine çekti.

“Benimle dans et,” diye mırıldandı kulağıma. Bu bir rica değildi.

Bir şekilde, bilinçsizce, uzun ve yorucu bir günün ardından mutfakta dans etmenin sessiz samimiyeti bizim olayı-

mız hâline gelmişti. Bizi yeniden bir araya getiren, merkeze oturtan, kaosun bunaltıcı olsa da uzun sürmeyeceğini hatırlatan şey.

Bu, biz kalıcıydık.

Başımı omzuna yaslayıp kalbinin düzenli atışını dinledim.

Güvende ve evimdeydim.

BÖLÜM YEDİ

Sunshine Cupcakes adeta bir kış harikalar diyarına dönüşmüştü. Ön vitrinde, annemin sattığı antikalarla doluyken dükkândan kurtarmış olduğum küçük bir köy üzerinde sahte karlar vardı. Her yıl bunu yerleştirdiğimizde, annemin bir parçasının hâlâ bu mekânda olduğunu hissetmek yüzümü gülümsetiyordu. A Checkered Past Antiques onun özel dükkanıydı, tamamen kendisine ait olan bir şeydi. Dükkândan uzaklaşma düşüncesi beni hasta etmişti. Sonunda her şeyin yoluna girmiş olmasına memnundum.

Özel vitrini düzenliyordum. Şu anda Noel kapkeklerimiz sergileniyordu. Kar tanesi tasarımından çelenk tasarımına kadar çeşitli seçenekler vardı.

“Mükemmel görünüyor,” dedi Hannah, bir tepsi taze çikolatalı keki vitrine yerleştirirken. “Kurcalamaya devam edersen asla mutlu olamazsın.”

Haklı olduğunu biliyordum ama içimdeki mükemmeliyetçilik yüzünden duramıyordum. Onu yalnız bırakamazdım.

“Neredeyse oldu.” Çelenkli keki birazcık kaydurdım. “Ah, gördün mü? Şimdi mükemmel oldu.”

Bakmak için tezgâhın arkasına geçti. Başını bir o yana, bir bu yana çevirdi. “Aman Tanrım, evet, o milimetre sayesinde dünyalar kadar fark oldu.”

Bariz alaycılığı karşısında kaşlarımı çattım. “Benimle dalga geçme.”

Bir kahkaha patlattı. “O zaman saçmalamayı kes.”

Ben saate bakarken o daha fazla kek almak için arka tarafa yöneldi. Açılış saatine yeterince yakın olduğu için kapının kilidini açtım ve kapıdaki tabelayı değiştirdim.

Hannah tezgâhın önündeki işleri devralırken ben de Susanne’a katılıp, sabahın erken saatlerinde pişirdiğimiz tüm keklerin buzunu çözmek için mutfağa gittim.

Bu işin en zor yanı buydu; sadece bir iş yürütmekle kalmıyor, aynı zamanda pişirmeye başlamak için sabahın köründe kalkmam gerekse de buna değiyordu.

İçeri girdiğimde Susanne bana gülümsedi. Ellerimi yıkadım ve önceden hazırlanmış krema torbasını aldım. Susanne süper kahraman temalı bir doğum günü partisi için elli kapkeklik özel bir sipariş üzerinde yoğun bir şekilde çalışıyordu, ben de mağaza için her zamanki stoğumuzu yetiştirmeye odaklanmıştım.

Kendimi kaptırdığımda kekleri bitirip Hannah’ya yollamak hiç zamanımı almıyordu.

“Ah.” Laith’i Hannah ile sohbet ederken bulduğumda irkildim. “Merhaba Laith, buraya uğrayacağını bilmiyor-

dum.” Henüz Colorado’ya dönmemiş, onun yerine şehir-
deyken yeni evinin sözleşmelerini tamamlamıştı. Hâlâ
hiçbirimize tam olarak nerede yaşayacağını söylememişti,
bunun bir sürpriz olduğunu iddia ediyordu.

“Dışarıdayken bir uğrayayım dedim. Keklere hayır di-
yemem.”

Ona başımı salladım. Hannah’ya, “İstedğini alabilir,”
dedim.

“O hâlde,” dedi ellerini birbirine sürterek. “Hepsini ala-
cağım.” Son kısmı kötü bir İngiliz aksanı taklidiyle söyledi.

İşaretparmağımı kaldırdım. “Bir. Ve Hannah?”

“Mhmm?” Yüzünü ona çevirip bana bakarak mırıldan-
dı. Hannah’nın yanakları pembeye döndü ve sanki onu
yapmaması gereken bir şey yaparken yakalamışım gibi du-
daklarında mahcup bir gülümseme belirdi.

Laith, çalışanımı hoşuma gitmeyecek şekilde, gereğin-
den fazla süzdü. İhtiyacım olan son şey Laith’in Hannah’ya
asılması ve çalışanımı kaybetmeme neden olmasıydı.

“Laith’e dikkat et. Saçmalıyor.”

“Ah, Salem!” Laith arkamdan seslendi. Ben gözden
kaybolurken duymadığım bir şeyler daha söyledi.

Eminim şu anda Hannah’ya ne kadar harika biri olduğun-
u ballandıra ballandıra anlatıyordu.

“Bazı evrak işlerine bakmam gerekiyor. Bana ihtiyacı-
nız olursa ofisimde olacağım.”

Susanne başıyla beni onayladı, böylece beni duyduğunu
anladım buna rağmen okuma gözlükleri neredeyse burnun-
dan düşecek şekilde buz kesmeye devam etti.

Bir işi yürütmenin bu kısmından nefret ediyordum. Tüm evrak işleri ve muhasebe; ama bu zorunlu bir şeydi. Genelde dükkânda olduğum her gün bir ya da iki saat bu işlerle uğraşmaya özen gösteriyordum. Sonuçta takip etmem gereken sadece defter tutmak değildi. Elimizde yeterince malzeme olduğundan emin olmak da önemliydi. İlk açtığım zamanlarda bir keresinde şekerimiz bitmişti. Bir kek dükkânında şeker nasıl bitebilirdi ki? İşlerin kaydını tutmayarak, işte öyle.

Şimdi, envanteri ve diğer tüm küçük ayrıntıları takip ettiğimden emin oluyordum.

Telefonum çalmaya başladığında henüz uzun süredir çalışmamıştım. Görmezden gelmek istedim ama arayanın kızların okullarından biri olabileceğini düşündüğümde vazgeçtim.

Ekrana baktığımda arayanın okul olmadığını gördüm. Doktorumun muayenehanesi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

“Alo?” Hattın diğer ucundaki her kimse sesimdeki hafif titremeyi fark etmemesini umarak cevap verdim.

“Merhaba, Salem Holmes’la mı görüşüyorum?”

“Evet, benim.”

“Yarın Dr. Carter ile bir randevunuz var. Her zaman gittiğiniz jinekolog değil ama biri iptal ederse aramak için listemizde sıradaki sizsiniz ve size bir alternatif sunmak istedik.”

Hiç tereddüt etmedim. “Evet, teşekkür ederim.”

Bana detayları anlattı ve ben de hepsini not ettim. Bilgileri bir parça müsvedde kâğıda karalarken el yazım normalden daha kötüydü.

Telefonu kapatmadan önce, “Yarın görüşürüz,” dedi.

Yüzümü ellerimin arasına gömerek derin bir nefes aldım. Sinirlerim mideme takla attırıyordu. Bir doktor tarafından daha erken görülmek, belki bazı cevaplar almak ya da en azından bir tür bilgi edinmek iyi olacaktı. Öte yandan alabileceğim cevapları düşünmek inanılmaz derecede korkutucuydu.

Kendime iki güzel kızım olduğunu hatırlattım. Harika bir kocam. Harika bir hayatım.

Sonuç ne olursa olsun, her şey yoluna girecekti.

BÖLÜM SEKİZ

Thayer'a randevumdan bahsetmemiştim.

Şimdi bekleme odasında tek başıma otururken keşke söyleseydim diye düşünüyordum ama bunu kendi başıma halletmek istemişim. Geriye dönüp baktığımda bunun saçma bir fikir olduğunu ve keşke ona söyleseydim diyeceğimden emindim. Aklımın bir köşesinde hep bir endişe yatıyordu. Gömmek için elimden geleni yaptığım ve asla yüksek sesle dile getirmediğim bir düşünce... olasılığını dile getirmekten bile çok korkuyordum.

Kanser.

Annem ilk kez meme kanserine yakalandığında nispeten gençti. Geri gelip onu bu dünyadan aldığında da hâlâ gençti.

Yumurtalık kanseri ya da belki de sadece iyi huylu bir kist gibi şeylerle birlikte bu düşüncenin de aklımı kurcaladığını itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Tek bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

Yanlış anlaşılmasın, üçüncü bir çocuk sahibi olmayı çok isterdim ancak geçen yıl boyunca testler negatif çıkmaya devam edince ilk başta bir sorun olduğunu düşünmemiştim. Sonra, daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başladım. Daha ciddi bir şey.

Kızlarımı annesiz bırakma düşüncesi dehşet vericiydi.

Peki ya Thayer? Kim böyle hayal edilemez bir acıyı tekrar yaşamak zorunda kalabilir ki?

Bu tür bir haberin ona ne yapacağını hayal bile edemezdim.

Düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetti. Gözlerimi kapadım ve kendimi dizginlemek için yirmiden geriye doğru saymaya başladım.

Adım okunduğunda, kendimi akıl almaz bir sinir harbine kaptırmış durumdaydım. Neyse ki bunu dışarıya belli etmeme konusunda iyi bir iş çıkardım.

Hemşire kilomu öğrendikten sonra beni bir odaya götürdü, ateşimi ve tansiyonumu ölçtü. Tüm bilgileri dizüstü bilgisayarına girdi ve sonrasında en önemli soruyu sormadan önce bana bir dizi soru sordu; “Bugün sizi buraya getiren nedir?”

Parmaklarım hafifçe titremeye başladığında avuçlarımı kucağımda birleştirdim. Gözleri bu hareketi takip ederken bana rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi.

“Ben... şey... kocam ve ben, yeniden bebek sahibi olmayı deniyoruz. Henüz hamile kalamadım. Bir yıldır uğraşıyoruz, belki biraz daha fazla. Aslında denemiyoruz ama

engel de olmuyoruz gibi bir düşünceyle yola çıktık; ki bu tamamen saçmalık çünkü bu kesinlikle hâlâ denemek demek...” Zorla yutkundum, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Her neyse, henüz olmadı ama diğer seferlerde oldukça hızlı gerçekleşmişti ve ben...” Tanrım, tanımadığım bu kadının önünde tıkanıyordum. Bir damla gözyaşının, sonra bir diğerinin yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

Sempatik bir gülümsemeyle bana bir peçete kutusunu uzattı. Muhtemelen her gün bu tür şeylerle uğraşıyordu. “Sorun değil. Acele etme.”

Gözlerimi silip sakinleşmek ve kendimi toparlamak için birkaç derin nefes aldım.

“Annem,” diye başladım, kendimi toparlamak için boğazımı temizleyerek. “O... şey... birkaç yıl önce kanserden öldü. Meme kanserinden. Yardımcı olmuyor olabilirim ama belki de daha ciddi bir şey vardır diye endişeleniyorum. Herhangi bir yumru ya da benzeri bir şey hissetmedim,” diye ekledim. “Bu sadece bir endişe, anlıyor musunuz?”

Hemşire bilgisayarına bazı notlar aldı, birkaç soru daha sordu ve doktorun birazdan geleceğini söyledi.

Doktor odaya girene kadar saatler geçmiş gibi hissettim, bu da sinirlerimin tüm zamanların en yüksek seviyesine çıkmasına neden oldu.

Dr. Carter uzun boylu bir kadındı ve muhtemelen kırklı yaşlarındaydı, gözlerindeki şefkat beni biraz olsun rahatlatmıştı.

“Merhaba, seninle tanıştığım çok memnun oldum Salem.” Bana elini uzattı, ben de uzattığı eli sıktım. “Laura bana bazı endişelerinden bahsetti, bu yüzden temel bir muayene ile başlayacağız ve kan tahlili yapmak istiyorum. Dışarıdaki bir laboratuvara göndereceğim için sonuçların gelmesi birkaç gün sürecek. Sonuçları öğrenir öğrenmez seni arayacağıma söz veriyorum, tamam mı?” Bana güven verici bir gülümsemeyle bakıp elimi okşadı.

Onun nezaketi, saf kibarlığı, benimle etkileşim kurma şekli gözlerimden birkaç damla yaş daha akmasına neden oldu. Tam bir enkaz hâlindeyim. Beni yargılamadığı için ona şükrediyordum.

“Bu harika olur. Teşekkür ederim.”

“Pekâlâ,” dedi tabureyi çekerek. “Hadi başlayalım, olur mu?”

BÖLÜM DOKUZ

“Şu harika ışıklara bak, Sol!” Seda, küçük kız kardeşinin ilgisini arabanın camından görünen Noel aydınlatmalarına çekmeye çalışıyordu.

Thayer bana keyifle gülümsedi. Soldaki eli direksiyonda, sağ eli ise kalçamın hizasında duruyordu. Arabanın arkasında kızlar vardı –elbette– Caleb ise SUV’un üçüncü koltuğuna oturmuştu. Işıkları görmek için arabayla dolaşacağımızı söylediğimizde o da gelmek istedi ama bu arkaya sıkışmak anlamına geliyordu. Bir kerecik bile itiraz etmedi. O böyle bir insandı, Seda’yla birlikte olmak istiyordu ve onun için önemli olan tek şey buydu.

“Noel Baba şu çatıda! Gördünüz mü?”

Arkama baktığımda Soleil’in hâlâ pek dikkat etmediğini gördüm. Gözleri ağırlaşmış, uykuyla mücadele ediyordu.

Seda sonunda kızgınlıkla iç geçirdi ve kendi kendine etrafa bakınmanın tadını çıkardı. Bunu denemesi çok tatlıydı ama Soleil hemen hemen her zaman, evden çıktıktan sonraki beş dakika içinde arabada mışıl mışıl uyuyordu.

Süslenen evlere bakmak çok keyifli olsa da asıl hedefimiz bu değildi. Yaklaşık kırk dakika uzaklıkta, çocukların Noel Baba ile tanışabileceği muhteşem bir gösterinin düzenlendiği bir çocuk parkı vardı. Şimdilik sadece süslü evlere bakıyorduk çünkü kızlara söylediğimiz bahane buydu. Varış noktamıza ulaştığımızda Soleil'in Noel Baba ile tanışmak için canlanacağına emindim.

Mahalleden ayrıldığımızda Seda'nın nereye gittiğimizi sormasını bekliyordum ama gideceğimiz yere varana kadar tek laf etmedi.

“Vay canına, burası neresi? Bunlar dans eden penguenler mi?” diye bağırdı. Hareket eden, ışıklandırılmış dev penguenler karşısında neredeyse titreyerek oturuyordu.

Thayer camını indirerek parkta çalan Noel müziğini duymamızı sağladı. “Evet, minik kızım, sanırım dans ediyorlar.”

“Bu çok etkileyici. Baba, buraya geleceğimizi biliyor muydun?” diye sordu Caleb’a.

“Hayır, bilmiyordum,” diye cevap verdi gülerek.

Özür dileyen bir tebessümle ona baktım. “Sen bizimle gelmek istediğinde, kızların önünde söyleyemedim.” Ona mesaj atmıştım ama telefonunu açamamış olmalıydı. Ah, neyse.

“Anladım. Eğlenceli görünüyor.”

Thayer'ın park yeri bulması biraz zaman almıştı. Anlaşılan bu gece buranın havasını görmek için dışarı çıkmaya karar veren bir tek bizler değildik. Park ettiğinde Soleil sinirli bir cıyaklamayla uyandı. Zavallı kız uykuyu çok sevmişti.

Arabadan inerken Thayer bebek arabasını arka taraftan alırken ben de Soleil'i araba koltuğundan indirdim.

Randevumun üzerinden günler geçmesine rağmen henüz bir yanıt alabilmiş değildim. Bu konuda stres yapmama çabalıyordum. Thayer'a hâlâ bir şey anlatmamıştım. Şimdiye kadar ağzımı kapalı tutmuştum, sanırım bazı cevaplar alana kadar da sessiz kalabilirdim. Umarım bu gece dikkatimi dağıtmak için iyi bir fırsat olurdu.

Soleil bebek arabasına yerleştirildikten sonra hep birlikte Thayer'ın biletleri aldığı girişe doğru yöneldik.

"Anne!" Seda heyecanla haykırıyordu. "Şu tabelada Noel Baba'nın burada olduğu yazıyor! Bu onunla tanışabileceğim anlamına mı geliyor? Ona ne istediğimi anlatmalıyım." Bir aşağı bir yukarı zıplarken tatlı yüzünde mutluluk ifadesi parıltıyordu.

Yaşadığı heyecanın bu kadar şirin olması karşısında kahkahalarımı tutamadım. Umarım Noel Baba'ya bir süre daha inanırdı çünkü bunu kesinlikle özleyecektim. Soleil'le bunu yaşamaya devam edebilirdim ama ikisinin birlikte inanmasının keyifli bir tarafı da vardı, merak ve heyecan dolu iki surat.

"Onunla tanışacaksınız."

"Ah!" Bir hoplayıp bir zıpladı, sonra Soleil'e doğru eğildi. "Duydun mu Sol? Noel Baba'yla tanışabileceğiz!"

"Noel Baba!" Soleil aynı heyecanla çığlık attı, tombik ellerini salladı. "Noel Baba'ya bayılıyorum!"

"Önce hangi tarafa gideceğiz?" Seda eliyle tüm yönleri

işaret ederek sordu. Dönerken başının nasıl dönmediğini anlayabilmiş değildim. “Görülecek çok şey var! Işıklar çok tatlı! Işıkları sevdin mi?” Küçük kız kardeşiyle konuşmak için çömelmiş, ellerini dizlerinin üzerine koymuştu.

“Işıklar çok güzel,” diye cevap verdi Soleil.

Thayer, Seda’nın saçını okşayarak, “Hepsi iç içe geçmiş durumda,” dedi. Seda düzeltmek için uzanırken Thayer’a dilini çıkardı. Thayer gülümsedi. “Hepsini gezeceğiz, merak etme.”

Büyülü parktaki turumuza başladık. Gerçekten de Noel süsleriyle oldukça etkileyiciydi.

Soleil bebek arabasının kemerlerini çekiştirirken, “Çıkarın beni,” diye tutturmuştu.

Thayer bana baktı, kaşlarını soru sorar gibi kaldırmıştı. İçimi geçirdim. “Eğer kaçarsa, onu yakalayacak olan kişi sensin.”

Başını iki yana sallayıp kahkaha attı.

Soğuktan burnu kızarmış, beresini kulaklarının üzerine çekmişti. “Anlaştık,” dedi ve onu bebek arabasının içinden indirdi.

Bebek arabasını itme işini ben devraldım, böylece o da her bulduğu fırsatta bir firariye dönüşmeyi seven küçük kızımızla ilgilenebilirdi. Küçücük bacaklarına rağmen şaşırtıcı derecede hızlıydı. Ona bir tasma almak hakkında

konuşsam da Thayer bu öneriye o kadar gülmüştü ki ben de vazgeçmiştim.

Kızlar ve Thayer önümüze yürürken Caleb benim yanımdan yürümeye devam etti.

“Eğleniyor musun?”

Bu soru üzerine bana doğru baktı. “Evet, burası harika tabii, kızlarla birlikte her şeyi yapmaya istekli olduğumu biliyorsun.”

Beni herhangi bir şeyle suçlamıyor olsa da çekinmiştim. “Sana daha önce söyleyecektim ama bütün hafta Boston’da olacağını söylemiştin. Amacım seni dışlamak değildi.”

“Hey,” dedi, yürümeyi bırakmam için bileğimi tutarak. “Kızgın değilim. Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti.”

“Seni bilinçli olarak dışladığımı düşünmeni asla istemiyorum. Hepsi bu.”

Caleb’in olduğu kişi olmasından mutluydum, çoğu insanın olmadığı ölçüde nazik ve şefkatliydi. Yine de bu, eğer kötü bir adam olsaydı her şeyin çok daha zor olmayacağı anlamına gelmiyordu.

“Düşünmem. Söz veriyorum. Benim açımdan endişelenmene gerek yok.”

Fakat ben endişeleniyordum. Bunca yıl sonra bile onun için endişeleniyordum. Kalbini gerçekten kırdığımı biliyordum ve Thayer’la yaşadığım gibi bir aşk bulduğunu

görene kadar kendimi hep suçlu hissedecektim. Kim bilir, belki sonrasında bile. Boşandığımız için pişman değildim. Thayer hayatımın aşkıydı ve Caleb’e kalbimin verecek küçük bir parçasından daha fazlasını borçluydum; ama herkes hayatta bir kez yaşanabilecek bir aşkı hak ederdi.

İleriden Seda’nın sesini duydum. “Bayan Bloom!” diye öğretmeninin adını haykırdı. “Siz de Noel Baba’yı görmeye mi geldiniz?”

Diğerlerine yetiştiğimde, bu duruma bir tepki verip vermediğini anlamak için Caleb’a birkaç sinsi bakış fırlattım. Yanaklarının kızardığına yemin edebilirdim ancak etrafımızda sürekli değişen renkli ışıklar yüzünden yanılıyor da olabilirdim.

“Merhaba Seda,” diye selamladı öğretmeni. “Eğleniyor musun?”

“Çok eğleniyorum!” Hoplayıp duruyordu. İçimden bir ses eve döndüğümüzde bayılacağını söylüyordu.

Thayer kıpır kıpır olan Soleil’i kucağına aldı ve bana doğru bir bakış attı. Bu bakışla midem altüst oldu.

“Herkes merhaba.” Bayan Bloom selam verdi, gözleri hepimizin üzerinde gezindi. Caleb’in üzerinde diğerlerimizden bir iki saniye daha uzun süre kaldıktan sonra utanmış bir şekilde bakışlarını kaçırmıştı. “Erkek kardeşim, eşi ve minik yeğenim.”

Arkasında durmuş olan çift el salladı, küçük çocuk muhtemelen beş ya da altı yaşlarındaydı.

Karşılıklı hoş beşten sonra yollarımızı ayırdık çünkü onlar bizim gittiğimiz yönün tersine doğru ilerliyorlardı.

Caleb omzunun üzerinden geriye baktı. “Ben... ah... hemen dönerim.”

Bayan Bloom’un peşinden hızla gitmeden önce kimse- nin cevap vermesini beklemedi. Yüzümde bir gülümseme belirdi ve neredeyse yüksek sesle “Evet!” diye bağıracağım ama kendimi dizginlemeyi başardım.

Thayer, Caleb’in arkasından bana baktı. “Bu da ne demek oluyor?” Alayla bir kaşını kaldırdı.

Gülümsememi engelleyemeyerek omuz silktim. “Hiçbir şey... demek istediğim şimdilik. Ama belli olmaz.”

“Caleb ve Seda’nın öğretmeni mi? İlginç olurdu,” diye düşünerek Soleil’i tekrar yere bıraktı.

“Ben sadece onun mutlu olmasını isterim.” Soğukla savaştığım için paltomun içine daha da gömüldüm. Kar etrafımızda savrulmaya başladı. Eldivenlerime rağmen parmaklarımın hissini bir süre önce kaybetmiştim.

Thayer bir kolunu omuzlarıma doladı, ikimizin de gözü önümüzden giden kızlarımızdaydı. Bizden çok uzaklaşmamışlardı, prenses temalı ışıkların olduğu bir alanda büyülenmiş gibi duruyorlardı. Seda, Soleil’in hizasına kadar eğilmiş, prenseslerden birini gösterirken ona bir şeyler anlatıyordu.

“Onu sevdiğini biliyorum.” Dudaklarını hafifçe yanağıma değdirdi. Dudaklarının sıcaklığını rüzgârdan üşümüş

yanagımda hissedince irkildim. “Sende en çok sevdiğim şeylerden biri de bu. Bazen sana dokunabilme şansına sahip olduğu için o herifi öldürmek istesem de.” Ciddi olduğunu bilsem de gülmekten kendimi alamadım. “İnsanlara bu kadar değer vermen çok etkileyici Salem. Bir gün o kişiyi bulacak. Belki o, belki de başka biri.”

Parmaklarımızı birbirine kenetledim ve yürürken başımı onun omzuna yasladım.

“Hey, bunun için üzgünüm,” dedi Caleb, nihayet Noel Baba’yla buluşma sıramız yaklaştığında bize yetişerek.

“Bu da neydi şimdi?” Merakla sordum.

Başını eğip ayakkabılarına bakarak sııttı. “Önemli bir şey değil.”

Thayer bir kahkaha patlattı. “Numarasını aldın mı?”

Caleb boğazını temizledi. Yanaklarının soğuktan mı kızardığını yoksa gerçekten mi kızardığını kestiremiyordum. “Belki.”

“Anne, baba, baba! Bakın! Noel Baba’yı görebiliyorum.” Seda heyecanla fotoğraf çektiirmek için kurdukları düzeni gösteren sırayı gösteriyordu. Noel Baba büyük kırmızı kadife bir sandalyede oturmuş, arkasında Noel Baba’nın Atölyesi’ndeki elfleri tasvir eden ışıklı bir sahne vardı. “Çok heyecanlı, değil mi Soleil?”

Soleil başını salladı, başparmağı dudaklarının arasına yapışmıştı. Parmağını ağzına sokmadan önce ellerinin nerelerde gezindiğini düşünerek kendi kendime söylendim. Başparmağını ağzından çekip ellerini dezenfektanla temizledim.

Nihayet sıra kızlara geldiğinde Seda kız kardeşinin elinden tutup, koşarak Noel Baba'nın yanına gitti ve kız kardeşinin Noel Baba'nın kucağına oturmasına yardım etti. Hemen Noel için ne istediğini anlatmaya başladı. Soleil ne istediğini söylediğinde gözlerim yaşardı. Seda cennetteki kardeşine bir hediye götürüp götüremeyeceğini sorduğunda da gözyaşlarım sel olup aktı.

Çocuklar. Yemin ederim. Gerçekten en saf kalplere sahiptirler.

Thayer'ın kızımızın isteğinden etkilendiğini anlayabiliyordum. Boğazını temizledi ve eliyle ağzını örttü.

Forrest'ı evimizde güncel bir konu olarak tutabilmek için elimizden geleni yapıyorduk. Kızlar abileri hakkında bilgi sahibi olmayı hak ediyorlardı. Bu, Forrest'a içerlemelerinden korktuğumuz için onlara çok fazla benimsetmeye uğraştığımız bir şey değildi, Soleil henüz bunu pek anlamıyordu ama unutulmaması gerekiyordu.

Thayer boğazını temizleyerek sert bir sesle, "Hemen döneceğim," dedi ve sağ tarafımızdaki yemek tezgâhlarının olduğu yere doğru gözden kayboldu. Gidişini izledim. Peşinden gitmek, bir şekilde onu teselli etmek istedim ama içten içe bildiğim bir şey vardı ki şu anda istediği ya da ihtiyacı olan şey bu değildi.

Caleb onun yerine geçti, yüzünde açıkça sempati ifadesi vardı. "Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Bunu aklıma bile getirmek istemiyorum."

Hiçbir şey söylemedim; çünkü gerçekten söyleyecek ne vardı ki? Thayer'ın içinde taşıdığı keder hayal bile edilemeyecek kadar ağırdı. Hayatta bundan çok daha fazlasını hak ediyordu. Forrest da daha fazlasını hak ediyordu.

Hayat her zaman güzel, sevimli bir fiyonkla bağlı olmuyordu.

En üzücü kısmı da buydu.

Hiç kimse için sorunsuz bir hayat garantisi yoktu.

Kızlar, Noel Baba'yla işlerini bitirip Caleb ve benim yanıma koştular. Fotoğrafların parasını ödeyip parktan çıkarırken onları nereden alacağımızı öğrendim.

Caleb, Seda'nın yanına çömeldi. "Sırtımda mı?"

Heyecanla gülerek onun sırtına atladı. Ayağa kalkarken kollarını boynuna doladı. Soleil'i kucağıma alıp bebek arabasına geri yerleştirdim. Biraz huzursuzlandı ama yorulduğu için hemen pes etti.

"Babam nerede?" Yolda ilerlerken Seda başını çevirip babasına bakındı.

"Biraz zamana ihtiyacı varmış."

"Ah," dedi sesinde hüznle. "Kardeşimle mi ilgili?" Başımı salladım. Seda'nın sezgileri güçlüydü, özellikle de konu Forrest'la ilgili bir şey olduğunda. "Noel Baba'dan ona bir hediye götürmesini istediğim için mi?"

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim. "Bunu yapman baban için çok şey ifade ediyordu." İsteğinin kötü bir şey olduğunu düşünmesini istemiyordum çünkü öyle değildi.

“Bazen insanlar gerçekten mutlu olduklarında, bu onları ağlatır.” Parmağımı uzatıp burnuna bastırdım.

Dudakları kıvrıldı. “Babamın üzgün olmasından nefret ediyorum.”

“Üzölmüyor bebeğim, yemin ederim.”

Bana inanmış gibi gözökmüyordu. Eminim biraz üzgündü ama üzüntü her zaman kötü bir şey olmayabilirdi. Bir insana duyduğumuz sevginin uzantısı da olabilirdi.

Thayer nihayet yolun sonuna ulaşmadan önce bizimle buluştu ve kızlara Noel Baba’nın elflerinden biri gibi süslenmiş birer kek uzattı. Seda kendininkini sessizce teşekkür ederek aldı, kendisine söylediklerime rağmen onu üzdüğü için hâlâ endişeleniyordu. Öte yandan Soleil bütün keki minik ağzına tıktırdı.

“Ah, Sol. Yavaş ol.” Eğilip ağzından kekin bir kısmını çıkardım. İlk bebeğimi dünyaya getirdiğimde öğrendiğim bir şey varsa o da başka bir insanın salyalarıyla ilgilenmeye alışmanız gerektiğiydi. Ağzında kalanı çiğnedi, sonra daha fazlası için tıpkı yavru bir kuş gibi ağzını sonuna kadar açtı.

Arabaya döndüğümüzde, kekinin geri kalanını yemişti.

Çocuklar koltuklarına oturduktan sonra Hawthorne Mills’e geri döndük.

Dönüş yolunda her iki kızımızın da uykuya dalması şaşırtıcı olmadı. Arka planda Noel müziğı usul usul çalıyordu. Thayer mırıldanırken başparmağını elimi nazik daireler çizerek ovuşturuyordu.

Kızlara ve Caleb'a dönüp baktığımda kendi kendime gülümsedim.

Her şeye rağmen çok şanslıydık.

Güneş her zaman doğuyor ve en karanlık gecelerimizi bile aydınlatıyordu.

BÖLÜM ON

Seda'nın okulundaki Noel partisi için gerekli malzemelerle kollarım dolmuştu. Alınması gereken şeyler bakımından biraz –tamam, fazlasıyla– abartmış olabilirdim. Düşünüyorum da asla çok fazla tabak, peçete, bardak ya da-

Evet, kesinlikle kendimi kontrol etmeliydim.

Her şeyi içine tıktırdığım plastik poşetin ağırlığı aniden hafifledi. Islak otopark alanında her şeyin düşmesinden endişe ederek bağırdım. Fakat durumun böyle olmadığını hemen anladım.

Poşetleri tutan kocama gülümsedim.

“Gelemeyeceğini sanmıştım.” Onu gördüğüm için biraz heyecanlanmıştım. Diğer annelere tek başıma meydan okumaya pek hevesli değildim. Bazıları fazla... yargılayıcı bakışlara sahipti.

“Gerçekten Seda'nın partisini kaçıracaktım sanki. Programımı erteledim.”

Parmak uçlarımın üzerinde yükselerek şahane dudakla-

rına bir öpücük bıraktım. Beresini öne doğru çekmişti ama burnu hâlâ soğuktan dolayı pembeliğini sürdürüyordu ve yazdan kalan çillerin izleri göze çarpıyordu.

Bagajı kapatıp arabayı kilitledim ve içeri girerek spor salonuna doğru ilerledik.

Okul küçük olduğu için tüm sınıfların bir arada kutlamasını uygun görmüşlerdi ve tüm masaları spor salonuna taşımışlardı. Çocuklar henüz sınıflarında olduğu için diğer veliler de masaları hazırlamaya başlamışlardı.

Öğretmenlerden biri yanımıza yaklaşarak, “Mükemmel,” dedi. “Uzun boylusunuz, birkaç şeyi asmak için yardımınıza ihtiyacımız var” dedi Thayer’a. “Yardım edebilir misiniz?”

“Elbette. Sorun olur mu?” Bana soru soran bir bakış yöneltmişti.

“Ben iyiyim. Sen git.”

Beraberimde getirdiklerimi boşaltarak kategorilere göre düzenledim.

“Bu kadar çok şey getirmene çok sevindim.” Kafamı kaldırdığımda annelerden birinin –okul rozeti takmadığı için anne olduğunu tahmin ediyordum– bana gülümsediğini gördüm. “Zaten malzemelerimiz azalıyordu. Daha fazlasını almak için çıkmamız gerekebilir diye endişeleniyordum ama zaten zamanımız da kısıtlı.”

Hafif bir tebessümle kenara çekildim, böylece getirdiklerimi sayabildi. “Ben de çok fazla şey yaptığımı sanmıştım.”

“Hayır, bu cidden harika. Hayatımızı kurtardın.” Uzun, siyah saçlarını topladı. “Bu arada ben Bree. Sanırım oğlum, kızınızla aynı sınıfta. Seda, değil mi?”

“Evet, doğru.”

“Oğlumun adı Dawson. Kızınıza vurulmuş durumda. Sürekli ondan bahsediyor.” Tabak paketine uzanarak hafifçe güldü.

“Çok sevimli.”

Gerçekten de öyleydi... Seda'nın bir gün biriyle flört edeceği fikri beni dehşete düşürse bile. Bu bana kısa bir süre önce Caleb'la yaptığımız bir konuşmayı anımsattı; bana Seda'nın Thayer'la olduğu gibi kendisinden yaşça büyük bir adama âşık olması durumunda nasıl tepki vereceğimi sormuştu. Bu benim üzerinde düşündüğüm bir şey olmamıştı ama Caleb'ın kafasını kurcaladığı belliydi. Ona karşı dürüst davrandım ve henüz bilmediğimi söyledim. Gerçek şuydu ki, bir gün kendinden yaşça büyük bir adama âşık olması beni çok korkutuyordu. İçimden gelen ilk şey bu fikre öfkelenmek, birinin küçük kızım-dan faydalanması korkusuyla düpedüz çılgına dönmekti, tabii sonra kendime Thayer'da durumun böyle olmadığını hatırlatmam gerekti. Elbette, ilk başta biraz huysuz bir herif olsa da onun seksi olduğunu düşünmüştüm ama yavaş yavaş birbirimize âşık olmuştuk. Ona âşık olmam bir tercih değil, kaderdi. Aynı duyguyu kızımdan nasıl yok sayabilirdim? Günün birinde âşık olduğunda bununla yüzleşecektim. Artık kime olursa.

“İstersen,” dedi Bree, getirdiğim plastik masa örtülerini ve tabakları toplarken. “Julia’ya şurada isimliklerin yerleştirilmesinde yardım edebilirsin.”

İşe başlamadan önce gösterdiği yere giderek kendimi diğer ebeveynlere tanıttım. Hazırlıkları bitirmek için bir saatten az vaktimiz vardı ve çocukların hareketli olacağını biliyordum, bu yüzden işi olması gerekenden daha fazla uzatmamızın imkânı yoktu.

Şansımıza, yeterli sayıda ebeveyn gönüllü olarak gelmişti de tam zamanında tamamlayıp kapıları açabildik.

Çocuklar içeriye hızla girdiklerinde dekorasyonlara hayran kaldılar. Çocukların geçtiğimiz birkaç haftada resim dersinde yaptıkları kâğıttan kar taneleri tavandan aşağıya sarkıyordu. Masalar sınıflara göre düzenlenmişti ve öğretmenler, çocukların uygun masaları bulmalarına yardım ediyorlardı.

Thayer yanımda durmuş, çocukların arasında Seda’yı bulmaya çalışıyordu.

Bizi ilk gören o oldu ve büyük bir coşkuyla el salladı.

Bakışlarım Thayer’a doğru kaydığında onun tepkisi karşısında nasıl keyiflendiğini gördüm. Thayer baba olmak için doğmuştu, bu konuda hiç şüphem yoktu. Çocuklarını hayattaki her şeyden daha fazla seviyordu.

“Merhaba baba!” diye seslendi karşıdan. “Merhaba anne!”

Aniden kapıldığım hüznün dolu duygularla el salladım. İnsanlar zamanın hızla geçip gittiğini, göz açıp kapayın-

caya kadar büyüdüklerini söylerlerdi. Haksız da sayılmazlardı. Kısa zamanda harika bir çocuğa dönüşüvermişti. Ergenlik çağına girip üniversiteye ya da hayatında yapmayı tercih ettiği başka bir şeye doğru aramızdan ayrılması uzun bir zaman almayacaktı.

Thayer boğazını temizledi, parmakları bileğimi kavradı. “Günüşiği, yoksa ağlıyor musun?”

“Hayır.” Gerçekten ağlıyordum. Tepkime usulca gülerrek karşılık verdi. “Sadece, ona bir bak, çok büyüdü ve bu beni dehşete düşürüyor. Bunun yavaşlamasını istiyorum.” Seda’nın fark etmemesini ya da telaşa kapılmamasını umarak gözyaşlarımı sildim.

Beni kendine doğru çekti ve kollarıyla sarıldı. Ceketini bir kenara bırakmış, mavi Henley’sinin kollarını kash kollarına kadar kıvrırmıştı. Aşına olduğum kokusunu içime çekerek hislerimin beni yatıştırmasına izin verdim. Thayer tek bir kelime bile söylemeden beni daha iyi hissettirmeyi her zaman başarırdı.

“Büyüyor,” dedi sessizce, dudaklarını kulağıma yaklaştırarak. “Elbette korkutucu ama çocuklarımızın hep küçük kalmasını isteyip onlarla şu anda sahip olduklarımızı özleyecek kadar çok zaman kaybedemeyiz; çünkü yakında bugünler bizim de özlemini duyduğumuz günler olacak.”

Haklıydı, bu da beni daha çok ağlattı. “Özür dilerim,” diye geveleyerek gözyaşlarımı gömleğinin kolunda sildim. “Bana ne oldu anlamıyorum.”

Sanırım biliyordum. Doktordan haber beklemenin yarattığı stres ve endişe içimi kemiriyordu. Bu sabah bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için muayenehaneyi aradığımda öğleden sonra ya da yarın bir şeyler öğrenebileceğimizi söylemişlerdi.

Beklemekten çok bunalmış durumdaydım. Ne kadar ürkütücü olsa da sadece bir cevap duymak istiyordum.

“Özür dileme, Günışığı. Gömleğime sümük bulaştırırsan bile seni çok seviyorum.”

Ona dilimi çıkarınca keyifle güldü.

Çocuklar yerlerine geçtikten sonra, okul müdürü ayağa kalkarak şu ana kadarki eğitim yılı ve öğrencilerle ne kadar gurur duyduğu hakkında kısa bir konuşma yaptı. Ardından yiyecek ve içeceklerin servis zamanı geldi. Çocukların bölümler hâlinde ayağa kalkmalarına izin verildi, diledikleri pizza ve içeceği almak için tüm istasyonlara uğradılar.

Tüm öğrencileri yerleştirmek biraz zaman alsa da hepsi oturduktan sonra öğretmenlerden biri kocaman bir ekranda KARDAN ADAM FROSTY çizgi filmini açtı.

Thayer parmağını salonun tamamını gösterecek şekilde havada döndürerek, “Bu çok sevimli,” dedi. “Tüm bunları çocuklar için yapmaları çok hoş. Gelebildiğim için çok mutluyum.”

Ben de.

Kızlarıyla böyle şeyler yapmanın onun için büyük önem taşıdığını biliyordum. Forrest’ı kaybetmesinin ardından, imkânı olsa hiçbir şeyi kaçırmak istemeyeceğini düşün-

yordum. Bazen ufak şeylere önem vermeyi ihmal edebiliyorduk, farkına vardığımızda çok geç olabiliyordu.

Thayer Forrest'a iyi bir baba olmadı demiyordum tabii, kesinlikle öyleydi ancak bence geriye dönüp baktığımızda en çok pişmanlık duyduğumuz şeyler hep işte böyle küçük anlar olurdu. Belki önemsiz gibi görünebilirdi ama aslında çocuğunuz için dünyalara bedeldi. O ağaç evi daha önce inşa etmemiş olmasının onu hâlâ üzdüğünü biliyordum.

Yiyecekler tükendiğinde ve çocukların masalarını temizlediğimizde, film arka planda oynamaya devam ederken onlar ufak bir el işi çalışması (ahşap kar tanesi süsleri) yapıyorlardı.

Thayer ve ben, Seda'nın arkadaşlarıyla geçirdiği zamana müdahale etmek istemediğimiz için geride kalmaya çalıştık ama o bizi yanına çağırdı.

"Anne! Baba! Gelip kar tanem için bana yardım edin."

Thayer onun bu isteği karşısında gülümsedi. Acaba bu kadar güzel gülümsediğinin farkında mıydı? Bana Günışığı diyordu belki ama dünyama ışık tutan kişi kendisiydi.

Onun iki yanına sokulduk. "Baba, bunları eklememe yardım edebilir misin?" Safir mavisi mücevhere benzeyen çıkartmaları işaret etti. "Ve anne, yapıştırıcıyı böyle sürebilir misin..." Ne istediğini anlayabilmem için parmağıyla istediği tasarımı çizdi. "Sonra üzerine sim serpeceğim."

"Tamamdır, ufaklık." Thayer saçlarını okşadı.

Yapıştırıcıyı elime alıp kar tanesinin üzerine istediği deseni çizmeyi başardım.

“Nasıl görünüyor?”

“Mükemmel. İyi iş anneciğim.”

Bu yorumuna güldüm, Thayer bana keyifle göz kırptı.

Dikkatle yapıştırıcının üzerine deniz mavisi simler döküyor, sonra da fazlalıklardan kurtulabilmek için buzlu şekerini masaya vuruyordu. “Bundan sonra eve gidebilir miyiz?”

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. “Evet, okul günü bitmiş olacak.”

“Güzel. Bu batakhaneden kaçmaya hazırım.”

Thayer ve ben başının üstünden göz göze geldik, ikimiz de gülmemek için kendimizi zor tutuyorduk.

Çocuklar gerçekten çok acayip şeyler söylüyorlardı.

BÖLÜM ON BİR

Esnememi bastırmaya çalışarak kitabımı bir kenara bıraktım. Thayer henüz yatağa gelmemiști ve saat geç oluyordu. Binx, ben yorganın altından çıkarken yatağın altından gözünü hafifçe araladı. Winnie dört patisi de havaya dikilmiş şekilde yerdeki minderinde huzur içinde horulduyordu. Bir depremin bile onu uyandırabileceğinden emin değildim.

Kızları rahatsız etmeyeyim diye adımlarımı yavaş atarak Thayer'ı aramak için aşağıya indim.

Mutfaktan ışık sızıyordu. Mutfak masasında oturmuş, okuma gözlüğünü burnuna takmış hâlde buldum onu. Önündeki bulmacayı dikkatle inceliyordu.

“Hey,” dedim usulca, onu ürkütmek istemiyordum. Bulmacadan başını kaldırıp baktı. “İyi olduğundan emin olmak istedim?”

“Evet.” Elindekileri masaya bıraktığında bakışları mikrodalganın üzerinde duran saate yöneldi. “Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim.”

Seda'nın okul partisinden eve döndüğümüzde yemek, ev ödevleri, banyo ve yatma saati derken zaman geçmişti. Çocuk sahibi olduğunuzda insanların sizi uyarmayı unuttuğu şeylerden biri de kendinize çok az zaman ayırabildiğinizdi. Kendinizi toparlamak için zaman bulmak her zaman kolay olmuyordu.

“Sorun değil...” Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “...devam edebilirsin. Sadece seni kontrol etmek istedim.”

Sandalyeyi arkaya itti ama kalkmak için bir hamle yapmadı. “Buraya gel.”

Çıplak ayaklarım aramızdaki mesafeyi yutmadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim. Yüzüm ona dönük bir şekilde kucağına oturdum. Elleri popoma uzandı, beni sıkıca kendine doğru çekti. Derin bir nefes alarak kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim. Parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra sakallarında dolaştırdım. Gözleri kapalı şekilde ona istediğim gibi dokunmama izin verdi. Öne doğru eğilerek dudaklarımı usulca onunkilerin üzerine bastırdım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

İki basit sözcük.

Sevmek ve sen. Ayır ayrı önemsiz kelimelerdi ama bir araya geldiklerinde çok şey ifade ediyorlardı. O benim her şeyimdi.

Geriye yaslandığımda gözlerini açtı. “Ben de seni seviyorum, Günışığı.” Öne doğru eğilip yanağımı avucunun

içiyle kavradı, parmakları beni sabit tutmak için enseme uzandı. Anlaşılan tüy kadar hafif öpücüğüm yeterli değildi.

Altımda sertleştiğini hissetmişim, ben inleyene kadar kalçasıyla beni kendine bastırmıştı. Dudaklarıma bakıp gü-lümsedi, beni bu kadar kolay tahrik etmesinden memnun olduğu belliydi.

“İşte böyle,” diye hırladı alçak sesle. “Sana ne yaptığımı duymama izin ver.”

“Thayer.” Adını söylemem bir çırpınış ve yakarıştan ibaretti. Temasından uzaklaşıp gömleğimi başımın üzerin-den çekip yere attım. Yatağa girmeye hazırlanırken sütyeni çıkarmıştım, gözleri hevesle açıkta kalan göğsüme kaydı. Elleriyle nazikçe avuçladı. Artık daha iriydiler, iki çocuk-tan sonra daha da sarkmışlardı ama Thayer, bana hiçbir za-man kendimi güzellikten uzak hissettirmemişti.

Başparmaklarını meme uçlarımin üzerinde gezdirdi, do-kunuşunun altında sertleştiler.

“Kusursuzsun. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?”

Bir yanıt beklemiyor olmalıydı çünkü başını eğip dilini sağ meme ucumun etrafında gezdirdi. Parmaklarım saçla-rını çekerek sessizce daha fazlası için yalvarıyordum. Do-kunuşu, dudakları, aleti. *Sadece onu istiyordum.*

Dikkatini diğer göğsüme vererek ona da aynı ilgiyi gös-terdi.

“Tanrım, çok güzelsin,” diye mırıldandı boğuk bir sesle.

“Şimdiden ısladın mı?” Gözleri benimkilerle buluştuğunda dişlerimle alt dudağımı hafifçe ısırđım. Başımı salladım. “Bırak da hissedeyim.”

Parmakları eşofmanımın lastiğinin içine girdi. Sızlayan, ıslak kadınlığıma ulaşması hiç uzun sürmedi.

Beni tekrar öperken parmaklarını ıslaklığıma daldırıp klistorisime daireler çizerek masaj yapıyordu.

Ben kucağında paramparça olurken sırtarak çabucak orgazma ulaşmamı sağladı.

Kendime gelmeme fırsat vermeden beni kollarına alıp ayağa kalktı ve kıcıımı masanın üzerine bıraktı, pantolonumu çekiştirirken arkaya uzanmam için karnımdan bastırdı.

“Thayer. Bulmaca.”

Gömleğini çekip çıkarırken karnı gerilmişti. Gömlek, yerdeki giysi yığının içine kavuştu. “Bulmaca umurumda değil. Karımı becermek istiyorum.”

Ah, Yüce İsa.

Kesinlikle onun bu isteğini karşılamaya hazırdım.

Ellerini kalçalarımaya koyarak daha fazla yaklaşmam için kendine çekti. Dizlerinin üzerine eğilerek beni masanın kenarına doğru çekti. Bacaklarımı omuzlarına koymamı söyleyerek iki parmağını sızlayan ıslaklığıma sokup çıkardı. Bundan daha fazlasını istediğimi bildiği hâlde beni insafsızca okşadı.

Dilini üzerimde gezdirirken sırtım masaya yaslandı.

“Aman Tanrım,” diye söylenirken, kollarımı başımın üzerine uzattım. Kalçamı ağzına doğru uzattım, dili içime girerken başparmağı klitorisimde geziniyordu. Beni yine bu şekilde boşaltacaktı. Vücudum bu gece onun dokunuşuna karşı son derece duyarlıydı.

Karşısında kıpırdandığımda o da bunu fark etti. “Böyle mi geleceksin, Günişığı? Ağzıma mı boşalacaksın? İsteddiğini biliyorum.” Klitorisimi yalıyordu ve istediğimi vermişti.

Ellerimi ağzıma götürerek zevk çığlıklarımı bastırdım. Thayer her zaman vücudumun neyi seveceğini ve neye ihtiyaç duyacağını biliyordu.

“Siktir, boşalırken çok güzel oluyorsun.” Ayağa kalktı, aletini serbest bırakmak için pantolonunu indirdi.

Onu görünce ihtiyaçla inledim. “İçime gir,” diye yalvardım, elimi aletin etrafına sarmak için bacaklarımın arasından uzanarak. “Beni sertçe becer. Lütfen.”

Şeytani şekilde gülümsedi. “Aslında seni bunun için daha uzun süre bekletmeyi planlıyordum ama karım çok güzel istediği için...”

İki elimi de başımın üzerinde birleştirdi ve aynı anda içime girdi. Bir saniye sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi, çığlıklarımı susturuyordu.

“Sessiz olmak için çok çabalıyorsun,” diye mırıldandı kulağıma. “Ama asla yapamıyorsun. Buna rağmen denemeni istiyorum. Benim için deneyebilir misin?”

Başımı salladığımda üzerimde doğruldu, parmakları kalçalarımı sıkıyor ve beni istediğim şekilde becermek için onları destek olarak kullanıyordu. Daha sert. Daha hızlı. Dudağımı ısırdım, sesimi bastırdım. Haklıydı, sessiz kalmak çok zordu.

“Tekrar boşalabileceğini düşünüyor musun?”

“Evet,” diye kekeledim, ter alnımı ıslatırken. Utanç verici bir şekilde tekrar orgazma yaklaşmışım bile.

““Siktir bebeğim,” diyerek klitorisimi eziyet eder gibi yavaşça okşadı. “Aletimi böyle sıkmaya devam edersen dayanamayacağım.”

“Elimde değil,” diye inleyerek itiraf ettim, sanki bu beni uçup gitmekten alıkoyacakmış gibi kollarına tutundum. “BEN-”

Ve tıpkı bunun gibi başka bir orgazm vücudumu sarsarken, bu sefer onu da benimle uçurumdan aşağıya sürüklüyordu. İnledi, dudakları dudaklarımı ararken üstüme yığıldı. İçime boşalırken darbeleri yavaşladı.

Kollarımı ona doladıktan sonra uzun bir süre öylece kaldık, ikimiz de nefeslerimizi toparlamaya çalışıyorduk. Bacaklarım jöle gibiydi, yatağa geri dönmeyi nasıl başaracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Thayer toparlanır toparlanmaz beni omzuna atıp merdivenlerden yukarı taşıyarak sorunu benim için çözmüştü. Çocuklardan önce kalkacağımız ve yerdeki giysilerimizi o zaman alabileceğimiz için çok da sorun değildi.

Beni yatağa atarken bir kahkaha attım.

Kaşlarını çattı. “İkinci raunt mu?”

Başıyla onaylayarak üzerime atladı ve her şeye baştan başladık.

BÖLÜM ON İKİ

Çok meşguldüm, bu yüzden fazla koşamadığımı hissediyordum. Bodrum katındaki koşu bandında sadece iki kilometre koşabilmişim ve bacaklarım bunu hissetmeye başlamıştı.

Bir daha bu kadar uzun süre koşmadan durmayacağıma dair sessiz bir yemin ettim.

Bazen hayat araya girdiğinde belirli şeylere öncelik vermek zor olabiliyordu; ama günlük koşularım her zaman en çok gereksinim duyduğum ‘kendime’ ayırdığım zaman olmuştu.

Üçüncü kilometreye geldiğimde koşu bandını kapatıp su şişemi kaptım ve yarısını bir nefeste içtim. Bugün dükânın kapalı olmasına minnettardım. Bu, Noel hediyeleri paketlemek gibi evde halletmem gereken işlere yetişebileceğim anlamına geliyordu. Soleil’in anaokulu Noel tatili için çoktan kapanmış durumdaydı, Seda’nın ise birkaç günü daha vardı. Thayer için bugün işler yoğun değildi, sadece bazı siteleri kontrol edip bahar için planlar hazırlayacaktı, o yüzden Soleil’i de yanında götürmüştü.

Alnımdaki teri bir havlu yardımıyla sildikten sonra duş almak için üst kata çıktım. Vücudumdaki bu teri atmadan bir şey yapabilecek durumda olmam mümkün değildi.

Ben duştayken telefonum çaldı. Dışarı çıkıp doktorumun muayenehanesinden cevapsız bir arama olduğunu görene kadar hiçbir şey düşünmemiştim. Panik beni olduğum yerde durdurmuştu. Vücudumdan damlayan su yerde birikiyordu. Donakalmış hâlimden kurtulmam tam bir dakikamı almıştı. Titreyen parmaklarımla telefonu tekrar yerine koydum. Onları geri aramadan önce hızlıca bir tayt ve kapüşonlu giyindim.

Küvetin kenarında oturmuş, gergin bir şekilde tırnağımı dişliyordum. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür yankılanıyordu. Sinirlerim hiç bu denli gerilmemişti. Dehşet, içimde gittikçe ağırlaşan bir histi.

Telefonu açtıklarında, ismimi söyledim ve aktarılmayı beklerken kalbim hızla çarpıyordu.

Ya durum kötüyse? Ya hastaysam?

Hayır! Böyle düşünmemelisin! Her şey iyi olacak. Olmak zorunda.

Belki de Thayer'a söylemeliydim, tam şu anda bayılacakmışım gibi hissediyordum. Hemşire telefondaydı ve söylediği her şeyi dinlemeye çalışıyordum.

Kan testleri gayet iyi.

Her şey harika görünüyor.

Normalin dışında bir şey yok.

Hamilesin.

Bekle bir dakika. Ne? Onu doğru duymuş olamazdım. Belki de birkaç kelime kaçırmıştım ve bana hâlâ hamile kalmaya çalışıp çalışmadığımı sormuştu.

“Hamile mi?” Şaşkın bir ses tonuyla tekrarladım. “Hamile olduğumu mu söyledin?”

Eğlenceli bir kahkaha attı. “Evet. Kan tahliline göre yaklaşık altı haftalık hamilesin.”

Zaten oturuyor olmasaydım, kesinlikle şu anda yere yığılmış olurdum. Boştaki elim titreyerek hâlâ düz olan karnıma gitti. Bir bebek. İçimde bir bebek vardı. Bu, aylardır denediğim ve olmayacağına giderek daha fazla ikna olduğum, her şeyden çok istediğim şeydi. Başka bir çocuk, küçük ailemize harika bir üye daha.

Bana daha fazla bilgi aktardıktan sonra başka bir randevu ayarlamaktan bahsetti ve beni tekrar ön büroya yönlendirdi.

Şaşırmış durumdaydım, haberi hâlâ sindirmeye çalışıyordum.

İstediğim şey buydu, istediğimiz şey buydu. Fakat yine de beni şaşırtmayı başarmıştı. Başka bir bebeğin bizim için mümkün olmadığına ve bende bir sorun olduğuna kendimi tamamen inandırmıştım. Sanırım zamanlama daha önce yanlıştı ve bu yeni küçük beden, benden çok daha sabırlı davranmıştı.

Danışmadaki görevli hatta geldiğinde elimi karnıma götürüp Noel sonrası için randevu aldım.

Kanser değilim. Hasta değilim. Hiçbir sorunum yok.

Bir bebeğim olacaktı.

Ailemizi tamamlayacak küçük bir kız ya da erkek.

Telefon konuşmasını bitirdiğimde, gözümünden yaşların akmasına izin verdim. Onları silme gereği duymadım. İçimde biriken tüm olumsuz duyguları temizlemelerine izin verdim.

İçimden ilk gelen Thayer'ı aramak oldu ama bencilliğimden değil, ona bu haberi vermek için özel bir yol bulma arzumdan kendimi tuttum.

Bu bebeği çok istiyordum ve bu sefer hamile kalmak daha zor olduğundan, bu anı ikimiz için de unutulmaz kılmak istiyordum.

Gözyaşlarımı silerek ayağa kalkarken ona nasıl söyleyeceğime dair beyin fırtınası yaparak kendimi toparlamaya çalıştım.

Alt dudağım titrerken karnıma baktım. “Şimdiden çok seviliyorsun.”

Seda'nın kendinden geçeceğini ve Soleil'in şu anda pek bir şey anlamayacağını biliyordum; buna rağmen oyuncak bebeklerini sevme şekliyle küçük kardeşine hayranlık besleyeceğini tahmin edebiliyordum. Kendi kendime gülümserken, yeni bebeğimizi eve getirdiğimizi ve kızların

onu nasıl seveceklerini hayal ettim. Eminim Soleil bebeği defalarca öpmek isteyecekti. Ya Seda? Küçük bir anne gibi davranacak, bebekle ilgili her konuda bana destek olacaktı.

İçim kıpır kıpırdı.

Bir sonraki maceraya hazır hissediyordum.

BÖLÜM ON ÜÇ

Noel neredeyse gelmiş çatmış durumdaydı ve biz de dekorasyon konusunda tembellik ediyorduk. Tüm çoraplarımızı şöminenin üzerine yerleştirmiştik, merdiven korkuluklarına çelenk eklemiştim ancak henüz alamadığımız önemli bir detay vardı.

Ağaç.

Seda henüz bir ağaç edinmemiş olmamız konusunda şaşırtıcı derecede soğukkanlı davranıyordu; bunun nedeni Caleb’le birlikte onunkini almaya gitmesi ve süslemeye yardım etmesi olabilirdi.

Geç de olsa bir ağacımız olacaktı.

Thayer, Soleil’i omuzlarına almıştı, kızımız elleriyle babasının saçlarını çekiştiriyordu. “Daha hızlı, atçık!”

“Dikkat et, tatlım.” Tutuşunu gevşetmek için uzandı. “Bu acıttı.”

Seda elimi tutup etrafına bakındı. “İyi olanları çoktan kapmışlar.”

“Eminim bir şeyler bulabiliriz.” Elini hafifçe sıktım.

Haksız da değildi. Noel’den bir hafta önce olduğu için seçeneklerimiz sınırlıydı ama üstesinden gelebilirdik. Yerdeki kar buz tutmuştu ve yürümek zordu; bu yüzden Seda’nın kaymaması için ona sıkıca tutunarak ilerlemeye çalışıyordum.

“Bu kahverengi.” Seda kısık bir sesle işaret etti. “Ölüyor.”

Sadece biraz kahverengiydi ama, “Bunu almayacağız.”

“Belki de Target’tan sahte bir ağaç almalıydık.”

İç çektim. Bunu kesinlikle düşünmüştüm, özellikle de Noel ağacı alma konusunda zamanın aleyhimize işlediği tek yılın bu olmayacağını hissettiğim için.

“”Olabilirdi,” diye katıldım Thayer’ın arkasından ilerlerken. “Ama bunun neresi eğlenceli olacaktı?”

Seda bana ciddi ciddi baktı. “Asıl eğlence ağaç süslemede anne. Ağacın gerçek olup olmamasının bir önemi yok.”

“Haklısın.”

“Hey,” diye seslendi Thayer bize. “Sanırım burada birkaç alternatif var.”

Buzlu, karla kaplı zemin üzerinde temkinli bir şekilde ilerlerken Seda yanımdan ayrılmadı. Ayağım kaydı. Bir an için düşeceğimden endişe etsem de Seda bizi bir şekilde ayakta tutmayı başardı.

“Dikkat et anne.” Sanki o bir ebeveynmiş ve ben de sinir bozucu bir çocukmuşum gibi bıkkın bir şekilde iç geçirdi. “Düşüp yaralanmak istemezsin.”

“Hayır, kesinlikle istemem.” İhtiyacım olan son şey morarmış bir popoydu.

Birkaç düzgün ağacın hâlâ bir ev bulmak için beklediği alana kadar Thayer’ı takip ettik.

“Sizce hangisini alalım kızlar?” Thayer Seda’ya sorduktan sonra ona da konuştuğunu anlasın diye Soleil’in eline dokundu.

Seda elimi bırakıp önümüzdeki üç iyi seçeneği değerlendirmek için ağaçlara yaklaştı. İşaretparmağıyla poposuna dokunurken bu işi ciddiye aldığını gösteriyordu.

“Bunun üstü biraz yamuk duruyor.” Sağdakini gösterdi. “Gördün mü?”

Başımı yana eğdim. Göze batmasa da öyleydi. “O zaman bunu listemizden silelim mi?”

“Sanırım evet.”

Elleri poposunda, ortadaki ve soldaki arasında bir gidip geliyordu. “Bu.” Sonunda ortadaki üzerinde karar kılmıştı. “Sen ne dersin, Sol?”

Soleil ellerini Thayer’ın kafasına vururken, “Bu,” diye kabul etti. Thayer iç çekip kafasını darbuka gibi kullanmayı bırakması için onun ellerini tuttu. Yavaşça omuzlarından indirip bana doğru uzattı.

Soleil’i kucağıma bırakan Thayer, seçtiğimiz ağacı sanki hiç ağır değilmiş gibi kaldırıp ön tarafa doğru taşıdı. Kızlarla ben de arkasından gittik. Parayı ödedikten sonra ağacı arabanın üstüne bağlamak için kolları sıvadı.

“Eve gittiğimizde ağacı süslemeye başlayacak mıyız?” Seda’nın gözleri irileşmiş, babasının ağacı arabamızın tavanına sabitleyişini seyrediyordu.

“Evet. Süs kutularını çoktan bodrumdan çıkardım.” Tüm o süsleri merdivenlerden yukarı taşımak çok yorucuydu, bu sırada Winnie ve Binx’ten kaçmaya çalıştığım-
dan bahsetmiyordum bile. O ikisi peşimi hiçbir yerde bırakmıyorlardı. “Heyecanlı mısın?”

Hevesle başını salladı. “Naneli kek de yapabilir miyiz?”

“Elbette. Harika olur.”

Bütün hafta kek yapmama rağmen, o istediğinde asla hayır demiyordum. Kızlarımla birlikte yemek ya da pasta yapabildiğim her an benim için kutsaldı. En iyi bağ kurma yöntemlerinden biriydi. Seda bebekliğinden beri benimle yemek pişiriyordu. Onu mama sandalyesine oturturdum. Heyecanla ayaklarını nasıl çırttığını, çıkardığı tatlı sesleri hâlâ hatırlayabiliyordum.

“Anneciğim?” Sesi endişeyle karışık bir şekilde sordu. “Ağlıyor musun?”

Gözyaşlarımı sildim. “Özür dilerim.”

“Neyin var?”

“Hiçbir şey yok, tatlım.” Parmaklarımı nazikçe saçlarında dolaştırdım. “Bazen ikinizin ne kadar hızlı büyüdüğünü görünce biraz duygulanıyorum.”

“Üzülme o zaman. Seni asla bırakmayacağım.”

Gülümsedim, bir gün mutlaka bizi bırakacağı gerçeğini biliyordum.

Elini beline koyan Thayer, bir adım geri giderek ağacın arabanın üstünde nasıl dengelendiğini kontrol etti. Kayışlarını iki kez kontrol ederek başıyla onayladı.

Avuçlarını birbirine vururken bize döndü. “Pekâlâ, gidiyoruz.”

Noel müziği, televizyondaki müzik kanalı üzerinden çalıyordu. Soleil bebekken onun küçük el baskısından yaptığımız bir süsü yerleştirmek için parmak uçlarımda ağacın tepesine doğru yükseldim. Seda ve Soleil, Thayer’ın eve döndükten sonra hepimiz için yaptığı sıcak çikolatanın verdiği enerjiyle kanepenin çevresinde koşturup kıkır kıkır gü-lüyorlardı.

Thayer’ın eli karnımda gezinirken, başparmağı tişörtümün yukarı çıktığı yerlerde daireler çizip tenimi okşuyordu. Henüz haberdar olmadığı bebeğimizi düşünerek titrek bir nefes aldım.

Birkaç gün önce internette birkaç saat boyunca ona bunu söylemenin özel bir yolunu araştırmıştım. Unutulmayacak bir şeyler. Sonunda bir tablo yaptırmaya karar vermiştim. Önceden bir taslağını görme beklentisiyle e-postalarımı her zamankinden daha sık kontrol ediyordum.

“Şunu alayım.” Süsü elimden hızla alarak uzanmakta zorlandığım yukarıdaki dala yerleştirdi.

Göğsüne yaslandım ve başımı kaldırarak ona baktım. “Teşekkür ederim.”

“Başka ne gibi bir yardıma ihtiyacın var?”

Şu anda neredeyse boşalmış olan kutuyu işaret ettim. “Bunlar yerleştirilmesi gereken son parçalar. Kızlar altta harika bir iş çıkardılar.”

Ağacın en alt yarısını gelişigüzel yerleştirilmiş süsler karşısında gülümsedi. “Harika gözüküyor.”

İkimizin de bakışları, iki kızımızın da gülmekten bayıldığı kanepeye kaydı. Belki de sonunda şeker krizine girmişlerdi.

Thayer ağacın üzerinde seyrek süsler olan kısmına son süslemeleri yerleştirdi, sonra da bodruma kaldırmak üzere kutuları topladı.

“Atıştırmalık bir şeyler istiyor musunuz kızlar?” Gözleri ağırlaşmış bir şekilde kanepeye kıvrılmalarına gülmek için kendimi zor tuttum. Seda kafasını salladı, Soleil başparmağını ağzına tıkmakla meşgul olduğu için cevap veremedi. “Bir film açsam mı?”

Yanıt olarak kafalarını iki kez salladılar. Noel Baba’yı açtıktan sonra kendilerini kaptırmaları uzun sürmedi, dünyayla bağlantıları kesildi. Noel zamanı çocuk olmak ne keyifliydi. Çocukluğumdaki en iyi tatilleri yaşadığımdan değil, öyle bir babaya sahip olduğumdan tabii ki, ama her

şeye rağmen çocukken hissettiğiniz ve bir yetişkin olarak asla yaşayamayacağınız türden hisler vardı. Bence hayatınızda sihrin gerçek olabileceği bir dönem.

Diyet kola almak için mutfağa giderken az kalsın merdivenlerden inen Thayer'a çarpacaktım.

"Ne yapıyorsun?" Ona şüpheyile baktım; bakışlarımı arkasında sakladığı eline yönelttim.

Yavaşça bana doğru yürüdü, sonra elini başımın üzerine doğru kaldırdı.

Ökse Otu.

"Ökse otu," dedi yumuşak bir gülümseme dudaklarında gezinirken. Boştaki eliyle beni kendine doğru çekti. "Bana bir öpücük vermelisin, Günışığı."

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirdim, güya kocamı öpmek büyük bir külfetmiş gibi. Kollarımı boynuna sararak parmak uçlarımda yükseldim. Yavaşça, nazikçe dudaklarımız birleşti.

Bu adamı çok seviyordum ve onunla karşılaştığım için inanılmaz derecede şanslıydım.

Dudaklarımız ayrılırken alnıma bir öpücük kondurup elindeki ökse otunu indirdi.

Ona hamile olduğumu söylemem an meselesiydi. Bunu ona söylemek için adeta yanıp tutuşuyordum. Kelimeleri dizginlemek için dilimi ısırardım, bekleyecektim çünkü ona bu haberi özel bir şekilde vermek istiyordum.

“Ne?” diye merakla sordu, şüphesiz düşüncelerimin koşuşturmasını anlamıştı.

“Hiçbir şey.” Diyet kolamı almak için mutfaka doğru yöneldim. “Sadece ne kadar mutlu olduğumu düşündüm.”

Arkamdan gelip bir mutfak sandalyesine oturdu. “Sahiden mi? Bana bir şey söylemek istiyor gibi görünüyorsun.”

“Hayır.” Her nasılsa sesimi mümkün olduğunca sakın tutmayı başardım. “Dediğim gibi, mutluyum.”

İçeceğimi hazırlarken sırtım ona dönük olduğu için yüzümde oluşan tedirgin ifadeyi görmedi. Bebek olduğundan şüpheleniyor gibi görünmüyordu ve şansına ben de şimdiye kadar herhangi bir mide bulantısı hissetmemiştim. Kusmak için lavaboya koşmaktan dolayı kendimi ele verme korkusu yaşamamıştım. En azından henüz.

Diyet kolamdan bir yudum aldım ve kollarımı tezgâha dayayıp ona doğru döndüm.

Gözlerini üzerime dikti. “Kesinlikle bir şeyler var.”

“Hayır yok,” diye karşılık vermemek için kendimi zor tuttum. Sustum ama bu tepki midemi bulandırdı. İçeceğimi alıp arkamı döndüm ve kızların yanına gittim. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Birden karşımda bitiverdi, elleri kalçamdaydı. Beni duvara yaslayarak muzip bir gülümsemeyle baktı. “Bana asla yalan söylememelisin, Günışığım. Aklından geçen bir Noel hediyesi miydi? Hmm.” Burnu yanağıma sürtünerek benden bir cevap almaya çalıştı. “Bana ne aldın?”

“Dur,” diye güldüm, sakalı boynumu gıdıklıyordu. Gür ve inatçı saçlarını bana daha çok sürterek kahkahalarımı körükledi. “Tamam, tamam evet, senin için bir hediye hakkında düşünüyordum.”

Neyse ki durdu. “Bana ne olduğunu söyleyecek misin?”

Başımı iki yana sallayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. “Cezbedici olsa da, hayır.”

İç çekerek yumuşak bir ifade takındı. “Bana acı çektirip Noel’e kadar bekletecek misin?”

Elimi göğsüne koyarak ona gülümsedim. “Noel hediyelerinin anlamı da budur zaten, Thayer.”

Bunu yapmaya kalkışabileceğime inanamıyormuş gibi başını salladı.

“Evet.” Göğsüne hafifçe vurdum. “Noel Baba’nın bacadan senin için ne getireceğini bekleyip görmen gerekecek.”

Dil çıkarırken dudakları nemlenmişti. “Acımasız güzel kadın.”

“Beni seviyorsun.”

Tebessüm etti. “Evet, seviyorum.”

Dudaklarıma yumuşak, yavaş bir öpücük kondurdu. Parmak uçlarımda doğrulup ona daha da sokularak öpücüğü derinleştirdim.

“Hayır! Hayır!” Soleil ortamıza gelerek elleriyle bizi ayırmaya çalıştı. “Öpüşmek yok. İğrenç.”

Thayer gülerek küçük canavarı kucağına almadan önce

dudaklarıma hızlıca son bir öpücük kondurdu. “Film izlediğinizi sanıyordum?” Karnını gıdıkladı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Atıştırmalık ister misin?” Onu dolaba doğru götürdü. “Bana ne istediğini göster.”

Elbette, şimdi bir şeyler atıştırmak isteyecekti. Daha beş dakika önce sormamışım gibi. Çocuk işte, inanılmaz.

Koltukta Seda’ya eşlik ettim, hemen kollarını vücuduma sardı. “Seni seviyorum anne.”

Kalbim.

Uğruna yaşadığım anlar bunlardı, hayatın genel yapısı içinde çok küçük, minicik kalan ama güzelliğin bulunduğu o küçük anlar.

“Ben de seni seviyorum.”

Thayer birkaç dakika sonra Soleil ona sarmalanmış ve bir elinde bir kâse üzüm ile bize katıldı. Atıştırmalık olarak buna karar vermiş olmalıydı.

Thayer bacaklarını uzatarak oturdu, Soleil de onun yanına yerleşerek hevesle kâsesine uzandı. Kâseyi uzattıktan sonra beni onları izlerken yakalayıp göz kırptı.

Kendime, uzun zamandır buna layık olduğumu düşünmediğimi söylemeden edemiyordum. İyi ve mutlu bir hayata. Geçmişimden gelen çok fazla karanlığın üzerime çöktüğünü. Benim gibi biri için muhtemel bir düşünce olsa bile, böyle düşündüğüm için haksızdım.

Oysa Şimdi buradaydım, yanımda ailem vardı ve olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar huzurluydum.

Minnettardım.

Yoluma çıkan birçok badireyi atlattığım için inanılmaz derecede minnettardım, keza benim kadar şanslı olmayan çok fazla kişi olduğunu biliyordum.

BÖLÜM ON DÖRT

Noel Arifesi

Noel ağacının üzerindeki ışıklar, şu an oturma odamızdaki tek ışık kaynağıydı ve pencerenin önünde parıltıyordu. Çocuklardan biri uyanırsa diye başka bir ışık açmayı düşünmemiştik. Noel Babacılık oynadığımızın farkına varırlarsa bu kesinlikle felaket olurdu.

Thayer bodrumdan getirdiği son hediyeleri ağacın altına koyduktan sonra bana bakıp hediyelerin hepsinin burada olduğunu teyit etti. Hediyelerin sayısı karşısında şaşkınlıktan kaşları çatılmıştı.

“Yemin ederim hepsi bu kadar.” Ellerimi masumca havaya kaldırdım. “Belki biraz abartmış olabilirim.”

“Biraz mı?” Ağacın altına, yan sehpaye, sandalyeye hatta şöminenin önüne yığılmış hediye yığınlarına baktı. Hepsisi kızlar için değildi. Kardeşi ve ebeveynleri, Thayer’ın bizzat kendisi, Caleb, kız kardeşim, ailesi hatta bizim meraklı Thelma ve Cynthia için bile bir sürü hediye vardı.

“İndirim vardı,” diye savundum kendimi, ellerim kalçalarımdaydı. “Ve yıl boyunca bir şeyler satın almıştım, yani... evet.” Burnumun kenarını kaşıdım, hediyelerin çokluğu karşısında biraz utandım. “Daha iyi organize olmalıydım.”

Gelecek yıl hepsini bir deftere falan yazacaktım.

Kimi kandırıyordum ki? Bunu kesinlikle yapmayacaktım.

Yüzümü okşadı. “Cömert bir kalbin var.” Sonra gülerek devam etti: “Belki de çok fazla cömertsindir. Kızların şikâyet etmeyeceğinden eminim.”

“Bu doğru.” Beni hızla öpüp yanaklarımı bıraktı. “Senden çok ateşli bir Noel Baba olur.” Hediyeleri depodan çıkarmaya başlamadan önce taktığı Noel Baba şapkasının ucuna bir fiske vurdum. Kapısını anahtarla kilitleyebildiğimden, hediyeleri saklamak için en uygun yer orasıydı. Seda uslu bir çocuk olsa da fırsat bulduğu an hediyelerini gizlice aşıracağından hiç şüphem yoktu.

“Seni heyecanlandıran ve tedirgin eden şey bu mu Günişığı?” Başına taktığı şapkayı işaret ederek kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

“Öyle. Bunu zaten bilmiyor olamazsın.” Sertçe yutkunarak, “Sana şimdi hediyeni verebilir miyim?” diye sordum.

Dün tamamlanmış hediyesini teslim aldığımda ona verememek içimi kemirmişti. Tam zamanında yetişmişti. Yetişmeyeceğinden endişelenmiştim ama yetiştiği için buna

bir Noel mucizesi adını vermiştim. Neyse ki önceden bir çerçeve satın almıştım, böylelikle resmi aldıktan sonra içine yerleştirip paketleyebilecektim.

Şimdi ona söylemek için mükemmel bir zaman gibi gözüktüyordu. Noel gününe yalnızca bir saatten az bir süre kalmıştı ve ona bu şekilde söylemek istiyordum. Yalnızca ikimiz, böylece o anın tadını çıkarabilecektik. Kızlara sabah söylerdik.

Bana yarım bir tebessümle baktı. “Bana ne hediye edeceksin?” Ses tonunda biraz muziplik seziliyordu bu yüzden seksi bir şeyler planladığımı umduğunu biliyordum.

Şakayla göğsünden ittim. “Sana söyleyemem, bunu biliyorsun. Bekle biraz.”

Hediyelerin etrafından dikkatle dolaşıp koltuğun arkasına sakladığım hediyeyi buldum. Gümüş bir fiyonkla buz mavisi bir pakete sarmıştım.

Dikdörtgen şeklindeki paketi eline alıp kanepeye oturduğunda merakla inceliyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Sinir ve heyecan karışımı bir duyguyla doldum. Paketin kenarlarını açıp merakla bana baktı. Gülümsememi gizlemek için ellerimi ağzıma bastırdım. Fakat anladı. Her zaman anlardı.

“Gülüştünü saklamaya çalıştığın için beni biraz tedirgin ettin.”

Ellerimi indirip kucağımda birleştirip yüz hatlarımı düzelttim. “Aç şunu,” diye ısrar ettim.

Bugüne kadar yaptığım en zor şeylerden biri bu sırrı ondan saklamak olmuştu.

Dediğim gibi paketi yırttı ve yere bıraktı. Çevirip hediyeyi incelemeye başladı. Gözleri ailemizin suluboya resminin üzerinde geziniyordu. Soleil onun omuzlarına binmişti, ikimiz birbirimize bakıyorduk. Karnımda bebeğimiz vardı. Seda elimi tutmuş, başı koluma yaslıydı. Tabii ki Forrest'ı da unutmamıştım. Thayer'ın bacağına sarılmış, etrafı izliyordu. Kafasının üzerinde bir ışık halkası vardı.

“Forrest'ı unutmamışsın,” dedi, boğazının düğümlendiği anlaşılıyordu. “Ona baksana.” Parmağını yüzünde gezdirerek yüzünün şeklini inceledi “Mükemmel olmuş. Teşekkür ederim.”

“Dahası da var,” dedim, dizini dürterek karnımın şişliğini fark etmesini bekledim. “Daha yakından bak.”

Resmi daha dikkatle incelemeden önce bana tuhaf bir bakış attı. Fark ettiği anda dudakları aralandı, kafası hızla bana doğru döndü.

“Hamile misin?”

Kafamı salladım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Keşke bunu ağlamadan yapabilseydim ancak her ne yaparsam yapayım bunun olacağını biliyordum. “Evet, hamileyim.”

Gözleri hayret ve şaşkınlıkla kocaman açıldı. Çerçevenilmiş resmi yavaşça yere bırakıp ellerini karnımın üzeri-

ne koyarak korumacı, kucaklayıcı bir hamle yaptı. “İçinde bir bebek mi var?”

Elimi onunkinin üzerine koydum. “Sahiden var. Başka bir doktordan randevu alabileceğime dair bir arama gelmişti, ben de kabul ettim. Belki başka bir problem vardır diye endişelenmiştim. Yani, anneme teşhis konulduğunda yaşı oldukça gençti-”

Elini yanağıma koydu. “Ah, bebeğim.” Endişelerimi ondan sakladığım için hissettiği üzüntü ses tonuna yansıdı.

“Sana hiçbir şey söylemedim çünkü korkmuştum ve galiba korkularımı kimsenin bilmediği küçük bir fanusta yaşamak istedim. Ama ben gayet sağlıklıyım. İyiyim.”

“Ve hamile,” diye ekledi, heyecanla gülerken.

“Evet,” dedim küçük bir kahkaha atarak. “O da var.”

“Ne kadarlık?”

“Çok değil, yaklaşık yedi haftalık. Yılbaşından sonra tekrar randevu için gideceğim.”

Sorgulayıcı bir bakış attı. “Bu sefer ben de geleceğim.”

Farklı bir tepki beklemediğim için gülümsedim. “Şüphesiz.”

Bazen hâlâ Seda’ya hamileyken kaçırdığı anlar için üzüldüğüm oluyordu. Yine de en azından Soleil ve şimdi de bu bebekle bunu birlikte yapabiliyorduk.

“Bir bebek,” dedi sakın sakın. “Bir bebeğimiz daha olacak. Kızlara ne zaman söylüyoruz?”

Alt dudacağımı ısırđım. “Yarın hediyeleri açtıktan hemen sonra söyleyebiliriz diye düşünmüştüm. Bırakalım biraz eğlensinler, sonra söyleriz.”

Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. “Çok mutlu-
yum, Salem.”

Ben de ona sarıldım, sanki beni akıntıya kapılmaktan koruyan bir şamandıraymış gibi tişörtünü tutuyordum. “Ben de.”

“Seni seviyorum.” Öptü. “Seni çok seviyorum.” Başka bir öpücük daha.

Ona, kalbimi çalıp kendine ait kılan bu adama gülümse-
dim. “Ben de seni seviyorum.”

Tekrar öptükten sonra beni bıraktı. Resmi eline alıp ye-
niden baktı. “Forrest’ı da dahil ettiğın için teşekkür ederim. O... ah... o yeniden abi oldu.” Bir eliyle çenesini ovuşturur-
ken gözlerinden yaşlar süzöldü.

Sözleri kalbimi delip geçti. “Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Forrest bizim ailemiz. Her zaman bir şekilde yanımızda olacak.”

Onu tanımak için bir yıldan az vaktim olsa da Forrest’ın hayatımda iz bıraktığını söyleyebilirdim. O çok özel bir çocuktu. Yaşama fırsatı bulamadığı o kadar çok şey vardı ki... Seda ve Soleil de abilerini asla göremeyeceklerdi. Onun hakkında bilgi sahibi olup anısını yaşatıyor olmamız, onunla yaşayabilecekleri gerçek hayat deneyiminin yerini tutamazdı.

Kafasını salladı, belli ki duygusallaşmamaya çabalıyordu ama buna rağmen gözlerinden birkaç damla yaş süzül-
dü. “En iyi abi o olurdu, değil mi?”

“Harika olurdu.” Bundan hiç şüphem yoktu. Forrest inanılmaz, sevgi dolu mükemmel bir çocuktur. Yaşamının böyle kısa sürmesi adaletsizlikti.

“Bizim için seviniyor. Bunu hissediyorum.” Thayer tişörtünün üzerinden kalbine dokundu. “Tanrım, onu çok özledim.”

Kollarımı kocamın omuzlarına dolayarak bana sarılıp ağlamasına müsaade ettim. Çoğu zaman acısını dindirebil-
meyi dileysem de sonra bunun gerçekten bencilce bir dü-
şünce olup olmadığını düşünüyordum; çünkü hissettiği acı
sevgiden kaynaklanıyordu. Derin, doldurulması imkânsız
bir sevgiden.

Bebeğimiz için sevindiğini elbette biliyordum, bundan
hiç kuşku yoktu ama annemi kaybettikten sonra öğren-
diğim bir şey vardı ki, sevdikleriniz artık sizinle birlikte
olmadığında, hayatın önemli anları inanılmaz bir hüznü de
beraberinde getiriyordu.

Önemli değildi. Aynı anda hem mutlu hem de hüzünlü
olabilirdiniz. Bu bir şey için heyecan hissetmediğiniz anla-
mına gelmiyordu. Tersine, ona daha çok kıymet verdiğiniz
anlamına geliyordu.

Thayer bana sıkıca sarıldı, ben de saçlarına öpücükler

kondurdum ve tek kelime etmeden hissetmesi gerekenleri yaşamasına izin verdim. Öğrendiğim başka bir şey daha vardı, bazen kelimelere ihtiyaç duymazdınız. Sadece birinin size sarılmasına ihtiyaç duyardınız; her ne pahasına olursa olsun yanınızda olduklarını bilmek için.

BÖLÜM ON DÖRT

Noel Günü

Thayer, Caleb ve ben çoktan kalkmıştık, kızların gözlerini açtıkları anda merdivenlerden koşarak inceklerini bildiğimiz için olabildiğince hızlı bir şekilde kahvemizi içmiştik. Hamileyken biraz kafein almaya hakkım vardı, bu sabah ihtiyacım olacağını da biliyordum.

“Noel Baba geldi mi?” Seda ayaklarını merdivenlere vurarak sesledi.

Soleil, “Noel Baba!” diye sayıklamaya başlamıştı. “Noel Baba!”

Merdivenlerin sonuna ulaşıp köşeyi dönerek hızla oturma odasına girdiler. Soleil neredeyse Seda’ya çarpacaksa da çarpışma gerçekleşmeden hemen önce durabilmişti.

“Ahhhh! Bak, gelmiş Soleil! Hediyeleri gördün mü?” Seda arkasını dönüp Soleil’in kollarını tutabilmek için eğildi.

Kızlar hediye paketlerine şaşkınlıkla bakarken biz de kapı kenarından onları izledik. Ailece Facetime görüşmesi yapmadan önce Noel Baba'dan ve bizden istediklerini açmalarına fırsat tanıdık, böylelikle çocuklar hediyelerini açarken görebileceklerdi.

Soleil büyük kutulardan birini kaldırmaya çalışarak, "Açmak istiyorum," dedi. Açmaya çalışırken nefes nefese kaldığında tombik yanaklarını şişirdi. "Çok ağır," dedi kızgınlıkla ellerini havaya kaldırarak.

Thayer onu kucaklayıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu zaten senin değil. Üzerinde Soleil yazan bir tane bulalım." Bilerek dağıttığımız paketleri gözden geçirdi, böylece Seda kendi adını aramak mecburiyetinde kaldığı için hediyelerini açması daha uzun sürdü. "Ah," daha küçük bir kutuyu kaldırdı. "İşte bu senin için."

Onu kucağına alıp kanepeye oturttu. Soleil kutuyu alarak hevesle paketi yırtmaya başladı.

Dilini dudaklarından dışarı çıkaran Seda, ilgisini çekecek bir paket bulmaya çalışıyordu.

Caleb ve ben, kanepede Thayer'a katılarak Seda'nın nihayet bir pakette karar kılışını izledik. Yere oturarak kardeşinden çok daha nazik bir şekilde paketi açmaya koyuldu. Kâğıdın altındakini gördüğünde şaşkınlıktan dudakları aralandı.

"Teşekkürler anne ve baba!" İçinde kablosuz kulaklık olan kutuyu zafer kazanmış gibi havaya kaldırdı. Kutuyu sehpanın üzerine bırakıp başka bir paket daha aramaya ko-

yuldu. Birini alıp bana uzattı. “Burada senin için olduğu yazıyor.” Kendi paketinin peşine yeniden düşmeden önce hiç beklemedi.

Caleb minderlere yaslanmış, kahvesini içiyordu.

Thayer kaşlarını çatarak kucağımdaki hediyeği işaret etti. “Al bakalım, Günişığı.”

Hiç tereddüt etmeden paketi yırttım ve en sevdiğim cilt bakım ürünlerinden oluşan bir set buldum. Bu ürünler çok pahalıydı, tam olarak bu yüzden şikâyet etmeyecektim.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldayarak eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

Sırıtarak bana baktı. “Açtığın her hediyeyle birlikte bir de öpücük mü alıyorum? Seni uyarmalıyım, oldukça fazla var.”

Kafamı salladım. “Sen... sen... Senin nasıl biri olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum.” Tek yaptığı gülmek oldu.

“Ooh, yaşasın! Buna bayıldım!” Seda bir kutu çizim malzemesi gösterdi. “Sonra bir şeyler boyayabilir miyim?”

“Göreceğiz bakalım.” Eğlenceli bir kahkahayı bastırdım. “Önce tüm hediyelerini bitir.”

Caleb gülümsedi. Sabah geldiğinde daha da çoğalan hediyeleri göstererek, “Bu biraz zaman alabilir,” dedi.

“Biliyorum, biliyorum,” diye söylendim, ellerimi masumca havaya kaldırarak. “Çok fazla şey almışım ama onlar sadece bir defa çocuk olacaklar.”

Caleb koltuk minderlerine daha da yaslandı. “Ben tek kelime etmedim.”

“Ben de öyle,” diye tekrarladı diğer yanımdaki Thayer, Soleil’in başka bir paketi açmasına yardım ederken.

“Bunun şerefine.” Caleb yanımdan geçip kupasını Thayer’a uzattı.

Thayer gülerek fincanını kaldırdı ve Caleb’inkiyle tokuşturdu. “Şerefe.”

Sabahın geri kalanında kahvaltı zamanı gelmeden önce hediyeler açılmaya devam etti.

Caleb’i kızlarla oynaması için salonda bıraktıktan sonra Thayer ve ben kahvaltıyı hazırlamak için mutfığa geçtik. Buzdolabına uzanırken, kolunu göbeğime dolayıp beni kendine çevirdi.

“Ne-”

Ağzı benimkinin üzerine kapanarak ciğerlerimdeki nefesi kesti. Ellerim göğsünde, parmaklarım tişörtünün içine kıvrılarak onu öptüm. Dudaklarıma bakıp gülümsedi. “Hamilesin,” diye usulca mırıldandı, parmaklarını karnımın üzerinde gezdirerek.

“Hamileyim.”

Alnını benimkine yaslayarak gülümsemesini bastırmak için alt dudağını ısırıldı. “Çok mutluyum.”

“Ah, kahretsin.” Caleb’in sesi aramızdaki tatlı anı bozdu. “Özür dilerim, bölmek istememiştim.”

Thayer beni bırakırken gülümsedim. Parmaklarımla tişörtünü kırıştırdığım yerini düzeltti. “Hayır, bölmedin.

Sanırım sana söylememiz gereken bir şey var.” Thayer’a kaşımı kaldırdım ve o da başıyla onayladı.

Caleb merakla ikimize baktı. Parmağımla küçük kulakların dinleme ihtimaline karşı yanımıza yaklaşmasını işaret ettim. Beklemeye ve kızlara yılbaşı gecesi söylemeye karar vermiştik.

“Ne oldu?” Caleb fısıldayarak etrafta bizi dinlemeye çalışan küçük kulaklar olabileceğine dikkat etti. “Bu bir sırmı?”

“Şimdilik öyle,” dedim sessizce. Heyecanımı bastırmakta güçlük çeksem de daha ben söylemeden Caleb’in gözleri anlayışla parladı. “Ben hamileyim.”

“Vay be.” Gülümseyerek çenesini ovuşturdu. “Tebrikler çocuklar.”

Ciddi söylediğini görsem de gözlerindeki hüznü de görebiliyordum, bu da kalbimi biraz kırmıştı. Bu sadece bir parıltıydı ve onu çok iyi tanıdığım için bunu yakalayabilmişim. Caleb’in bir gün kendi ailesini kurmak istediğini biliyordum. Seda ile buna sahip olmadığı için değildi, ama Seda her zaman onunla olamıyordu. Bir gün hayatını paylaşacağı birini, hem de uygun birini bulacağını biliyordum. Bunu herkesten çok hak ediyordu.

Uzanıp kolunu hafifçe tuttum. “Bayan Bloom’la çıktınız mı? Adı neydi? Hiç sormadığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Sadece çocukların önünde öğretmenlere isimleriyle hitap etmeye başlamak istemedim, böylece bunu yapmanın sorun olmadığını düşünürlerdi.”

Seda'nın öğretmeniyle parktaki gösteride karşılaşmamızdan sonra numarasını alıp almadığını sormamıştım. Bu kadar meşgulken unuttuğum şeylerden biri de buydu.

“Hayır,” diye başını salladı, bir adım uzaklaşarak. “Çıkmadık. Çıkacağımızı da sanmıyorum.” Önemli bir şey değil gibi omuz silkse de ben önemli olduğunu hissetmiştim. Uzunca bir süredir gerçek anlamda ilgi gösterdiği ilk kişi oydu.

“Neden olmasın?” Nazikçe sordum. Thayer ses tonumdaki kaygıyı sezdi ve elini belime yerleştirdi. Her koşulda birlikteydik.

Caleb uzun parmaklarını saçlarında gezdirerek iç geçirdi. “Seda'nın öğretmeni olması ve özel ders meselesi hâlâ aynı...” Sözüünü yarıda kesti, gözlerini yere indirdi. “Seda onunla çok zaman geçiriyor, işler yolunda gitmezse daha fazla bağlanmasını istemem. Bu adil olmaz.”

“Ona mı, sana mı?” Karşı çıktım. Thayer, Caleb'i zorlamaya devam etmemem için belimi çimdikledi ancak elimde değildi. Kendini nasıl geri çektiğini görebiliyordum. Umarım benim yüzümden yapmıyordu. Öyle olduğunu varsaymak bile istemiyordum çünkü bu son derece kendini beğenmişçe görünürdü.

Caleb'in suratı daha fazlasını söylemeyecekmiş gibi gerildi, ama bunun yerine sandalyelerden birine oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Bana gençken âşık olduğum o çocuğu hatırlattı. Bakışlarında savunmasız, çocuksu bir şey vardı.

“Bir ilişki için zamanım yok.”

Cevap vermek için ağzımı açsam da Thayer benden önce davrandı. “Bir şeylerin peşinden gitmemek için her zaman bir bahanen olacak. Eğer ondan hoşlanıyorsan, bir kez çıkmanın ne zararı olabilir ki? Birbirinizi biraz tanıyın, bir şey olmayabilir ya da harika bir şeyi boşa harcamaya çalışıyor olabilirsiniz.”

Thayer’ın sözleri üzerine düşündü. “Ne demek istediğini anlıyorum. Ben... Düşüneceğim.” Karar vermiş gibi başını salladı.

Bana onun adını söylememesi dikkatimden kaçmamıştı, muhtemelen bu bilgiyi kendine saklamak istiyordu.

Thayer telefonuna bakarak uzaklaştı. “Laith beş dakika içinde burada olacağını söylüyor.”

“Seda onu göreceği için çok heyecanlanacak.”

Laith kızlara Noel için bugün uçakla geleceğini söylememizi istememişti. Colorado’da her şey yoluna girdiği için yeni evini teslim alana kadar bizimle yaşayacaktı. Hawthorne Mills’de yaşamanın ne demek olduğunu bildiğinden emin değildim; meraklı, birbirine kenetlenmiş bir topluluk herkese göre değildi ve o da bazı şeyleri kendine saklamayı severdi.

Sanki onu çağırışım gibi, Seda kafasında bir çift Minnie Mouse kulaklarıyla mutfığa koştu –büyükannesi ve büyükbabasının hediyesiydi sanırım.– Thayerle bana Bahar Tatili’nde ziyarete gelme konusundaki konuşmamızı pek de ince olmayan bir şekilde anımsattı. Annesinin Noel’de yanlarına gitmemiz konusunda fazla zorluk çıkarmamasına mutluydum.

“Binx süsleri ağaçtan koparmaya çalışıyor.” Salondan mutfığa doğru koşarken nefes nefese kalmıştı. “Onu durdurmaya çalıştım ama durmuyor.”

“Muhtemelen ilgi görmek istiyordur.” Binx gelmiş geçmiş en uslu kedi olsa da yıllar içinde yaşlandıkça ve ailemiz büyüdükçe kıskançlığının ortaya çıktığı anlar da oluyordu. Hiçbir zaman Noel ağacıyla uğraşacak türden bir kedi olmadığından, eminim ki ilgiye muhtaçtı.

Seda salona geri dönerken ben de arkasından gittim ve kocamı mutfakta eski kocamla yalnız bıraktım. Aralarını düzeltmek konusunda bu kadar iyi bir iş çıkarmamış olsalardı bu düşünce beni ürpertebilirdi. Yakın arkadaş değillerdi, hem de hiç değillerdi ama... bir şeydiler ve galiba bu bizim tuhaf dinamiğimizde her şey demekti.

Tabii ki Binx ağaçtaki süslere saldırmaya çalışıyordu. Onu kucağıma aldım, kollarımda çevirerek ağaçtan uzaklaştırdım. “Bunu yapmana gerek yok.” Başının üstünden öptüm. “Bundan daha akıllısın.”

Oturup bacaklarımı kıvırdım ve Binx’e sarıldım. Benim şefkate muhtaç, tatlı kedim. Bazen onu yıllar önce o gün bulmamış olsaydım ne olurdu diye merak ediyordum. Sanırım benim ona, onun bana olduğundan daha fazla ihtiyacım olurdu.

Seda koltuğun arkasından uzanıp başının üstünü sevdi. “Seni gerçekten seviyor.”

“Hayvanlar bize en iyi, koşulsuz sevgilerini verirler.”

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Benim de bir evcil hayvanım olabilir mi?”

Düşündüm. “Bir gün.”

Burnunu buruştursa da parmakları Binx’i okşamaktan vazgeçmedi. “Sınıftaki Tyler, ebeveynler bunu söylediğinde bunun aslında hayır anlamına geldiğini söylüyor.”

Güldüm. “Şey, bu durumda ciddiym. Tabii ki babana sormamız gerekecek ama bunun sorun olacağını sanmıyorum.”

Sırıtarak bana baktı. “O kolay lokma.”

“Seda,” diye kızsam da kahkahalarım engel olamadığım için azarım etkisini kaybetti. “Baban hakkında böyle şeyler söyleme.”

“Ne?” Masumca omuz silkti. “Bu doğru.”

Ah bu çocuk.

“Ne olmuş bana?” Thayer, salona açılan geniş koridorda belirttiğinde sordu. Eğilip Soleil’i kollarının arasına aldı. Her nasılsa, Soleil yeni favori bebeğine yapışmayı başarmıştı.

Kapı zilinin çalınmasıyla cevap vermekten kurtulmuştum.

“Kim o?” Seda bana sordu, eli hareketsizdi. “Laith Amca!” Bir an sonra Laith içeri girdiğinde korkunç bir oktavla çığlık attı. Odadan koşarak çıkarken ona ulaşmak için neredeyse bir yığın açılmamış hediye takılıp düşüyordu.

Seda ona tosladığında bir *oomph* sesi çıkardı. “Selam ufaklık,” diye karşıladı. “Herkes merhaba.”

“Uçuşun nasıldı?” Thayer soğuğu engellemek için kapıyı kapatırken sordu.

Laith yüzünü buruşturdu. “Eğer beni kusturacak bir uçuş olacak olsaydı, bu uçuş olurdu.”

“Ah, adamım.” Kardeşinin sırtını sıvazladı. “Bunun için üzgünüm.”

Laith gülümsedi. “Pilot *ya da* rüzgâr değildin.”

Caleb girişte onlara katılarak Laith’i el sıkışarak selamladı.

“Nasılsın?” diye sordu, paltosunu çıkarırken.

“Harikayım.” Bu doğrudu. Daha iyi bir Noel geçiremezdim. İsteyebileceğim ya da ihtiyaç duyabileceğim her şeye sahiptim.

“Güzel, duyduğuma sevindim.”

Paltosunu çıkardıktan sonra Seda’ya doğru düzgün sarılmak için eğildi ve başını Thayer’ın göğsüne yaslayan Soleil’in saçlarını okşadı. Tabii ki başparmağı ağzındaydı.

“Aç mısın?” diye sordu Thayer. “Ben de tam kahvaltıyı hazırlamak üzereydim.”

“Açlıktan ölüyorum.” Laith karnını ovuşturdu.

Kahvaltıyı tamamen unutmuştum. –hamilelik beynimi suçlamak için çok mu erkendi?–

Gerçi üç adam yemek yapmak için mutfağa girdiğinde bir önemi kalmadı. Bu noktada ayak bağı olurdum.

Soleil bana doğru geldi, sanırım erkeklerle mutfakta kalmak istememişti.

“Anne, Noel’deyiz. Noel’i seviyorum.”

Yanımdaki kanepeye çıkmak için tumbul ellerini kullanarak derin bir iç çekti. Dizlerinin üzerine çöküp Binx’e yaklaştı ve onu okşadı. Sevmekten anladığı onun yaşında daha çok şaplak atmak gibiydi.

Elini nazikçe tuttum. “İşte böyle, Sol. Yumuşak olmalısın.” Olması gerektiği gibi sevmesi için elini tuttum. “Eğer kibarca sevemiyorsan onu rahat bırakmalısın.”

Bu yanıtı hoşlanmadığı için alt dudağını bana doğru bükte. Ellerini bıraktığımda onu olması gerektiği gibi okşamaya başladı. “Böyle mi?”

“Bu mükemmel.” Tombik yanağını öptüm. “İyi gidiyor-sun, bebeğim.”

Küçük ve aralıklı dişleriyle gülümsedi. İşte o zaman anladım ki, o artık benim küçük bebeğim olmayacaktı. Bunu zaten biliyordum ama gerçeğin tam olarak kafamda oturduğunu söyleyemezdim. Şimdi anlamıştım. Soleil artık ortanca çocuk olacaktı. Teknik olarak hem o hem de Seda ortanca çocuk olacak. Düşünmesi bile tuhaftı.

Thayer’ın eski eşi ve Forrest’ın annesi Krista’nın yaklaşık bir yıl önce yeniden evlendiğini duymuştum. Daha fazlasını bilmiyordum, umarım olabildiğince iyileşmişti. Şu anda nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak kimse onun yaşadıklarını hak etmezdi. Mutlu olmasını diliyordum.

“Ne düşünüyorsun anne?”

Soleil’in tatlı sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. “Hiçbir şey, bebeğim.”

“Tatam.” Başını göğsüme yasladı, başparmağı tabii ki yine ağzındaydı. Oflayarak parmağını çıkardım. Sadece yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yapabileceği şekilde bana hırlayarak parmağını ağzına geri soktu.

Daha da kontrolden çıkmadan önce parmağını emme meselesi üzerinde çalışmamız gerekiyordu.

Krep ve çırpılmış yumurta olduğu için erkeklerin kahvaltıyı hazırlamaları çok uzun sürmemişti. Ne kadar acıktığımı anlamamıştım, karnımı tika basa doyurdum. Hep birlikte böyle bir kahvaltı yapmak çok keyifliydi. Laith'in yakınlarda yaşamaya başlamasıyla birlikte muhtemelen daha da sık gerçekleşecekti.

Hepimiz yemeğimizi bitirdikten sonra, erkekleri takılmaları için salona gönderdim ve kızların istedikleri her şeyi yapmalarına izin verdim. Thayer bulaşıkları yıkama yardım etmek istese de ben biraz yalnız kalmak istiyordum, yani bir nevi yalnız.

Lauren telefonumu, neşeli bir "Merhaba" ile açtı.

Sesini duyunca gülümsedim. Birbirimize zaman ayırmak daha da zorlaşmıştı ama haftada en az bir kez arayıp hasret gidermeye çalışıyorduk.

"Mutlu Noeller," dedim bulaşıkları durulayıp makineye yerleştirirken.

"Sana da mutlu Noeller." Sesi neşeli bir şarkıya benziyordu. "Sabahın nasıl geçti?"

"İyi. Kızlar erken kalktı, o yüzden şimdiden uykuya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum."

Güldü. "Bir de bana sor. Hudson dün gece her saat başı uyandı, keşke durumu abartıyor olsaydım." Lauren'ın ilk bebeği Eylül ayında doğmuştu ve erkekti. "Yemin ederim bir tür uykusuzluk döneminden geçiyor ya da belki diş çıkarıyordur," diye hayıflandı. "Bu annelik işi çok zor."

“Biliyorsun, söylenmek için beni her zaman arayabilirsin.”

“Gecenin bir yarısı bile mi?”

“Şey...” Tereddüt ettim, hoparlörü kapatıp telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım. “Çok yakında gecenin bir yarısı seninle uyanabilirim.”

Bebeğim doğduğunda onunki yaklaşık bir yaşında olacaktı ve umuyordum ki geceleri bu kadar huysuz olmazdı.

“Sen neden- AMAN TANRIM?” Kulağıma doğru çığlık atarken neredeyse telefonu düşürecektim. “Hamile misin?”

“Sakin ol.” Heyecanı karşısında kahkahamı bastırdım, diğer uçta hâlâ bağıırıyordu. “Ve evet, daha çok yeni. Sana söylemek için bekleyecektim ama yapamadım.”

En iyi arkadaşından sır saklamak imkânsız gibi bir şeydi.

Nefesi kesildi. “Bana söylemeyecek miydin?”

“Sana söyleyecektim tabii sadece biraz bekleyecektim. Hepsi bu.”

“Senin adına çok mutluyum, Salem. Sen mutlu musun?”

“Heyecanlıyım.” Ses tonumu duyar duymaz rüya gibi, mutlu bir gülümsemeyeyle dolduğumu fark ettim.

“Umarım bu yaz birbirimizi görebiliriz. Sanırım seyahat zamanı geldi. Sizi ve ailemi görmek istiyorum. Orayı özledim.”

“Öyle mi?”

“Geri taşınacak kadar değil,” diye güldü “Ben şehirlerde yaşamak için yaratılmışım. Canlılığı ve kesintisiz akışı ayrılamayacak kadar çok seviyorum ama evet, bazen evimi özlüyorum.”

“Burada senin için her zaman odamız var.” Gerçi yanlarında kalmazsa ailesinin çok üzüleceğini biliyordum. Yine de bu teklifimi yinelemeyi seviyordum, böylece her zaman benim yanımda bir yeri olduğunu biliyordu.

“Teşekkür ederim. Bir plan yapmam ve sana haber vermem gerekecek. Dediğim gibi, iş nedeniyle yaza kadar tatile çıkabileceğimizi sanmıyorum. Belki o zaman bile çıkmayız.” Sinirli bir şekilde oflayıp pufladı. “Bu yetişkinlik olayı müthiş.” Arkada Hudson ağlamaya başladı. “Bu benim gitmem için bir uyarı. Yakında tekrar konuşuruz,” diye ekledi.

Vedalaştık ve görüşme sonlandı.

Bulaşıkları bitirip diğerlerine katılmadan önce ellerimi yıkadım. Kimin çıkarttığından emin değildim ama bir CLUE oyunu için hazırlanmışlardı.

Thayer geldiğimi fark etti. “Oynayacak mısın, Günışığı?”

“Bu oyunda kıcını tekmelemek için hiçbir şansı kaçırmayacağımı biliyorsun.”

Thayer’ın yanına oturdum, diğerleri çoktan hazırlanmış ve başlamaya hazırlardı.

Sadece Thayer’ı değil, hepsini yenmiştim.

BÖLÜM ON BEŞ

Yeni Yıl Arifesi

Hamileliğin ilk mide bulantısı beni markette yakaladı. Adımlarım manav reyonunda aniden kesildi, elim ağzımı kapatmak için kalktı.

Hayır, hayır, hayır.

Markette kusamazdım. Utançtan ölürdüm.

Kusma. Ne yaparsan yap ama kusma.

Tuvaletlerin sağ arka tarafta olduğunu düşündüğüm için alışveriş arabamdan uzaklaşmaya başlamıştım bile. Bulduğum yerden mümkün olan en uzak noktadaydı.

Ayaklarım eski muşamba zeminde hızlanırken hissiyat daha da şiddetlendi.

Sonra da tuvalete yetişmek için çaresizce mağazanın içinde koşturmaya başladım.

Başaramayacaktım.

Bu fikir aklıma geldiği anda gözlerim boş bir karton kutuya takıldı, kuşkusuz stoklama işinin ortasında bir çalışan tarafından terk edilmişti.

Kutuya atıldım, dizlerim sert zemine çarptı. Umurumda değildi, midemdekileri kutuya boşaltırken değil. Tüm zemine kusmamdan iyiydi. En azından böyle daha sınırlıydı.

Saçlarımı toplayan nazik parmakları ensemden hissettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Çok tatlı bir dokunuş, bir annenin nazik okşaması gibi. Tanrım, annemi özlemiştim.

Bittiğinde, imdadıma yetişenin Cynthia olduğunu görünce hiç şaşırmadım ve yavaşça arkamı döndüm. Thelma onun arkasında, arabalarının başında durmuş bir paket tuzlu kraker açıyordu. Onlardan biri ya da ikisi olabileceğini tahmin etmeliydim. Bazen beni markete kadar takip ettiklerine yemin edebilirdim, meraklı insanlar.

Thelma krakerin ambalajını açıp üç tanesini bana doğru uzattı. “Seni bilmem Cynthia,” dedi eşine. “Bana kalırsa hamile gibi.”

Midemin nasıl karşılayacağını görmek için tuzlu krakerin ucunu dikkatle yutarken kısa bir kahkaha patlattım. “Bunu nereden anladın? Markette pervasızca koşturup bir kutunun içine kusmam dışında.” Söz konusu kutuya burnumu kırıştırdım. Ondan kurtulmanın bir çaresini bulmam gerekecekti.

Thelma alaycı bir ifadeyle, “İkisi de,” diye cevap verdi.

Cynthia oflayıp pufladı. “Git ona biraz zencefilli gazoz getir. İşe yarar bir şeyler yap.”

Thelma anlaşılmayan bir şeyler mırıldansa da eşinin dediğini yapmak için sallana sallana uzaklaştı.

“Daha iyi hissediyor musun?” Cynthia nazik bir ses tonuyla sordu.

Başımı sallayıp ikinci krakerden bir parça ısırdım. “Teşekkür ederim.”

“Artık yerden kalkabilir misin?”

Etrafıma bakındım, ayağa kalkmadığımı şimdi fark etmiştim. “Ah.”

Cynthia ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Kalktığımda iki kolumu da tutuyordu. “Ayağa kalktığına göre şimdi nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim. İyiyim.” İkinci krakeri yiyip gömleğimdeki kıvrıntıları temizledim.

Koridorun diğer ucundan Thelma’nın sesi duyuldu. “Sana söyledim evlat, hırsızlık yapmıyorum. Bunu kasada ödeyeceğim.” Adam açık zencefilli gazoz şişesini ondan almaya çalışıyordu ama Thelma şişeyi göğsüne daha sıkı bastırıyordu.

“Efendim sadece bir tanesinin değil, tüm şişelerin parasını ödemek zorundasınız.”

Ona doğru döndü, ikisi bize doğru ilerlerken durdular. “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben yaşlıyım, salak değilim. Yaşlı olduğum için bu kollar bütün hepsini buraya, arabamın olduğu yere taşıyacak kadar güçlü değil. Geri dönüp alacaktım.”

“Ama efendim-”

“Madem bu kadar kaygılısınız, o zaman bir işe yarayın ve gidip getirin. Buradaki hasta kadının zencefilli gazozla acilen ihtiyacı var.” Ardından hızını artırdı, minik adımları mesafeyi şaşırtıcı bir süratle tüketti. “Bugünlerde insanlar,” diye homurdanarak içeceği bana uzattı. “Birinin hasta olmasından çok, benim bir şişe gazoz çalma ihtimalinden korkuyorlar.” Kızgınlıkla dilini şaklattı. “Eminim zamanında tam da bu dükkândan bir karton sigara çalmış olduğumu bilse altına kaçırırdı.”

Cynthia şaşkın bakışlarını ona doğru çevirdi. “Ne yaptın?”

Thelma küçümseyici bir el sallayarak bana, “İç bakalım canım. Yine biraz solgun gözükmeye başladın,” dedi.

Dediğini yaptım, Thelma’nın söylediklerini görmezden gelmek diye bir şey mümkün değildi. Zencefilli gazoz midemi rahatlatmaya yardımcı olmuştu.

“Eşyaların nerede, tatlım?” Cynthia bileğime nazikçe dokunarak sordu. “Alışverişini bitirip evine bırakırız.”

“Bunu yapmanıza gerek yok.” İstediğim son şey, yaşlı komşularımın kendi alışverişlerinin üzerine bir de benim alışverişimi yapmak zorunda kalması olurdu.

“Saçmalama.” Thelma arabalarına tutundu. “Eve gidip dinlenmelisin ki vücudun yeni bebeğini büyütmeye yoğunlaşabilsin ve şunu da söyleyeyim, Thelma ismini kullanmak için çok gecikmedin.”

“Onu dinleme. Bu kasabada iki Thelma’ya birden yer yok.” Cynthia elimi sıvazladı.

“Sanırım bu konuda haklısın,” diye homurdanarak kabul etti Thelma.

Sonunda neyse ki hâlâ yerinde duran alışveriş arabamın yanına döndük. “Bundan emin misiniz?” Arabadan çantamı çıkarıp cüzdanımı karıştırarak biraz para bulmaya çalıştım.

“Ciddi olmasak teklif etmezdik ve o parayı cebine sok kızım. İstemiyoruz.” Thelma çoktan arabamla birlikte uzaklaşmaya başlamıştı.

Cynthia güldü, kafasını salladı. “O haklı, paran sende kalsın. Bu sefer bizden olsun. Bir gün borcunu ödersin.” Hafifçe omuz silkti. “Ama bunu alıyorum.” Cüzdanımdan yarısı dışarı çıkmış alışveriş listemi gösterdi.

“Tamam, al bakalım.” Listeyi çıkartıp ona uzattım.

“Zencefilli gazozu al.” Elimdeki şişeyi işaret etti. “Eve git ve uzan, bebeğin ihtiyacı olan bu. Dinlen.”

Bu ayrılık sözleriyle birlikte, alışveriş listesine ihtiyacı olduğunu söyleyip Thelma’nın gittiği yöne doğru yürümeye başladı.

Çantamı omzuma atıp park hâlindeki arabaya doğru yöneldim, giderken Thayer’a mesaj yazdım.

Ben: Günün sonunda bütün kasaba hamile olduğumu öğrenmiş olacak.

Sürücü koltuğuna yerleştiğimde telefonum çaldı. Arabayı çalıştırdım ve cevap vermeden önce çağrının Bluetooth üzerinden hoparlörlere bağlanmasını bekledim.

“Ne demek bütün kasaba öğrenecek? Ne oldu? İyi mi-

sin?” Soruları hızlı bir şekilde art arda sıralıyordu. “Gelip seni almam gerekiyor mu? Markete benim gitmemin daha iyi olacağını söylemiştim.”

“Ben iyiyim.” Kızları toparlayıp peşimden gelmeye yeltenmeden önce onu ikna etmek için aceleyle konuşuyordum. “Markette birazcık midem bulandı.”

“Salem.” Adım dudaklarından bıkkın bir ifadeyle çıktı. “Ne oldu? Lafı dolandırmayı bırak.”

Kemerimi bağladıktan sonra park yerinden çıkıp eve doğru yola koyuldum ve bir yandan da durup dururken midem bulandığında beni Thelma ile Cynthia’nın kurtardığını anlattım.

Sonunda kederli hikâyemi bitirdiğimde gülüşü arabayı doldurdu. “Haklısın, tüm kasaba bugün öğrenecek.”

Ben de güldüm, en azından ağlamaktan iyiydi. “Sanırım kızlara bu gece anlatmamız akıllıca, Laith de bizimle olacak.”

“Annemlere şimdi mi söylemeliyiz?”

Evimizin bulunduğu sokağa doğru döndüm. “Olabilir.”

“Sesin daha hevesli çıkabilirdi,” diye espri yaptı.

“Sorun o değil,” dedim, arabayı garaj önüne park ederken. “Sadece... işlerin böyle ilerlemesini istemezdim.”

“Hayat bu, Günişığı. Asla istediğimiz gibi ilerlemez.”

“Garajın önündeyim, birazdan geliyorum.” Telefonu kapatıp çantamı aldım ve kapıyı açtığım anda yüzleşeceğim soğuğa karşı kendimi hazırladım.

Olası buzlu noktalara dikkat ederek evin önüne ilerle-

dim. Thayer yolu kar ve buzdan arındırmak konusunda her zaman başarılıydı ama belli olmazdı. Tedbirli olmak pişman olmaktan iyiydi.

Verandanın basamaklarına varmamı bekliyor olmalıydı, çünkü ön kapı anında aralanmıştı. Soleil kalçasında duruyordu.

“Thelmayla Cynthia’nın şu anda market alışverişimizi yapıyor olduklarına inanamıyorum.”

“Ben de.” Kapıyı arkamdan kapatarak eve girdim. Girişteki koltuğa oturup botlarımı çıkardım ve montumu askıya astım. “Neyse ki listede utanç verici bir şey yoktu.”

“Ne gibi?” Kımıldayan Soleil’i yerine bıraktı.

“Anne!” çığlıklarıyla kollarını açmış bana doğru geliyordu.

Onu kucağıma alıp tatlı yanaklarına öpücükler kondurdum.

Thayer telefonunda hızla bir şeyler yazdıktan sonra cebine koydu. “Cynthia’ya döndüklerinde bana haber vermesini söyledim ki eşyalarımızı alabileyim. Hem bizim hem de onların eşyalarını boşaltmaya uğraşmalarını istemiyorum.”

“Seda nerede?” Etrafıma bakındım, şimdiye kadar ortalıkta görünmemiş olmasına şaşırmıştım.

Thayer iç geçirerek mutfığa doğru ilerledi. Kucağımda Soleil ile onu takip ettim. “Kardeşim ve Seda mesajını almamdan birkaç dakika önce çıktılar. Alışverişe gidecekler.” ‘Alışveriş’ kelimesinin etrafına tırnak işareti ekledi.

“Öyle mi? Peki ne için alışveriş yapacaklar?”

Masaya doğru yürüdü, yeni bir yapbozun yarısındaydı. “Aklım kesmiyor. Söylemediler ama Seda çok kıkırdıyordu, bu yüzden muhtemelen her neyse büyük bir karmaşa yaratacak ve Laith onu temizleyemeyecek gibi bir hissiyatım var.”

Burnumu kırıstırdım. “Parıltılar da işin içinde olacak, haksız mıyım?”

Thayer hafifçe gülümsedi. “Kesinlikle.”

Saat daha akşamın sekiziydi, Soleil’in daha fazla dayanabilmesi mümkün değildi. Kızlara söylemek için öyle gösterişli bir şeyler düşünmemiştim. Sanırım Thayer’a söylemenin yolunu bulmak için her şeyi denedikten sonra beynim tamamen tükenmişti. Fakat onlara haberi vermenin bir yolu olarak hediye etmek üzere birkaç şirin tişört sipariş etmiştim. Basitti elbette ama hiç olmamasından iyiydi.

“Sol yatmadan önce size bir hediyem var çocuklar,” dedim kızlara.

Seda yerinden fırladı, adrenalini tavan yapmıştı çünkü bu yıl gece yarısına kadar ayakta kalabileceğine emindi. Son birkaç yıldır, yılbaşı gecesi ayakta kalmasına izin versek de her zaman saat on civarında uyuyakalıyordu. Bu yıl gerçekten başarabilecek mi görecektik.

“Ah bir hediye!” Seda zıplayarak yanıma geldi.

Soleil yavaşça başını Thayer’ın göğsünden kaldırdı. “Hediye?”

“Bırak ben alayım.” Beklemeleri için bir parmağımı kaldırdım.

Neden bu kadar gergin hissettiğimi anlayamıyordum. Seda’nın heyecanlanacağını biliyordum ve Soleil de anlayacak yaşıydı ama tam olarak değildi de.

Laith sandalyeden meraklı bir ifadeyle beni seyrediyordu. Binx onun kucağında huzur içinde uyuyor, hafif hafif horluyordu.

Paketlenmiş kutuları holdeki dolabın rafında sakladığım yerden çıkardım. Onları alabilmek için parmak uçlarıma kadar yükselmem gerekti. Nefesimi bırakarak dolabı ardımdan kapattım.

Seda bir ileri bir geri zıplarken dudaklarında kurabiye hamurlu kekin kreması kurumuştu. “Ver bana!”

“Seda.” Thayer olabildiğince azarlayıcı bir ses tonuyla konuştu. *Tanrı biliyor ya, bu evde kötü polis hep ben olmuştur.* “Otur ve annenin sana vermesini bekle.”

Poposunu kanepenin ucuna yerleştirdi, bacakları hâlâ aşağı yukarı sallanıyordu. Soleil, Thayer’ın göğsünden inip kız kardeşinin yanına gitti.

“Benim hediyem nerede?” Laith oturduğu yerden şaka yaptı.

Thayer bir kahkaha patlattı. “Hediyen bedava bira.”

Laith elindeki bira şişesini kaldırıp kardeşine doğru uzattı. “Yeterince adil.”

“Artık açabilir miyiz?” Seda sabırsızlığını sesinden uzak tutmaya çalışmasına rağmen beceremeyerek sordu.

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırđım. “Hadi bakalım.” Paketi yırtarak ve pençeleyerek açtı, altındaki düz beyaz kutuya ulaştığında homurdandı. “Bir saniye bekle,” dedim ona, Soleil’in tüm ambalaj kâğıtlarını çıkarmasına yardım ederek. İki kız da sadece kutuyu kucaklarına aldıklarında, ben Sol’un kutusunun kapağını kaldırırken Seda’nın da kutuyu açmasına izin verdim.

Seda tişörtü çıkarıp yumuşacık gri kumaşı inceledi. “Bu bir tişört.”

“Arkasını çevir,” dedim gülerek.

Ben Soleil’in tişörtünü çevirirken o da çevirdi.

“Abla...” Yavaşça, dikkatlice okuyup doğru anlamak istiyordu. “Tekrar.” Dudakları kıvrıldı. “Anne, galiba bana yanlış tişörtü verdin. Üzerinde yeniden abla yazıyor.” Bu sefer, bunu söylerken başının üstünde bir ampulün parladığını hissedebiliyordum. “Bekle! Bebek mi geliyor?”

Başımı sallayıp önce onun sonra Soleil’in yanağını öptüm. “Annem ve babamın bir bebekleri daha olacak.”

Seda cıyak cıyak bağırarak kanepenin üzerinde zıpladı. Soleil kocaman gözlerle bana baktı. “Bebek mi?”

“Evet.” Karnımı gösterdim. “Orada bir bebek var.”

“Bebek! Bebekleri seviyoyum.” Yerden oyuncak bebeğini almak için kanepeden kayarak benden uzaklaştı. Onu kollarının arasında şefkatle sıkıyordu. Gözlerim yaşardı. Onu ve Seda’yı kardeşleriyle görmek için can atıyordum. İkisinin de bebekle ayrı ayrı çok iyi anlaşacaklarını tahmin ediyordum.

Seda zıplamaktan nefes nefese kalmış bir hâlde tekrar koltuğa yerleşti. “Kız mı erkek mi olduğunu biliyor musun?”

“Hayır henüz değil. Zamanı gelince öğreneceğiz. Daha çok erken.”

“Ahh!” Bir aşağı bir yukarı zıpladı. “Çok heyecanlıyım!” Kollarını karnıma dolayarak bana sıkıca sarıldı, sonra koşarak babasına sarıldı.

“Hiç tahminin var mı?” Yerdeki paket artıklarını toplarken ona sordum. “Kız mı erkek mi olduğu konusunda?”

“Erkek.” Yanıtında tereddüt dahi etmedi. “Kesinlikle erkek.”

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun yoksa sadece istiyor musun?”

“Biliyorum,” dedi özgüvenle. Sağ tarafımda Soleil hâlâ be-beğini kucağında sallayıp duruyordu. “Forrest bana söyledi.”

Hiçbirimizin onun ağzından bu sözlerin çıkmasını beklediğini zannetmiyordum. Odaya sessizlik çöktü, sanki söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi omuzları hafifçe büküldü.

Arkamdaki masaya oturan Laith’in bira şişesi bardak altlığına çarparak çınladı. Omzumun üzerinden ona baktım, gözleri kardeşinin üzerinde sabitlenmişti.

Bunca yıl sonra bile Thayer’la ayrı kaldığımız o günleri hiç konuşmamıştık. Thayer alkolün etkisindeyken ve bir insanın olabileceği en kötü durumdayken, ona yardım eden kişi Laith’ti. Gözlerinde o zamanın gölgesini görebiliyordum, etkisi hâlâ sürüyordu.

Thayer'ın gözleri parladı, bakışları bizden uzaklaştı.

“Nasıl... ne demek söyledi?” Sessizliği bozan ilk kişi oldum ve ona sordum.

Sık sık yutkunup endişeyle babasına baktı. Babasının eline uzandı, çok daha küçük olan eliyle nazikçe kavradı. Ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verip yavaşça bize döndü.

“Bir rüyadaydı. Bir süre öncesinde, Cadılar Bayramı gecesinde. Hatırlıyorum çünkü şifonyerime şeker koymuştum ve onun için aldığımı söylemiştim. Neyi sevdiğini bilmediğim için her birinden bir adet.” Bunu yaptığından haberim bile yoktu. Thayer'ın yüzündeki şaşkınlıktan onun da bilmediğini anlayabiliyordum. “Ve rüya gördüğüm zaman bana *merhaba* demeye gelmişti. Bunu bazen yapıyor.” Sanki bu onun için çok normalmiş gibi omuz silkti. “Bana küçük bir kardeşimiz olacağını ama bir şey söylememem gerektiğini söyledi, ben de söylemedim. Ayrıca babama her şeyin yolunda olduğunu, onu çok sevdiğini ve...” Burnunu kıştırdı, rüyadaki konuşmayı hatırlamaya çalışıyordu. “Ölmeden önce söylediklerinde ciddi olmadığını söyledi.”

Thayer'ın çenesindeki bir kas titredi, duygularını zapt etmek için savaşıyordu. başarısız oldu ve hıçkırıklar vücudunu sarstığında kalbim parçalandı. Seda'yı kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. Ona bir şeyler fısıldadığında Seda da ona sarılarak gülümsedi.

Laith'e tekrar baktığımda onun da benim gibi birkaç damla gözyaşı akıttığını gördüm.

Forrest'in hayatta olduğu o son anlar Thayer'ı hep etkilemişti.

Senden nefret ediyorum. Sen gelmiş geçmiş en kötü babasın.

Sanki omuzlarında çok uzun süredir duran bir yük sonunda kalkmış gibiydi.

Thayer boğazını temizledi. "Eğer... ah... onu tekrar görürsen, onu çok sevdiğimi ve her geçen gün daha da çok özlediğimi söyler misin?" Sesi çatallaşmıştı.

Seda gülümseyerek başını salladı. "Söylerim ama o zaten biliyor."

"Ah," diye sızlandı Laith arkamdan. "Kimse beni bu gece ağlayacağım konusunda uyarmamıştı. Bir biraya daha ihtiyacım var." Binx'i kucağından indirip mutfığa yöneldi.

"Ben yatırırım," dedim Thayer'a, uykulu gözlerle bakan Soleil'e bakarak. O yoğun sohbetten sonra ona Seda'yla biraz zaman tanımak istedim.

Teşekkür etmek için başını salladı.

Soleil onu yatağa taşıırken biraz mızızlansa da yeterince yorgun olduğu için yatağa girdiğinde sakinleşiverdi. Ona bir kitap okudum, her kelimedede gözleri daha da kapanıyordu. Kitabı bitirdiğimde bayılmıştı. Işığı kapatıp yavaşça odasından dışarı çıktım.

Odamda durup üzerime bir kapüşonlu geçirdikten sonra alt katta diğerlerine katıldım.

Onları mutfakta bulduğumda Laith, Seda'ya bir bardak köpüklü elma şarabı uzatıyordu.

“Babam geliyor mu?” diye sorarken elma şarabından bir yudum aldı. Tadına bakınca kaşlarını çattı. “Bu iğrenç.” Bardağı tekrar tezgâhın üzerine koydu.

“Şey... aslında bir randevusu var.”

Gözleri heyecanla açıldı. “Randevu mu? Babamın kız arkadaşı mı var?”

“Hayır.” Bu yanıt üzerine yüzü düştü. “En azından henüz yok ama insanlar bu yüzden randevuya çıkar. Birbirlerinden hoşlanıp hoşlanmadıklarını anlamak için.”

“Umarım birbirlerinden hoşlanırlar. Onun kim olduğunu biliyor musun?”

Evet. “Emin olamıyorum,” dedim. Bayan Bloom’la işler yolunda giderse bunu ona söyleyecek kişinin Caleb olmasını isterdim. Henüz Seda'ya bir şey anlatmak bana vazife değildi.

Kaşlarını çattı. “Neden bana söylemedi?”

Sarı saçlarını alnına doğru okşadım. “Eminim sana söylemeyi planlıyordur.”

Dudaklarını birbirine çarparak, “Sanırım,” dedi.

Thayer bir kase cips ve bir kase patlamış mısır getirdi.

“İzlememiz gereken bir geri sayım var çocuklar.”

“Baba,” diye iç geçirdi Seda, gözlerini devirişinden açıkça bıkmış olduğu belliydi. “Daha saatlerimiz var.”

Thayer kıkırdadı. “Öyleyse bu, annenin en sevdiği grup televizyonda çıktığında çıldırdığını görmek istemediğin anlamına mı geliyor?”

Tiz bir çığlık kopardım. “Willow Creek programa mı çıkacak?”

“Evet, ipuçlarına bakılırsa sürpriz konuk onlar.” Bana cevap veren Laith olmuştu, her ne kadar şu anda bir keki mideye indiriyor olsa da.

Mutfaktan koşarak çıkarken, popomu kanepeye yerleştirip oturdum ve en sevdiğim grubun performansını bekledim. Thayer bana katıldığında gizlice gülümsedi. Beni konsere götürüşünü, biletlerimi unuttuğumda benim için yaptıklarını ve bana aldığı, hâlâ severek giydiğim eşyaları asla unutamayacaktım. O gece bizim için her şeyi değiştirmişti, en karanlık sırrımı ona o gece açıklamıştım.

İkimizin de o geceden sonrasında bizi nasıl bir serüvenin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Willow Creek’in sürpriz sanatçı olduğu ortaya çıktığında Seda da bana katıldı ve onlar parçalarını çalarken salon-da dans ettik.

Gece yarısı yaklaştığında, Seda bir mucize eseri hâlâ uyanıktı; bugün Laith’le birlikte aldıkları konfetileri patlattık, bizi ve salonu altınla gümüş renkli kırpıntı kâğıt yağmuruna boğdu. Thayer yanaklarımdan birine bir öpücük kondururken dudaklarım yanağına çarptı. Laith gülerek bizi seyrediyordu ama gözlerinde bunu görebiliyordum, böyle bir şeyi istediğini.

Yaklaşıyordu, ona söylemek istiyordum. Tıpkı Caleb gibi, o da bir gün *onu* –kendine ait olanı– bulacaktı.

Saat 12:01'i bulmadan önce Thayer beni kollarına çekti. Dudaklarım onunkilerin arasından ayrılırken, kollarım boynuna dolandı.

"Mutlu yıllar, Güneşli."

Ona gülümsedim. Ortağım, kocam, çocuklarımın babası, hayatımın aşkı.

"Mutlu Yıllar."

Beni tekrar öptüğünde, bunun şimdiye kadarki en iyi yılımız olacağından hiç kuşum yoktu.

BÖLÜM ON ALTI

Doğum

Son çocuğunuzu dünyaya getirmek üzere olduğunuzu bilmek tuhaf bir duyguydu. Biliyorum ki bu bebekle ailemiz tamamlanmış olacaktı. Bana doğru hissettiriyordu.

Thayer sırtımı ovarken diğer eliyle de elimi tutuyordu. Elini ne kadar sıkıtığıma dair tek kelime söylemedi. Bir saat kadar önce hastaneye geldiğimizden beri ağzından tek bir yakınma bile çıkmamıştı. Doğum o kadar hızlı gerçekleşiyordu ki, buraya geldiğimde epidural için zamanın kalmadığını söylemişlerdi.

“Bir şeye ihtiyacın var mı? Buz?”

Başımı salladım. Artık tek yapabildiğim buydu. Acıdan dolayı sözcükleri kullanacak hâlim kalmamıştı. Alnımı onunkine yaslayarak alabildiğim kadar destek almaya çalıştım. Vücudum ortadan ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordum.

yordum. Bu başka hiçbir şeye benzetilemeyecek bir acıydı fakat kendime bunun sonunda bebeğimi kucağıma alacağımı hatırlatmaya devam ediyordum.

Oğlumu.

Seda haklıydı.

Ya da Forrest haklıydı mı demeliyim?

“Harika gidiyorsun.” Thayer terli saçlarımı alnımdan ve yanaklarımdan çekmeye çalışırken ben çığırıyordum –benden çıkan sesi başka nasıl tarif edebilirim bilmiyordum– ta ki o sırtımı ovmaya devam edene kadar. “Muhteşem.”

“Konuşmayı kes,” diye yalvardım, gözlerimi yumarak.

Acı o kadar yoğundu ki sesini duymak bile sinirlerimi zıplatıyordu. Onu çok seviyordum ama çenesini kapatmazsa, sevgimin sınırlarını kesinlikle sınayacaktı.

Sonra sustu.

Tanrı’ya şükür.

Kocamı öldürdüm diye ellerim kelepçeli doğum yapmaya çalışmak istemiyordum.

Odamın kapısı açıldı ve hemşire içeri geldi. “Seni kontrol edebilmem için arkana yaslanman gerekiyor.” Eldivenleri aldı, çekiştirerek giydi.

İnliyordum çünkü şu anda yapmak istediğim son şey sırt üstü yatmaktı. Kadınların sırt üstü, bacaklarını havaya dikerek doğum yapmaları gerektiğine karar veren bir erkek olmalıydı; çünkü bu dehşet vericiydi.

Thayer kalktı. Ona sanki bir nevi ihanet ediyormuş gibi baktım ve ellerini masumca kaldırdı.

Hemşire kontrollerini yapıp, “Pekâlâ anne, ıkınma vakti geldi. Doktora haber vereceğim ve bu küçük çocuğun dünyaya gelmesi için her şeyi hazırlayacağız,” dedi.

Gözlerim Thayer’inkileri buldu.

Küçük oğlumuzla tanışmak üzereydik.

Elimi tutup parmak boğumlarımı öptü.

Hemşirelerimiz yatağı istediğim squat barına göre ayarlarken işler telaşla ilerliyordu. Eğer epiduralsız doğum yapacaksam, bunu dilediğim gibi yapacaktım.

Ben daha ne olduğunu anlamadan doktor içeri girmiş ve artık ıkınmaya başlama vakti de gelmişti.

Barı tutarken, Thayer hemen yanımda sırtımı sakinleştirici dairelerle okşuyordu.

İlk iki doğumumda hissettiğim kadar yorulmuş hissetmiyordum, bu küçük oğlumun hızlı bir şekilde gelmeye karar vermesi sayesindeydi.

İkındım, nefes alıp biraz daha ikındım.

Her şeyi hissediyordum ancak bu gerçek beni beklediğim kadar rahatsız etmemişti.

“Neredeyse geldi,” dedi biri. Nefeslerime ve ıkınmaya o kadar konsantre olmuşum ki –ağlamak istemiyordum– kimin konuştuğunu bile hatırlamıyordum.

İçimden bir cıglık yükseldi ve sonra...

Bir ağlama.

Benim değil.

Bir bebeğin ağlaması.

Bebeğimin ağlaması.

Oğlumun.

Oğlumuzun.

Kontrolsüzce ağlamaya başladım, ona uzanmaya çalıştım ama doktor burnundan bir şeyler temizliyordu. Solunum yollarını kontrol ederken beklemek saniyeler yerine saatler gibi gelmişti.

Ve öylece kollarımdaydı.

Ağlıyordu. Ben de ağlıyordum. Thayer da ağlıyordu.

Çok fazla duygu vardı.

İşte buradaydı.

“O çok sevimli.” Thayer başparmağını bebeğin minik kafasına sürttü. “Saçları benimki gibi koyu renkli, tıpkı- ”

“Forrest’inki gibi,” diye gülümsedim.

Çocuğumuz Forrest’ın yerini tutamazdı. Böyle bir şey asla mümkün değildi ancak Thayer’ın kızlarımıza aktarmadığı siyah saçları, şimdi oğlumuzda görmenin onu ne kadar mutlu ettiğini anlayabiliyordum.

“Senin burnuna benziyor.” Sanki demek istediğini vurgulamak ister gibi burnumu öptü. “Ve kulaklarım, ah tanrım bunlar benim kulaklarım.”

“O kusursuz.”

Thayer gözyaşlarımı öpüp silerken bu anı, bebeğimle birlikte asla unutamayacağımız bu ilk anları doyasıya yaşadık. Daima özel bir an, çocuklarımın hiçbirisiyle asla unutamayacağım bir anı.

“Merhaba Samson,” diye fısıldadı Thayer, elini bebeğin sırtında benimkinin üzerine koyarak. “Ben senin babanım.”

Samson.

Başka bir 'S' harfi kullanmak istediğimden emin değildim. Biraz saçma geliyordu ama Thayer bu noktada en azından hoşumuza giden bir isim olup olmadığına bakmamız gerektiğini belirtmişti.

Samson, İbranice'de güneş ya da 'güneş gibi' anlamına gelmekteydi.

Küçük oğlumuz için bundan daha uygun bir isim bulamazdık. Çok fazla güneş ışığı diye bir şey yoktu. O benim umutlarımın ve düşlerimin cevabıydı, sahip olamayacağımdan endişe ettiğim bebeğimdi. Bulutlu bir günde güneş ışığıydı.

Çocuklarımız ektiğimiz kır çiçekleriydi, bizim sayemizde büyüyüp serpildiler ve yeşerdiler; çünkü biz asla ama asla pes etmedik.

SONSÖZ

Ötüz Yıl Sonra

Bu dünyada sevdiğiniz kişinin yanında yaşlanmak kadar güzel bir şey olmadığına emindim. Bu başka hiçbir şeye değişilmeyecek bir ayrıcalıktı çünkü hiçbir günün garantisi yoktu. Başımı Thayer'ın omzuna yasladım, ellerimiz birbirine kenetlenmiş hâldeydi.

Verandanın önündeki salıncak bizimle beraber salınıyordu.

İleri geri.

İleri geri.

Bahçede çiçekler açmış, ilkbaharın son günlerinde muhteşem bir şekilde büyüyorlardı. Thayer bahçeyle düzenli olarak ilgileniyor ve hâlâ serada şakayık yetiştirmeye bayılıyordu. Yıllar önce emekli olmuş olsa da bu, toprakla çalışma sevgisinin ortadan kalktığı anlamına gelmiyordu.

Evin arkasındaki kır çiçekleri araziden dışarı taşıyordu.

Bugüne kadar hiç inşaat yapılmamıştı. Bunun için fazlasıyla minnettardım. O harika çiçek tarlasının silinip gittiğini görmek içimi acıttırdı.

“Şanslıyız, öyle değil mi? Her şeye rağmen.”

Bunun üzerine gülümsedim. “Bence de öyle.” Şans farklı şekil ve biçimlerde karşımıza çıkabilirdi. Birisi için bu ücretsiz bir kahve almak olabilirdi, bizim içinse sadece mutlu olmaktı. Elbette yıllar içinde stresli anlarımız, kavgalarımız, acılarımız, üzüntülerimiz, kederlerimiz olmuştu. Aklınıza ne gelirse, hepsini yaşamıştık ama hepsinin altında hep bir mutluluk vardı. Bunu herkes söyleyemezdi. Çoğu zaman kötü şeylere odaklanmak, hayatın bundan ibaret olduğunu düşünmek daha kolay oluyordu.

“Çocuklar her an gelebilir.”

Çocuklar.

En küçüğümüz otuz yaşındaydı ki her biri hâlâ bizim için çocuktı.

“Biliyorum.” Hafifçe sallanmamız için bacaklarımı kullanırken ona gülümsedim. “Seni neden buraya getirdiğimi sanıyorsun?”

Gülümsedi, gözleri yaşlılıktan kırışmıştı. Fakat yüzündeki her çizgiyi sevmiştim. Bu bir hikâyeydi. Hayatımızın bir yol haritasıydı. “Onları gördüğünde çılgın olacak mısın?”

“Elbette.”

Yalan söylememin bir manası yoktu. Tüm çocuklarımızı ve torunlarımızı bir araya getirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bir mucize eseri, hepsi kendileri için uyan bir

hafta bulmayı başarmışlardı. Çocuklarım ve torunlarımla koca bir hafta. Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum.

Yanımızdan bir arı geçti, tekrar havalandıktan önce bir çalının üzerine kondu.

Sonraki yirmi dakika içinde herkes geldi ve ev bir kez daha seslerle, etrafta koşuşturan küçük ayakların kaosuyla doldu.

Kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şekilde muhteşemdi.

Thayer inleyerek en küçük torunlarından birini kucağına alıp karnını gıdıkladı.

Bana gülümseyerek bakıp, “Başardık, Günlüğü,” dedi.

Ben de ona gülümsedim.

Evet, başarmıştık.